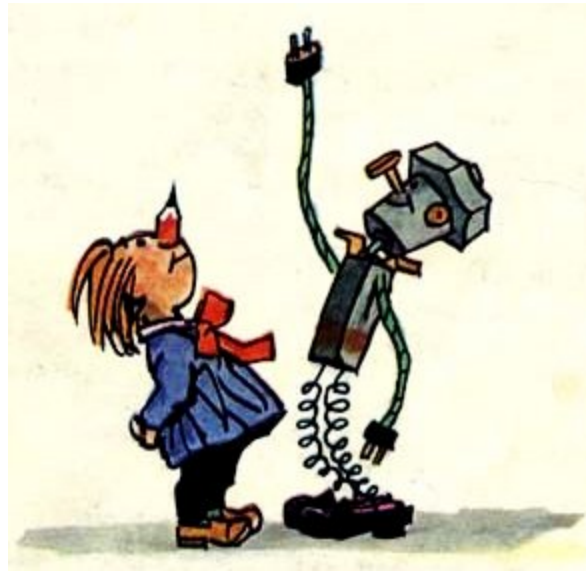

ЮРИЙ ДРУЖКОВ ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА МОЛИВКО И СРЪЧКО

Превод от руски: Русалина Попова, 1979

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

В КОЯТО МОЖЕ ДА ИЗЯДЕШ НАРИСУВАНО БОНБОНЧЕ И ДА ЛЕТИШ НА ПРЯСНА КРАСТАВИЧКА

В един голям град, на една много красива улица, която се наричаше улица Весели звънчета, се издигаше голям — голям магазин за играчки.

Веднъж в магазина някой кихна.

В това нямаше да има нищо чудно, ако беше кихнал продавачът, който показваше на децата играчките. Ако беше кихнал някой малък купувач, също нямаше да бъде никак чудно. Само че нито продавачът, нито малкият купувач имаха нещо общо с тази работа. Аз знам кой кихна в магазина за играчки! Отначало никой няма да ми повярва, но все пак ще кажа.

Кихна кутийката! Да, да! Кутийката за цветни моливи. Тя се намираше в склада за играчки сред големи и малки кутии и кутийчици. Върху нея бяха напечатани ярки букви:

ЦВЕТНИ МОЛИВИ „МАЛКИЯТ ВЪЛШЕБНИК“

Но това още не е всичко. До нея се намираше втора кутийка. Тази кутийка се наричаше:

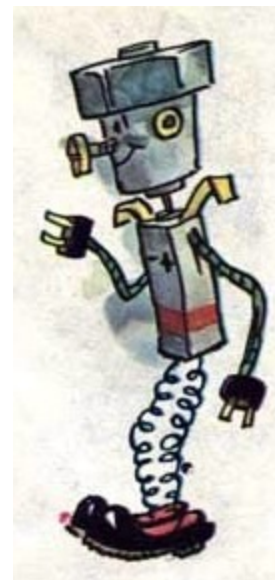
МЕХАНИЧЕСКИ КОНСТРУКТОР „МАЙСТОР СРЪЧКО“

И ето че когато първата кутийка кихна, втората рече:
— Наздраве!

После

пъстрото капаче на първата кутийка лекичко се повдигна, падна встрани и под него се показва едно-единствено мъничко моливче. Но какво моливче! Не просто моливче, не цветно моливче, а най-необикновено, чудно моливче!

Виж го, моля ти се! Нали е смешно?

Моливчето се приближи до механическия конструктор, почука на дървеното капаче и попита:

— Кой е тук?

— Аз съм! Майстор Сръчко! — чу се отвътре. — Помогни ми, моля ти се, да се измъкна, самичък не мога!... — И в кутийката като че нещо затрака и зазвъня.

Тогава моливчето дръпна капачето към себе си, отмести го и надникна вътре в кутийката. Сред различни блестящи винтчета и гайки, метални пластинки, зъбни колела, пружинки и колелца седеше някакво чудновато желязно човече. То изскочи като пружинка от кутийката, залюля се на тънките си смешни крачка, които бяха направени от пружинки, и започна да разглежда моливчето.

— Ти кой си? — попита то учудено.

— Аз ли?... Аз съм вълшебен художник! Казвам се Моливко. Мога да рисувам живи картинки.

— А какво е това — живи картинки?

— Ами, ако искаш, ще нарисувам птичка. Тя веднага ще оживее и ще литне. Мога да нарисувам и бонбонче, което можеш да изядеш...

— Не вярвам! — възкликна Сръчко. — Такива работи не стават! — И се засмя. — Не стават!

— Вълшебниците никога не лъжат — обиди се Моливко.

— Добре тогава, нарисувай самолет! Ще видим какъв си вълшебник, ако казваш истината.

— Самолет ли? Аз не знам какво е това самолет — призна си Моливко. — По-добре да нарисувам морковче. Искаш ли?

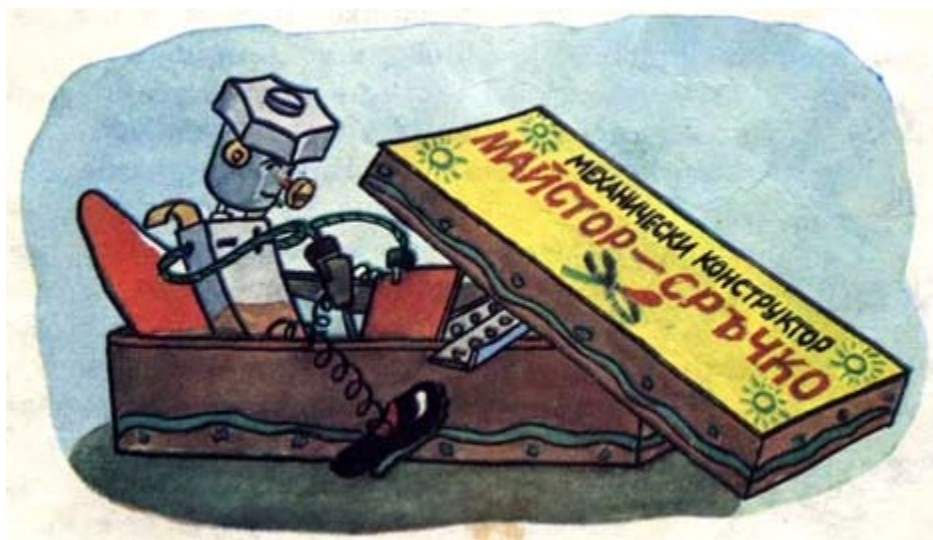
— Не ми трябва морковче! — рече Сръчко. — А ти наистина ли никога не си виждал самолети? Просто смешно!

Моливко отново малко се обиди.

— Не се смей, моля ти се. Щом си виждал всичко, разкажи ми за самолета. Какъв е, на какво прилича? А пък аз ще го нарисувам. В моята кутийка има блокче с картинки за оцветяване. Там са напечатани къщички, птички, морковчета, краставички, бонбончета, кончета, пиленца, кокошки, котки и кучета. В него няма нищо друго! Никакви самолети!

Сръчко подскочи и пружинките му звъннаха:

— Картинките в твоята книжка не са никак интересни! Добре тогава! Ще ти покажа самолет. Той прилича на голяма, голяма дълга краставица с крилца. Аз ще направя модел на самолет от „Конструктор“.

И още неизрекъл, Сръчко скочи в кутийката.

Той тракаше с металните пластинки, търсеше нужните винтчета, зъбни колелца, завиваше ги където трябва, сръчно работеше с отвертката, чукаше с чукчето — чук, чук, чук! — и през цялото време си тананикаше тая песничка:

Всичко знам да правя сам!

*Аз конструктор съм голям!
Всичко правя сам, сам, сам!*

А Моливко измъкна от джоба си цветни моливчета, помисли-помисли и нарисува краставичка. Прясна, зелена, с пъпчици. След това и нарисува крилца.

— Ей, Сръчко! — повика го Моливко. — Ела да видиш! Нарисувах самолет.

— Една минутка — обади се майсторът. — Само да му прикача перката — и самолетът ще бъде готов. Вземаме винтчето, пъхаме перката... Чукваме веднъж, дважд... и готово! Сега ще видиш какви са самолетите!

И Сръчко изскочи от кутийката. В ръцете си държеше самолет. Съвсем като истински! Ала за този самолет аз нищо няма да разказвам. Защото всички деца са виждали самолети. Само Моливко никога не беше виждал.

— Ах, колко хубаво си го нарисувал! — рече той.

— Какво приказваш — усмихна се майсторът. — Аз не мога да рисувам. Направих самолета от „Конструктор“.

И изведнъж Сръчко видя краставицата, прясната зелена краставичка.

— Откъде взе тази краставичка? — учуди се той.

— Това е... това е моят самолет...

Майстор Сръчко затрепера с всичките си пружинки, зазвъня, па като прихна!

Какъв присмехулко е този Сръчко! Залива се от смях, сякаш някой го гъделичка и не може да се спре.

Моливко много се обиди. И тозчас нарисува на стената облаче. От облачето рухна истински дъжд. Намокри Сръчко от главата до петите и той престана да се смее.

— Бррр... — рече Сръчко. — Откъде се взе този отвратителен дъжд? Мож-же да ръж-ждясам!

— А ти защо се смееш? — извика Моливко. — Нали сам ми каза за краставичката!

— Ох, не мога повече! Ох, не ме разсмивай, ще се разглобя... Ама че самолет! Защо си забучил в краставичката тия кокоши перца? Ха-ха-ха! Такъв самолет няма да полети.

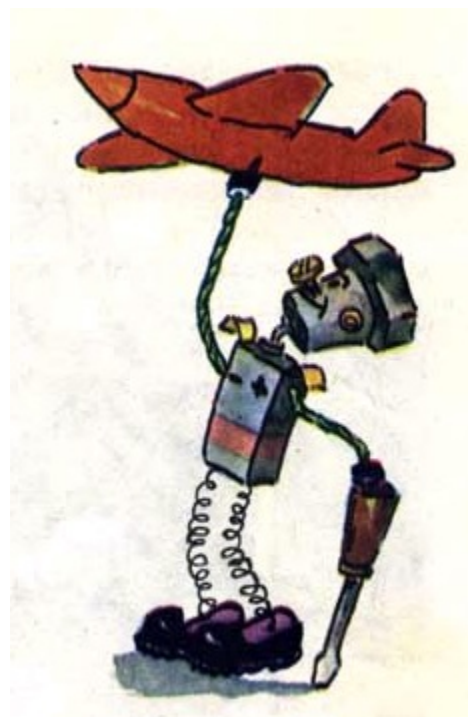
— Ще видиш, че ще полети! Крилата ще полетят, и самолетът ще полети.

— Че къде му е моторът на твоя самолет? Къде му е кормилото? Без кормило и без мотор самолетите не могат да летят!

— Тогава седни на моя самолет! Ще ти покажа летят ли, или не летят — рече Моливко и възседна краставичката.

От смях Сръчко просто се строполи върху краставичката. И в същия миг през отвореното прозорче духна вятър, неочаквано крилете се размахаха, краставичката трепна и полетя като истински самолет.

— Олеле! — извикаха едновременно Моливко и Сръчко.

„Бам! Бум!...“

И прясната краставичка, истинската зелена краставичка, излетя през прозореца и плъосна на земята.

Наистина. Самолетът нямаше никакво кормило. А нима може да се лети без кормило? Разбира се, не може. И ето че самолетът се разби. Крилцата му отлетяха в страни. Вятърът ги грабна и ги отнесе върху покрива на къщата.

ВТОРА ГЛАВА

ЗА ДВЕТЕ КОНЧЕТА

Сръчко издрънча като празна консервена кутия. Но не го заболя. Та нали беше железен! Само малко се уплаши. Никога досега не беше летял.

— Ти си истински вълшебник! — възкликна Сръчко. — Дори аз не мога да правя живи картинки!

— Ами сега как ще се върнем в нашите кутийки? — въздъхна Моливко, разтърквайки цицината на челото.

— Няма да се връщаме! — замахна с ръце Сръчко. — Там е тясно! Тъмно! Аз искам да тичам, да скачам, да се возя, да летя! Нарисувай нов самолет! Ще пътешествуваме! Ще видим с тебе истински самолети! Всичко по света ще видим!

Но на Моливко, който знае защо, вече не му се искаше да лети.

— Я по-добре да рисувам кончета.

И върху бялата стена на къщата Моливко рисува две много хубави кончета. Те си имаха меки седла и красиви юздички с ярки златни звездици.

Нарисуваните кончета най-напред помахаха с опашки, после весело зацвилюха и изведнъж се отделиха от стената.

Сръчко само зяпна и седна на земята. Така правят някога, щом на нещо много се учудят.

— Ти си голям вълшебник! — възкликна той. — Аз за нищо на света не мога ги направи!

— Време е да тръгваме — рече скромно Моливко, доволен от похвалата. — Избери си конче и го яхвай — предложи той.

Сръчко хареса повече бялото конче. За художника остана кафявото.

Те яхнаха кончетата и тръгнаха да пътешествуват.

ТРЕТА ГЛАВА

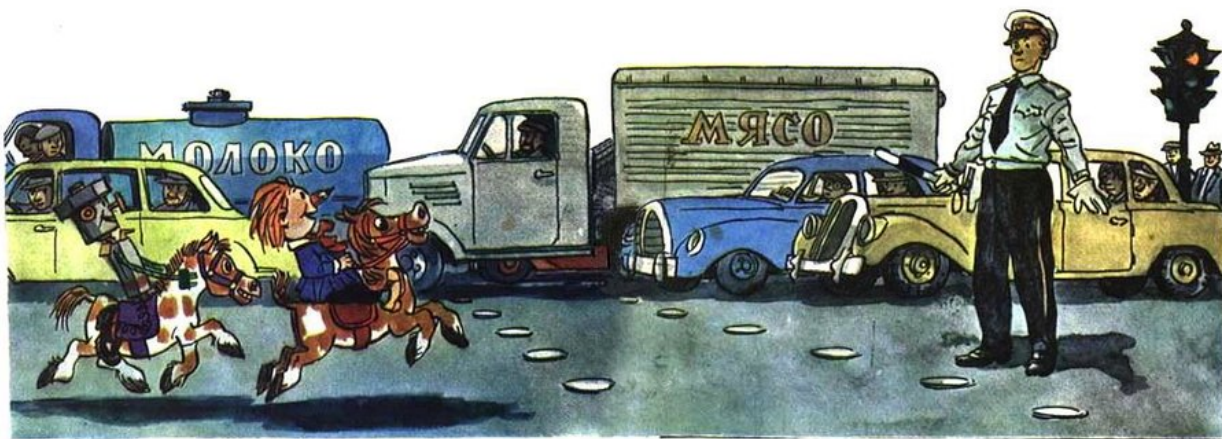
В КОЯТО КОНЧЕТАТА ПРЕПУСКАТ ИЗ ГРАДА

На най-красивия площад в града, на Сияйния площад, стоеше милиционер. Покрай него летяха — хвърчаха автомобили. Големи автобуси, дълги тролейбуси, малки леки коли. Пъргавите мотоциклети нетърпеливо ръмжаха, готови да изпреварят всички и да избягат напред.

И току изведнъж милиционерът рече:

— Не може да бъде!

По улицата, по широката градска улица, пълна с големи и малки автомобили, препускаха две хубави кончета. Едното беше кафяво с бели петна, другото — бяло с кафяви петна.

Неизвестните малки граждани, които бяха яхнали кончетата, зяпаха насам-натам и високо пееха весела песничка:

*Щом възседна писаното конче,
дам му шоколадово бонбонче.
Хайде избави ме от несгода,
никак не обичам пеш да ходя!*

Разбира се, това бяха Моливко и Сръчко.

Те гледаха ту наляво, ту надясно и кончетата завиваха ту наляво, ту надясно, ту тичаха, ту изведнъж спираха под носа на някой автомобил.

На улицата имаше толкова много интересни, необикновени неща! Къщи, светофари, автомобили, фонтани, дървета, гълъби, цветя, пременени хора, надписи, фенери — кое по-напред да гледаш!

Отляво върви чудновата машина с големи кръгли четки. Тя мете улицата, гълта хартийките и праха от паважа. Машина метла!

Вдясно е спрял автомобил, от които просто пред очите ти израства висока мачта. На самия връх на мачтата стоят хора с работни комбинезони. Хората се издигат към небето и опъват над улицата тънки жици.

— Монтьори! — обяснява Сръчко на Моливко.

Милиционерът долепи свирката до устата си и свирна високо. Всички шофьори и ватмани трепнаха от изненада и погледнаха към милиционера. Само Сръчко и Моливко не се озърнаха. Те дори не знаеха защо свирят милиционерите.

*Хайде избави ме от несгода,
Никак не обичам пеш да ходя! —*

пееше високо Сръчко и се поклащаше върху седлото. Моливко му пригласяше с тънко гласче:

Никак не обичам пеш да ходя!

„Безобразие! — помисли си милиционерът. — Нарушават правилата! Пречат! Под колелата се пъхат...“

До милиционера имаше голям червен мотоциклет. Милиционерът запали мотора и излезе на средата на улица Орехова. Над улицата блесна червената светлинка на светофара.

Изведнъж секна потокът от автомобили. Замряха по местата си автобуси, тролейбуси, камиони, леки коли, мотоциклети, велосипеди.

Всичко спря. Само Сръчко и Моливко продължаваха спокойно да си пътуват. На тях никой никои не им беше разказвал за светофара.

— Моля, спрете! — рече строго милиционерът.

— Ами сега!... — пошепна Моливко. — Май ще си изпатим...

Около милиционера и двамата нарушители в миг се насъбра цяла тълпа.

— Тия двамата сигурно са артисти от цирка! — забеляза някакъв малчуган.

— Какво става, момчета? Защо нарушавате правилата? Къде живеете?

— Ние ли?... Ами... ние живеехме в кутийка... — изплашено отвърна Сръчко.

— Какво, какво, селото ли се нарича Кутийка?

— Не, не, ние сме от истинска кутийка...

— Нищо не разбирам! — рече милиционерът, измъкна носната си кърпа и си избърса челото. — Вижте какво, момчета, нямам време за

шеги. Моля спазвайте правилата за уличното движение.

„Какво е това правила?“ — искаше да попита любопитният Моливко, ала Сръчко навреме го дръпна за ръкава. Нима може да се задават на милиционера такива въпроси?

Над улицата светна зелената светлинка на светофара. Юрнаха се коли, автобуси, тролейбуси, камиони, мотоциклет и велосипеди. Потеглиха, полетяха!

— За всичко са виновни кончетата — рече тогава майстор Сръчко.
— Из града трябва да се пътува с автомобил.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В КОЯТО МОЛИВКО И СРЪЧКО СЕ ВОЗЯТ НА ПУХЕНИ ВЪЗГЛАВНИЦИ

— Хайде да нарисуваме автомобил — предложи Моливко.

— Да не мислиш, че лесно се рисуват автомобили? Нищо няма да излезе. Дори аз самият мога да направя автомобил само от много хубав „Конструктор“. Може да измайсторим обикновена тротинетка, но откъде ще намерим колела?...

— Защо пък да не излезе? — прекъсна го Моливко. — Аз съм виждал автомобили!

— Добре тогава, нарисувай автомобил — съгласи се майстор Сръчко. — Само да не забравиш да нарисуваш на колелата гуми. Без тях автомобилът много друса по пътищата. Аз не мога да понасям друсането. Веднага се разглобявам. А пък гумите са като възглавници, меко возят.

— Добре! — рече Моливко, зает с работата. — Не се безпокой! Меко ще вози!

Докато малкият художник рисуваше автомобила направо на бялата стена на къщата, Сръчко отведе нарисуваните кончета в съседната градинка със сочна трева и ги върза за ниската желязна ограда.

Сръчко се върна и погледна рисунката. Той искаше да даде на Моливко някакъв съвет. Ала тъкмо тогава Моливко свърши да рисува.

„Хайде хоп!“

И до тях се появи съвсем готов истински автомобил.

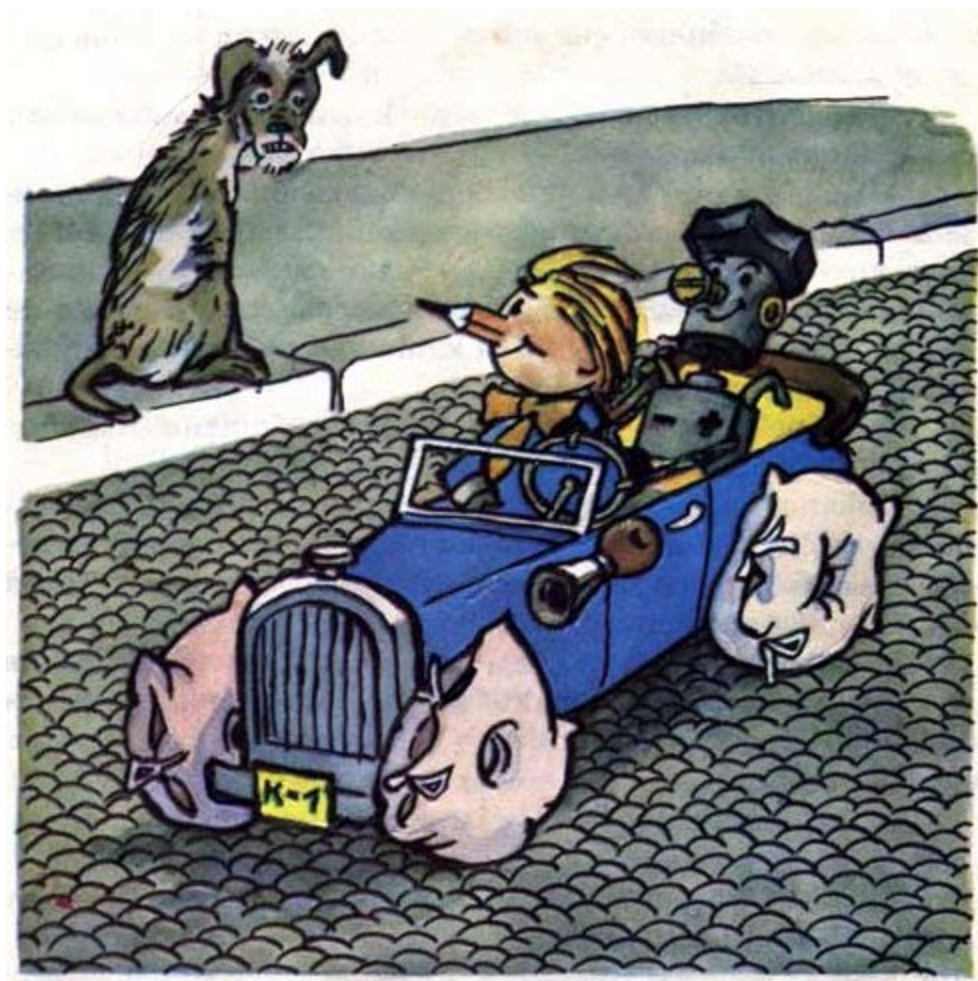
— Какво си направил?! — развика се Сръчко. — Защо си нарисувал възглавници на колелата?

Наистина, на колелата на новия автомобил бяха вързани възглавници! Ама истински възглавници! С розови калъфки и бели връвчици. Моливко ги беше нарисувал много хубаво.

— Ти сам ми каза за възглавниците — забеляза Моливко.

— Нищо не съм казал за възглавници!

- Не! Каза, каза!
- Ти всичко объркваш! Сега твоят автомобил няма да може да пътува!
- Ще може! — обиди се Моливко.
- Няма да може и няма да тръгне! Аз по-добре знам!
- Ами ако тръгне?
- Никога няма да тръгне!

- Опитай, седни!
- Защо да не седна! Все едно — няма да тръгне!
- Сръчко седна в колата до Моливко. Автомобилът забръмча и потегли.
- Тръгна! Тръгна! — завика Моливко.
- Смаяният Сръчко хвана здраво с две ръце кормилото. Много се страхуваше да не изхвъркне от колата. Нямаше време дори да погледне

встрани. И въпреки това забеляза как минувачите се обръщат и ги сочат с пръст.

— Каква смешна кола — казваха минувачите. — На възглавници!

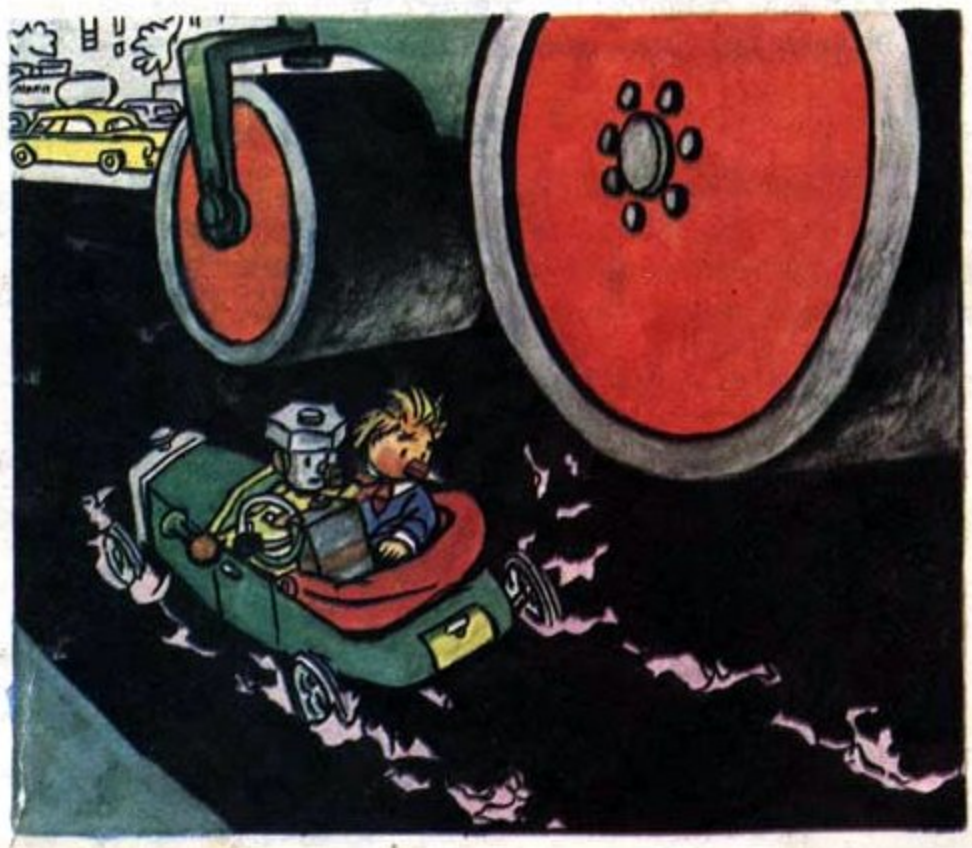
ПЕТА ГЛАВА

В КОЯТО ПЪТЕШЕСТВИЕТО ПРОДЪЛЖАВА

Нашите малки пътешественици не можаха дълго да пътуват из града.

Чуйте какво стана по-нататък.

На улицата Моливко видя някакъв странен автомобил, който приличаше на огромен барабан. Той бавно се търкаляше по пътната настилка. Ала, кой знае защо настилката под него беше черна и гладка, много гладка, не като другаде. От нея се носеше горещ миризлив дим. Всички автомобили гледаха да заобиколят чудноватата машина и черната настилка зад нея.

Като видя тоя необикновен автомобил, Сръчко се зарадва:

— Ей сега ще го изпреварим! Бива ли всички да ни изпреварват, а пък ние с тебе никого да не можем да изпреварим...

И той ловко насочи автомобила към черната настилка.

„Търрр!“

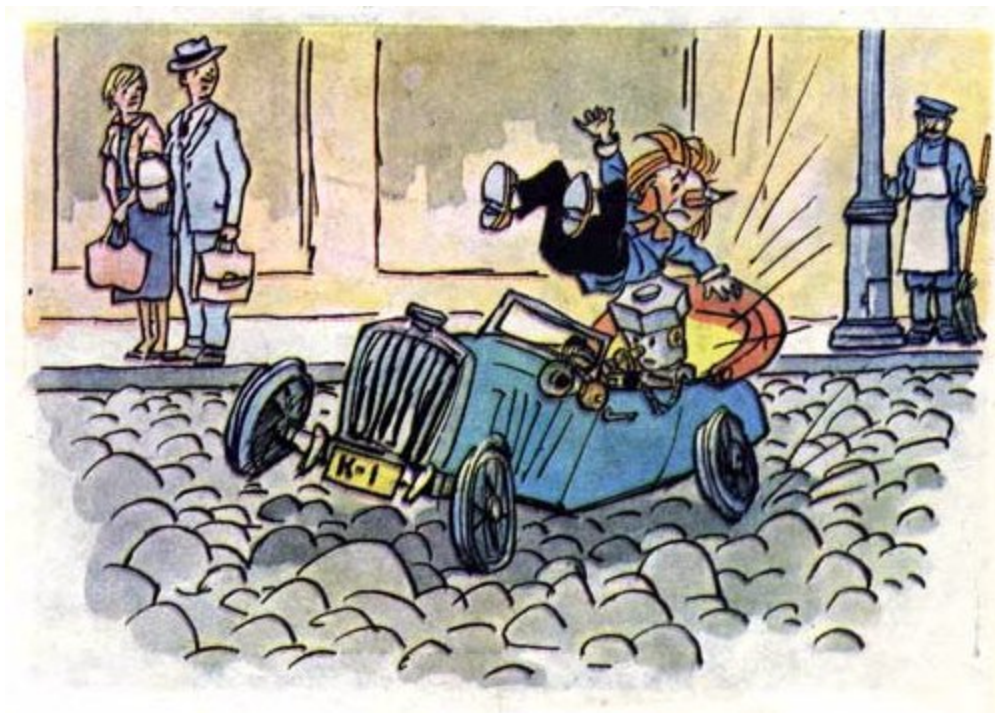
Меките розови калъфки залепнаха за горещия асфалт и се разкъсаха.

Разхвърча се пух изпод колелата. Вятърът го грабна, разпиля го и го понесе из града над автомобили, къщи и дървета.

— Я колко мъх се е разхвърчал от тополите — рече едно старче.
— Значи лятото ще бъде хубаво.

А автомобилът на Моливко и Сръчко изфуча и продължи по-нататък, оставяйки по асфалта меки розови парцалчета.

Улицата свърши. Пред тях се откри широк площад. Той не беше покрит с асфалт, а с каменни павета.

Колелата на малката кола страшно затракаха. Тя почна да подскача, да подрипва назад, напред, настрани.

Сръчко си удари носа в кормилото. Моливко подскочи на меката седалка като топка.

— Май-сро-раз-бя-бя — измърмори Сръчко.

Той искаше да каже: „Май скоро ще се разглобя“. Но колата така друсаше, че клетият шофьор не можеше дума да продума.

— Уса-бирам-кво-кво-риш! — изрече Моливко.

Той искаше да каже: „Толкова друсаше, че дори не разбирам какво говориш!“

— Ряба-коро-рем-рем — отвърна Сръчко.

Той искаше да каже: „Трябва по-скоро да спрем. Тогава ще направим истински гумени колела.“

ШЕСТА ГЛАВА

ЗА ВЕНЯ КАШКИН И НАРИСУВАНИТЕ РАЗБОЙНИЦИ

В това време на площада се появиха няколко много войнствени момчета. Те тичаха нанякъде, викаха, размахваха истински дървени саби и истински детски пистолети. Като че градът беше нападен от страшни разбойници.

— Ура! — крещяха момчетата. — Ура! Огън!... Бам! Бум! Тряс!

Нашите малки пътешественици дори се уплашиха. Те искаха да завият някъде, но колата летеше право към момчетата.

Насреща им тичаше разчорлен русокос малчуган с черна разбойническа маска. Истинска маска от черна хартия. Такива маски понякога може да се видят на кино или на карнавал.

— След мен! — викаше момчето. — На конете! — макар че нямаше никакви коне. Види се, това момче обичаше да командува.

От бързото тичане маската на лицето му се беше изкривила на една страна. Тя му закриваше очите, пречеше му да вижда. Сигурно затова русокосото момче врхлетя върху колата на Сръчко и се просна на паважа.

Колата изскърца, разпадна се на части, а колелата се затъркаляха на различни посоки.

— Авария! — каза момчето и седна на паважа.

Децата спряха запъхтени.

— Как можахте да счупите такъв хубав, такъв прекрасен автомобил! — рече сърдито Сръчко. Сега той можеше да говори съвсем правилно. Вече не друсаше.

— Ние не сме го счупили — отвърнаха момчетата. — Нашият главатар Веня Кашкин, без да иска падна върху колата.

— „Ние не сме го счупили“ — подразни ни Сръчко. — А защо така страшно размахвахте пръчки, тичахте срещу нас и викахте? Значи нарочно сте искали да счупите автомобила!

— Това не са пръчки! — обидиха се момчетата. — Това са саби. Истински саби. Ние играем на разбойници и шпиони. А Венка ни е главатар...

Дочул тия непознати думи, Моливко наостри уши. Този любопитен художник дори забрави счупената кола.

— Вие казахте — разбойници и шпиони, нали? — попита той.

— Ами да! В нашия двор всички деца играят на разбойници и шпиони.

— А какво е това разбойници и шпиони?

— Фюют!... — свирна с уста Веня Кашкин. — Такива прости неща да не знаеш! Книжки трябва да четеш, книжки!...

— Нарисувайте ми, моля ви се, разбойници и шпиони, искам да видя какви са — помоли малкият художник. Кой знае защо, той беше сигурен, че всички на света умеят да рисуват. — Сигурно са много интересни — говореше Моливко, — а аз нищо не знам за тях. Автомобили вече видях, но разбойници и шпиони още не съм срещал. Аз всичко трябва да знам. Много ви моля, нарисуйте!

— Как пък не, ще взема сега да рисувам! Не виждаш ли, че нямам време... — избоботи Веня Кашкин.

— Хайде, Венка! Нарисувай морски разбойник и шпионин.

— Заповядайте четчица и боички — предложи Моливко и извади от джеба си кутийка с боички, лист бяла чиста хартия и мека гумичка.

— Е, щом всички искате — съгласи се Веня, — добре тогава, ще рисувам.

Той взе боичките, свали си маската и се залови да рисува.

Отначало върху белия лист се появи голямо черно петно, което приличаше на рошаво зло куче. От четчицата случайно беше капнала боя. А после русичкото момче рисува невероятни, страшни картинки!

Един свиреп човек с голяма рижа брада, в моряшка фланелка и моряшка куртка държеше черен разбойнически флаг, на който беше нарисован бял череп и две кръстосани кости. На кръста му стърчеше огромен крив нож и два старинни разбойнически пицова. До него стоеше друг човек в сива мушама с вдигната яка, с черна маска, и с дълъг, отвратителен нос.

Брадатият морски разбойник размахваше черния флаг, а другият, който, разбира се, беше шпионин, зловецъ оглеждаше всички през зирките на черната маска.

— Ето тоя е разбойник, морски разбойник, или по научному, пират. А другият е шпионин — поясни Веня.

— Браво! — похвалиха го момчетата. — Съвсем като истински!

— Ужасно!... — промълви Сръчко.

— Ах, колко страшно! — рече Моливко, потрепервайки. — Такива страшни картини никога няма да рисувам.

— Ха! — рече Веня. — Ти просто не можеш да рисуваш като мен!

— Кой, аз ли не мога?! — обиди се Моливко. (Художниците ужасно много се обиждат.)

— Кой, Моливко ли не може?! — звънна с пружинките си Сръчко.

Вие сами сигурно разбирате, че малкият художник тутакси започна да рисува. Нека Веня Кашкин види как рисуват истинските художници!

— Хе — рече Веня, щом видя рисунката. — Това го знаем! Точка, точка, колелце, нос, уста и — лице...

— Никакви точки и колелца, аз рисувам момченце — възрази Моливко.

— Да вървим, момчета, нямаме време за приказки! След мен! — сърдито изкомандува Веня.

И момчетата хукнаха след него, размахали саби. На паважа остана само едно малко момченце.

Питате какво момченце? Ами че онова, което нарисува Моливко, вълшебният художник.

Ай, ай, ай, Моливко! Нима може така лекомислено да се постъпва? Нарисувал си истинско момченце! Ами сега? Кой ще го възпитава? Кой ще се грижи за него, кой ще го храни, облича? Ай, ай, ай!...

А момченцето седеше и само примигваше.

СЕДМА ГЛАВА

ЗА ТОВА, КАК ПОСТРОИХА КЪЩА

— Как се казваш? — попита Моливко нарисуваното момченце.

Момченцето не отговори.

— Как се казва баща ти?

Момченцето пак не отговори. То вдигна ръка и прокара пръстче по устните си. Ей така — от горе на долу. Получи се много смешен звук, нещо като „прррр“. На момченцето му хареса това. То отново прокара пръстче по устните си: „Пррррр! Пррррр!“

— Кой си ти? — И Сръчко побутна момченцето.

„Пррри! Прррит! Прррит!“

— Той е Притко! — извика Моливко. — Нима не чуваш? Той казва: „Аз съм Притко!“

— Значи Притко — зарадва се Сръчко. — Притко! Ех, че хубаво!... Хайде, Притко, с нас да пътешествуваме!

Малкият Притко сигурно не знаеше какво значи да се пътешествува, иначе навярно щеше да се съгласи. Момченцето нищо не отговори на Сръчко, затова пък изведнъж се пресегна към него и го хвана за крака. Сръчко едва не падна.

— Я, моля ти се, не се закачай! — разсърди се той.

Момченцето отново забръщолеви: „Пррррр! Пррри! Пррри!“

— Че то дори не може да говори! Ами сега какво ще правим с него? — разтревожи се желязното човече.

И изведнъж върху главата на Сръчко звънко капна една капка. Обикновена дъждовна капка.

— Брр — изпръхтя Сръчко. — Заваля дъжд!

Един тъмен облак надвисна над града. Минувачите поглеждаха плахо облака, вдигаха яки и бързаха да се скрият кой където завари: във входове, в магазини, в тролейбуси. Само милиционерът никъде не тичаше. Той спокойно си стоеше по средата на площада: милиционерите не се боят от дъжда.

— Дъждец! Дъждец! — викаха весело децата. — Дъждец! Дъждееец!...

Изтрещя гръм и плисна дъжд. Не много силен, топъл, но все пак мокър.

— Момченцето ще се намокри! Ще настине! Ще се разболе! — развика се Сръчко.

Моливко и Сръчко хванаха Притко за ръцете, притичаха до булеварда и се скриха в храстите.

Дъждовните капки чукаха по широките зелени листа като по разтворени чадъри. Водата се стичаше по тях, ала в средата на храста не капеше. Там беше сухо. Затова пък на булеварда капките завчас изпонамокриха всички пътечки, празни пейки и бухлати цветни лехички.

„Зън! Кап-кап-кап! Зън! Кап-кап-кап!“

Дъждът притъпка към земята прашинките, които се носеха над града, и сега те плуваха в локвичките като топящ се лед.

Но облачето поразмърда рошовото си крайче и отплува накъдето трябваше. Слънцето погледна изпод око дъждеца и той веднага престана да капе.

Сръчко подаде глава.

— Престана ли този противен дъжд или още не е престанал?

— Престана, престана! Излизай!

— Ами ако вземе пак да завали?

— Няма да завали.

— Много се страхувам от дъжда! Нарисувай, моля ти се, някаква къщичка с истински покрив. Ох!... — извика Сръчко, а Моливко се засмя.

Една голяма светла капка вися, вися на клончето и изведнъж капна право на носа на непредпазливия Сръчко.

И той мигом се скри.

— Няма да изляза, докато къщата не стане готова!

Върху жълтия пясък, насипан под храстите, Моливко нарисова къща.

Да, да, не построи, а нарисова. Тук няма нищо чудно: всяка къща отначало се рисува — наистина на хартия, а после вече се строи.

— Готово! — рече Моливко, след като нарисова последната керемидна покрива.

Сръчко изскочи от скривалището.

Всичко беше като в приказка! Пред него се издигаше нова къща с висок покрив.

— Чудесно! — похвали го Сръчко. — Само че защо си нарисувал кладенец? Трябва да нарисуваш водопровод...

Наистина, до къщата имаше истински кладенец. Над него висеше кофа за вода. Моливко не можеше да нарисува водопровод, но затова пък кладенецът беше станал много хубав.

— Не знам какво е водопровод — въздъхна Моливко. — Толкова малко съм рисувал през живота си...

— Е, нищо — утеши го Сръчко, — после ще те науча. Най-напред трябва да изсушим Притко. Вир-вода е станал... а къде е Притко? Ей, Притко, ела тук!

Сръчко заразгръща храстите, зашари из шубраците, ала Притко го нямаше. Притко беше избягал!

— Така си и знаех! На теб не може да ти се повери момченцето
— разтревожи се Моливко. — Веднага трябва да намерим Притко.
Дано не го блъсне някой автомобил. Той е толкова мъничък!...

ОСМА ГЛАВА

В КОЯТО ПЛУВАТ КОРАБЧЕТА

Не знам дали сте забелязвали някога какъв чудесен става градът след дъжд! По улиците текат звънливи ручейчета, из които е така хубаво, така радостно да шляпаш с боси крачка! Всичко сияе в лъчезарни капки. Автомобилите весело минават право през локвите. Из целия град играят слънчеви зайчета. Момчетата се надпреварват с водата. Дъждът престана! Престана дъждът!...

Притко тичаше с момчетата. Смееше се. Цапаше с крачка из водата, търчеше подир новото си сандалче, което плуваше като корабче, поклащайки се по вълните.

По всички улици плуваха корабчета. Книжни, дървени, платноходни, с пружинки, дори най-обикновени тресчици с тънки мачти. Стотици корабчета, които момчетата бяха пуснали на далечно плаване!

— Корабчета! Корабчета! — викаха момчетата.

— Корабчета! — писна и малкият Притко.

Не знам как е при вас, но в този град винаги след дъжд по улиците плуват корабчета. Ала днес те бяха особено много.

— Защо днес има толкова много корабчета? — питаха се минувачите.

— Нима не знаете? Утре в нашия град ще има големи състезания с корабчета.

— А къде, моля ви се, кажете?

— На Голямото лебедово езеро в зоологическата градина! Моят син е млад техник и участва в състезанията.

Така си говореха минувачите, разглеждайки корабчетата. Колите даваха път на корабчетата. Милиционерите спираха движението на кръстопътищата, за да пуснат най-напред неударимите корабчета.

На Притко му беше много весело и току подскачаше: „Плюс! Плюс! Плюс!“

До него тичаше Веня Кашкин. Веня също се смееше. Но Веня не си беше направил корабче. Той тичаше и хвърляше камъчета в сандалчето на Притко.

— Батарей, огън! — командуваше Веня.

„Цоп! Цоп!“ — падаха камъчетата.

Но ето че единия снаряд улучи корабчето сандалче. Вълната го заля и корабчето потъна.

— Бъл-Бъл! — подразни го Веня Кашкин и започна да се цели в една книжна лодчица.

В същото време на улицата се появиха Моливко и Сръчко. Те видяха Притко, замахаха с ръце, завикаха и хукнаха подир него.

— Притко!

— Ах, ти, лошо момче!

— Веднага се прибирай в къщи!

Но Притко не слушаше.

— Корабчета! Корабчета! — пееше си той весела детска песничка.

— Ще си намокриш крачката! Ще се разболееш! — плашеше го Сръчко, подскачайки на пружинките си по тротоара.

Разбира се, Сръчко бързо настигна момченцето, но се страхуваше да стъпи във водата и затова не можеше да хване Притко.

— На кого говоря, чуваш ли?

— Корабчета! Корабчета! — пищеше Притко.

— Хей, Притко, почакай! Спри се! Искаш ли да ти разкажа приказка? Само че ела тук. Да знаеш само каква приказка знам!...

Слушай сега... „Имало едно време едно малко непослушно... Локомотивче...“ Не тичай из локвите, Притко!

Но Притко не забелязваше нищо друго, освен корабчетата.

— Искаш ли да ти направя такова корабче? Много хубаво, истинско корабче!

Момченцето веднага спря да тича и запъхтеният Сръчко успя да го хване за ризката.

— Корабче! Искам корабче! — рече Притко.

— Добре, ще имаш корабче!... Ох, колко се уморих! А сега да вървим в къщи! Най-напред ще се изсушиш, ще си obuеш топли обувчета и после ще се заловим да правим корабче. Моля ти се, Моливко, нарисуйвай ни нови обувчета. А за мен — инструментите, които ще ми трябват: две чамови дъсчици и разни винтчета. Няма как, трябва да измайсторим едно корабче.

Те дотичаха до къщичката, съблякоха Притко, разтъркаха го с хавлиената кърпа, която нарисува Моливко, и сложиха момченцето в леглото.

Наложи се Вълшебният художник доста да поработи.

Меки легла, одеяла, удобни столове, кръгла маса, топли препечени хлебчета, чашки с горещо мляко, голяма печка (за всеки случай) — всичко нарисува Моливко.

Само стенният часовник не беше нарисуван от Моливко. Кой знае защо, той вече висеше на стената. Нали знаете, някога е имало такива старинни часовници, дето ги окачвали на стената, а отдолу едно кръгло махало през цялото време прави: „Тика-так, тика-так, и така, и не така...“

Никой не знаеше защо тоя стенен часовник се появи заедно с къщата. Но при вълшебниците винаги е така: все ще има някакво чудо.

Сръчко беше престанал вече да се чуди и мае на тия чудесии. Наистина той ужасно се тревожеше да не би Притко да настине.

Момченцето не искаше да се завие, не искаше да пие горещо мляко и Сръчко трябваше да го увещава:

— Ако не ме слушаш, няма да ти направя корабче — рече Сръчко.

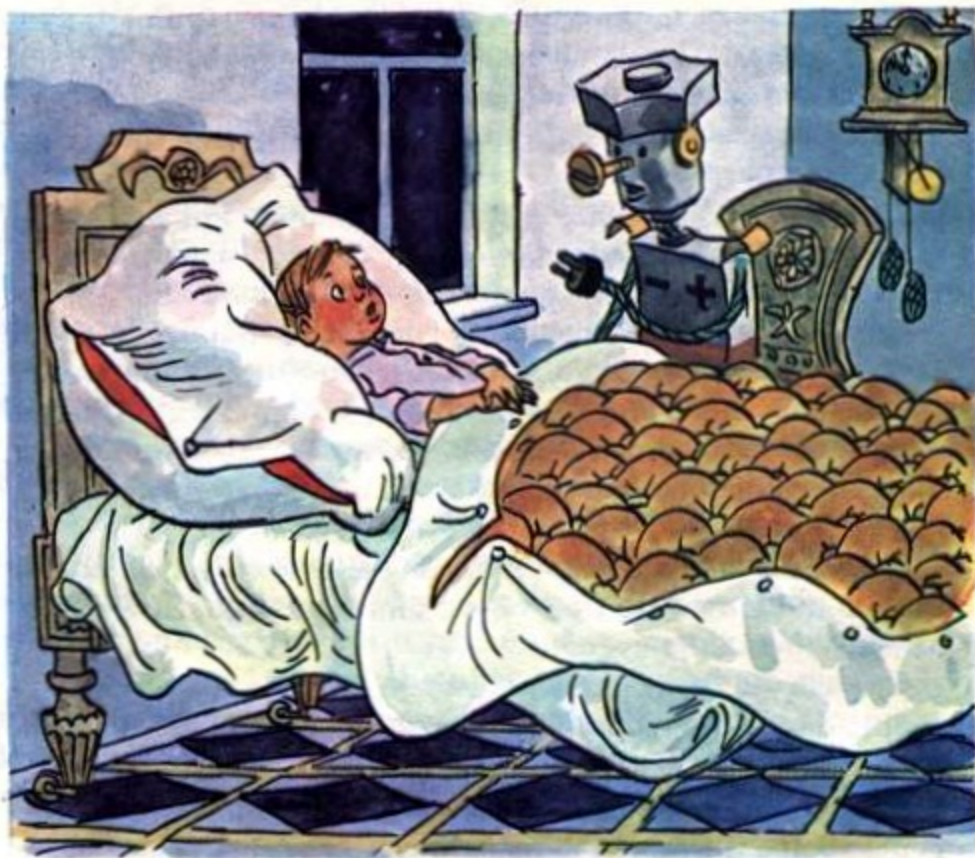
И Притко моментално изпи млякото.

Навън вече настъпваше вечерта.

— Ох, колко се уморих днес! — въздъхна Моливко, след като изяде препеченото хлебче и изпи чашата мляко. (Вълшебниците също пият мляко.) — Как ми се спи! — и той се прозина. (Вълшебниците също понякога се прозяват.)

— Хайде — рече Сръчко, — време е момченцето да спи. По това време всички спят. Притко, какво си се ококорил! Веднага да заспиваш! Искаш ли да ти разкажа една приказка?...

— Ти не можеш да възпитаваши — забеляза Моливко. — Трябва да му даваш пример.

Малкият художник се прозина с цяла уста, свали си палтенцето, панталонките, нарисува гвоздейче на стената до леглото, окачи на гвоздейчето дрехите си, легна на чистия бял чаршаф, зави се през глава с одеялото и заспа дълбоко, дълбоко.

— Сънливко — промърмори Сръчко и започна да разказва приказка. — „Имало едно време едно малко непослушно локомотивче...“

Пред отворения прозорец храстите шумяха сякаш бяха големи дървета. Неиде наблизко тичаха деца и силно топуркаха. Но ето че и децата си отидоха. На булеварда стана тихо. Дойде нощта. И никой не забеляза, никой не видя чудната къщичка, скрита под гъстия листак в най-тихото кътче на булеварда, който се наричаше Прохладният булевард с гълъбите.

ДЕВЕТА ГЛАВА

ЗА МИШКАТА И КОТКАТА

Сръчко сънуваше сини, зелени, бели, червени и черни локомотивчета, целите на ивици.

Те тичаха по релсите и свиреха с тънките си комини: „Ту-ту-ту! Ту-ту-ту-у-у!“

Изведнъж едно локомотивче започна да скърца, сякаш бяха забравили да му смажат колелата: „Скръъц! Скръъц! Скръъц!“

То скърцаше така жално и така високо, че Сръчко го спря и смаза хубаво и дванадесетте колела на локомотивчето. Нима Сръчко можеше да допусне някое локомотивче да скърца, дори ако това локомотивче само му се беше присънило и всъщност нямаше никакви локомотивчета — нито бели, нито черни, нито червени, нито на ивици? Ето защо Сръчко взе голямата масльонка и смаза колелата. Но локомотивчето започна още по-силно да скърца: „Скръъц... Скръъц... Скръъц!...“

— Нищо не разбирам! — рече насън майстор Сръчко и се събуди.

В стаята беше тихо. Луната светеше през прозореца. Листата над покрива шумоляха. В ъгъла на стаята приятно тиктакаше стенният часовник: „Тика-так, тика-так, и така, и не така...“ Сръчко затвори очи и тогава из цялата стая се разнесе: „Скръъц! Скръъц! Скръъц!“

Скръцаше мишка: „Скръъц! Скръъц! Скръъц!“

Сръчко се помъчи да заспи, ала мишката заскръца още по-силно.

Тогава Сръчко почука на стената, за да уплаши нахалната мишка. Но мишката скърцаше толкова силно, че събуди и Моливко, и Притко.

— Кой скърца там? — попита Моливко. — Кой?

— Защо си нарисувал мишка? — замърмори Сръчко.

— Не съм рисувал мишка — отвърна Моливко, — честна дума, не съм рисувал!

— И таз добра! Не си рисувал мишка, а мишката скърца! Може би аз съм я нарисувал? — рече Сръчко.

Мишката скърцаше все по-силно и по-силно. Моливко не издържа, грабна обувката си и я запрати към тъмния ъгъл на стаята. Мишката за миг спря да скърца, но после...

— Скръъц! Скръъц! Скръъц! — рече весело Притко.

— Скръъц! Скръъц! Скръъц! — обади се мишката.

— И детето не спи! — възмути се Сръчко.

— Не, не мога повече така! — извика Моливко.

Той стана. И как мислите, какво направи Моливко? Взе и нарисува една котка. Хубава, пухкава, сива котка.

В стаята веднага стана тихо. Кой знае защо, мишката вече не скърцаше. Сръчко се обърна на лявата си страна и задряма, Моливко се зави с одеялото и...

Нарисуваната котка отначало се поразходи из стаята, после чу как трака стенният часовник: „Тика-так, тика-так...“ След това видя как се клати махалото на часовника. Тя го погледна със зелените си очи и измюка. Стори ѝ се, че това е черно топчесто мишле с дълга тънка опашчица.

Тя започна да се прокрадва и току изведнъж скочи! И махалото, и часовникът, и нарисуваната котка с ужасен грохот и мяукане паднаха на пода.

— Не мога повече! — завика Сръчко.

— Псст! — рече Моливко и запрати към котката и другата обувка.

А Притко запляска с ръце и се засмя. Много му беше смешно.

И тримата започнаха да гонят котката. Те викаха, котката мяукаше и тичаше из стаята. Падаха столове, чупеха се чаши. Докато котката се досети да изскочи през прозореца.

— Що ти трябваше да рисуваш котка! — обади се Сръчко.

— Момченцето още не е заспало — рече Моливко. — Това на нищо не прилича.

— Трябва да спиш! — строго забеляза Сръчко.

Той зави момченцето с одеялото, а сам легна на своето легло. Много скоро започна отново да сънува локомотивчета — и бели, и черни, и на ивици.

ДЕСЕТА ГЛАВА

ЗА ТОВА, КАК ПРИТКО ЛЕТЯ НА ЛУНАТА

Рано сутринта Сръчко скочи от леглото като пружинка, погледна към креватчето, където снощи бяха сложили Притко, и извика:

— Притко е изчезнал! Ставай, Моливко! Няма го Притко!

Наистина креватчето беше празно.

Те разтвориха широко вратата, изскочиха от къщата, без да знаят накъде да тичат, ала изведнъж... забелязаха Притко.

Как мислите, какво правеше Притко? За нищо на света няма да познаете! Той висеше на едно дърво, закачен на ризката, а може би на панталонките си за клона и се усмихваше! Главата му беше пъхната в прозрачна найлонова торбичка. Най-обикновена торбичка, в която слагат хляба, за да не изсъхва.

Под клона стояха деца със също такива прозрачни торбички на главите. Едно момче, по всичко личеше, командуваше:

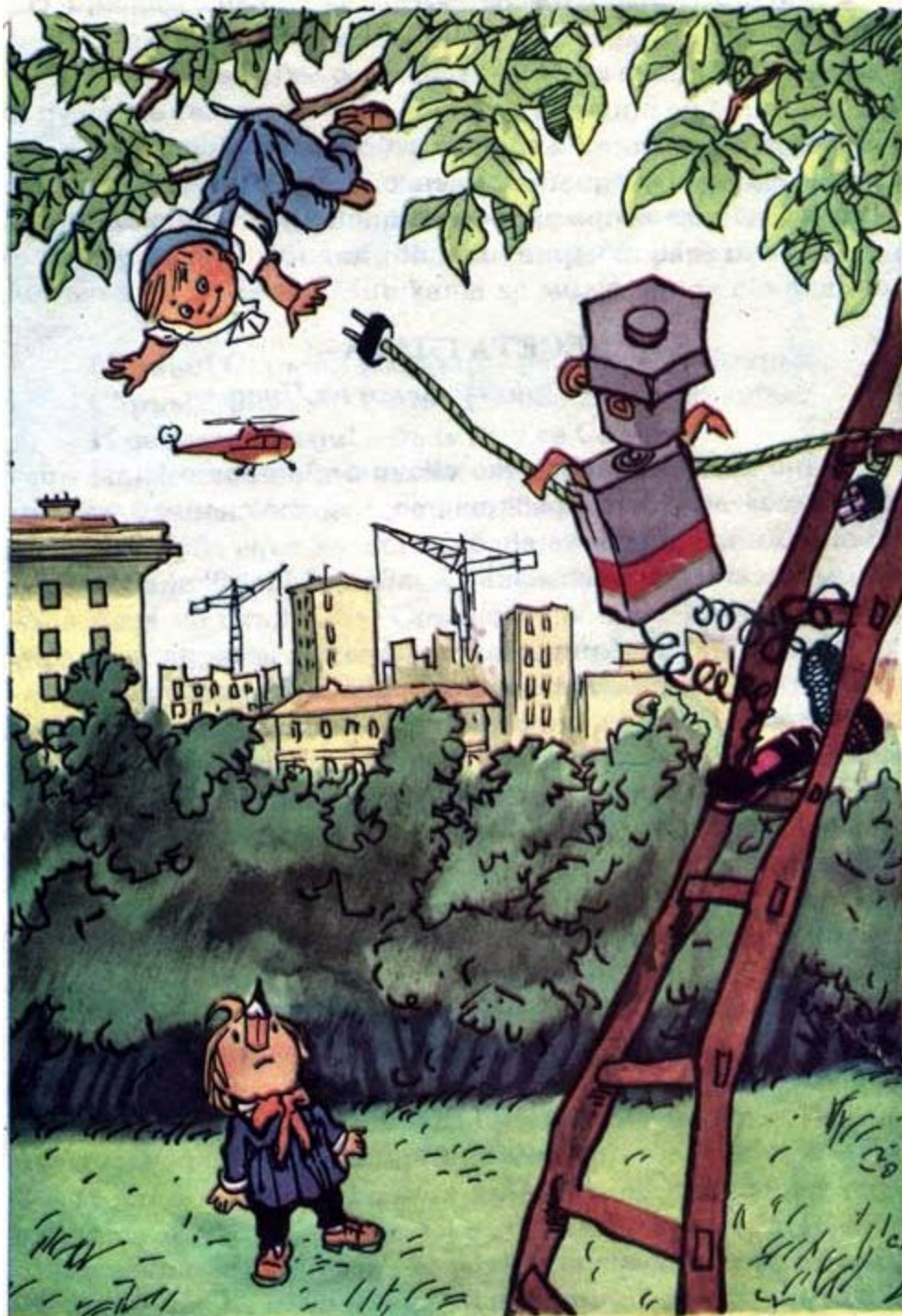
— Пригответи се за полет! Всички ли са готови?

— Тъй вярно, готови! — отвърнаха дружно децата.

— Тъй вярно, готов! — изпищя и Притко.

— Пускай ракетата!

Момчетата хванаха клона, на който се поклащаше доволен и сияещ Притко, и с всички сили го огънаха към земята...

Ала в същия миг Моливко и Сръчко отчаяно замахаха с ръце, спуснаха се към момчетата и „ракетчиците“ си плюха на петите и побягнаха кой накъдето види.

Клонът се изправи и Притко излетя заедно с него.

— Ура! — завикаха възторжено момчетата отдалеч. — Изведохме го в орбита! В орбита! В орбита!

За да свалят Притко от клона, трябваше да нарисуват стълба. Моливко много се вълнуваше, затова стълбата стана малко крива. Сръчко свали момченцето от клона, изгледа го сърдито и поклати глава.

— Взехме си белята с това момченце! Още малко и щях да се разглобя от вълнение!

— Ах, ти! Ах, ти! — сгълча го строго и Моливко.

— Защо го нарисува такова непослушно? — говореше Сръчко, водейки го в къщи. — Притко, как може да бягаш от къщи?

— Какво го питаш! — рече Моливко. — Не виждаш ли, че още не може да говори и нищо не разбира.

— Мога! — неочаквано се намеси Притко. — Мога... Луна... ра-ке-та... ор-би-та... шлем... фут-бол... ле-вак...

— Ах, какви неразбираеми думи! — учуди се Моливко. — Да не би да е чужденче?

Но Сръчко, който знае защо, се зарадва, дори зазвъня с пружинките си:

— Момченцето говори правилно. Браво! Сега виждам, че нашият Притко е много способен! Трябва по-скоро да го научим да говори. Аз сам ще го науча! Притко, повтаряй след мен! Та-те! Хайде, кажи!

— Та-те — рече Притко.

— Много способно момченце! — възкликна Сръчко.

— Способно момченце — повтори Притко.

— Най-напред трябва да го умием — недоволно забеляза Моливко, — да го нахраним, а после ще го учим да говори. Хайде, Притко, виж сега как ще се умия!

Малкият художник донесе хавлиена кърпа, спусна кофата в кладенеца, извади я пълна догоре и започна весело да се плиска със студената, святкаща вода. (Вълшебниците също се мият.)

— Бррр!... — изпръхтя Сръчко, потрепервайки. — Какъв лош навик — да се миеш!

Вие сигурно не сте забравили, че майстор Сръчко се страхуваше от водата.

— Лош навввик! — повтори Притко, а Моливко се разсърди.

— Само разваляш момченцето! На какво го учиш?!

— Гледай ти!... — промърмори Сръчко. — Нищо да не кажа...

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЗА СМЕТАНОВИЯ СЛАДОЛЕД, ГОРЕЩИЯ ДЕН И ИСТИНСКИЯ СНЯГ

Отначало Притко не искаше да се мие, след това пък не искаше да пие мляко.

— Ако всяка сутрин не се миеш и не пиеш мляко — рече тогава Сръчко, — няма да ти направя корабче.

И Притко моментално изпи млякото и изяде зачервеното хлебче.

Моливко приготви всички инструменти, които бяха нужни на Сръчко. А докато ги рисуваше, неуморният Сръчко учеше Притко да говори:

— Кажи: моторче.

— Мотор-че — повтори момченцето.

— Кажи: лампа.

— Лам-па!

— Ти си много способно момче! — похвали го Сръчко.

— Аз съм много способно момче.

— Тогава кажи: въртолет.

— Вър-то-лет.

— Чудесно! — радваше се учителят. — Днес ще научим най-хубавите думи!

Но след няколко минути на Притко му стана скучно. Вместо „вентилатор“ той казваше „въртилатор“, а вместо „лопатка“ — „копатка“.

— Стига! Ти го измъчи — намеси се Моливко. — Така не се учи, всичко за един ден! Момченцето всичко ще обърка!

— Я гледай! — обиди се учителят. — На мене казваш, а самият ти какво правиш? Пречиш ми да го възпитавам! Съветвам те...

— Най-напред сам си нарисувай такова момченце, пък после давай съвети — прекъсна го Моливко. — Дори ми се струва, че го заболя главата!

— Главата! — весело повтори момченцето.

Тогава и Моливко, и Сръчко се приближиха до него, започнаха да му опипват главата, да ахкат и да охкат.

— Просто му е горещо — рече Сръчко.

— Горещо — подхвана момченцето.

— Трябва да измислим нещо! — разтревожи се Сръчко.

— Ще нарисувам сняг и тогава ще му стане по-хладно — реши художникът.

Времето наистина беше много горещо. Цветята на булеварда престанаха да миришат. Лятното слънце така беше напекло улиците и каменните къщи, че всички прозорци блестяха като разжарени огньове. Из града се движеха автомобили пръскачки, поливаха улиците, тротоарите, тревните площи, дърветата, дори и децата. А възрастните ги гледаха и, кой знае защо, въздишаха.

Сръчко също се беше нажежил — та нали беше железен.

— Горещ си като ютия — рече Моливко, рисувайки бял сняг върху зелената тревица.

— Вижте какво чудо! Сняг! — завикаха момчетата на булеварда.
— Истински сняг!

— Невероятно! — рекоха минувачите — Наистина сняг! Просто чудо!

Снегът беше чист, прозрачен, бял, съвсем бял и много студен! До него шумоляха със зелените си листа дърветата, в лехите цъфтяха като пламтящи огънчета ярки цветя. Хората се задъхваха от горещина, вееха си с носни кърпички и с вестници. Сладоледът „ескимо“ се топеше в кутиите на продавачките. А тук на слънцето блестеше чудесен, леко заледен снежец. Истински сняг! Попипваха го с пръсти, поглеждаха го, усмихваха му се. Фотолюбителите заснемаха снега с цветен филм. Един художник любител тутакси започна да рисува картина „Летен сняг“. И всички бяха радостни. На хората като че им стана по-прохладно.

Дойде една лелка с бяла забрадка, с бяла престилка, с бяло сандъче с каишка през рамото, погледна снега, после Моливко и ахна.

— Че откъде тоя сняг? Ах, какво щастие! Сладоледът ми вече се топи! Ледът в склада свършил! „Ами сега — мисля си, — загубена съм. Отиде ми сладоледът!“ И току изведнъж чувам, викат: „Сняг, сняг!...“

Тя постави сандъчето в пресния скриптящ сняг. След това измъкна един сладолед „ескимо“, завит в сребърна изпотена хартийка, и го подаде на Моливко, Сръчко и Притко.

— Вземете, милички, тоя подарък. Вземете, не се срамувайте...

Тя беше продавачката на сладолед.

Ако тогава някой я спреше и ѝ разкажеше какви неприятности ще донесе на Моливко и Сръчко тоя сладолед на пръчка, тя, веселата продавачка, никога и за нищо на света не би дала на Моливко сладолед.

Но за съжаление никой нищо не ѝ каза и Моливко набързо излапа сладоледа и облиза пръчицата.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

В КОЯТО ВЕНЯ КАШКИН СЧУПИ ПРОЗОРЕЦА

Веня Кашкин също дойде на булеварда. След него крачеха момчета с детски пистолети в ръце и с дървени саби на кръста. В миг заблестяха във въздуха истински снежни топки.

Момчетата от командата на Веня Кашкин почнаха да се замерят със снежни топки. „Фюю! Туп!“

— Ах, разбойници недни! — извика една бабичка, минавайки покрай тях. Една топка я беше улучила право в гърба. — Как не ви е срам!

„Нима те са разбойници?“ — искаше да попита Моливко, ала една снежна топка му затвори устата.

— Безобразие! — възмутиха се минавачите. — Трябва незабавно да се прекрати тая война!

— Да се махаме оттук — рече Моливко, бършейки с кърпа врата си, тъй като снегът беше влязъл под яката му.

Ала Притко нямаше никакво намерение да се маха. Той си направи снежна топка и вече се канеше да изтича при момчетата. Добре, че Сръчко навреме го хвана за ризката.

— Не искам в къщи! — викаше Притко.

Той се дърпаше, трепереше от нетърпение, гледаше момчетата с войнствени очички, но Сръчко здраво го държеше.

— Не ходи при тях! На нищо хубаво няма да те научат — говореше му Сръчко. — Пък и нали ще правим корабче.

Щом чу думата „корабче“, Притко престана да се дърпа, макар че снежната битка беше в разгара си.

Веня Кашкин замахна и хвърли нова снежна топка.

„Фюю! Бам! Дзънн!“

И снежната топка, без да ще, улучи прозореца на съседната къща.

„Дзънн! Баам!...“

На тротоара се посипаха парченца стъкло.

— Знаех си аз! Лошо момче! — извика един сърдит глас през прозореца. — Знаех си! И предупреждавах! Другите деца като деца, а този само чете книжки за войната, тича с пистолет като разбойник и по цели дни играе на война. С нищо друго не се занимава! Нищо не прави! Истински лентяй!

И сърдитото прозорче хлопна. Само оцелелите стъкла звъннаха гневно: „Зънн!“

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

КАК СЕ ИЗГУБИ ПРИТКО

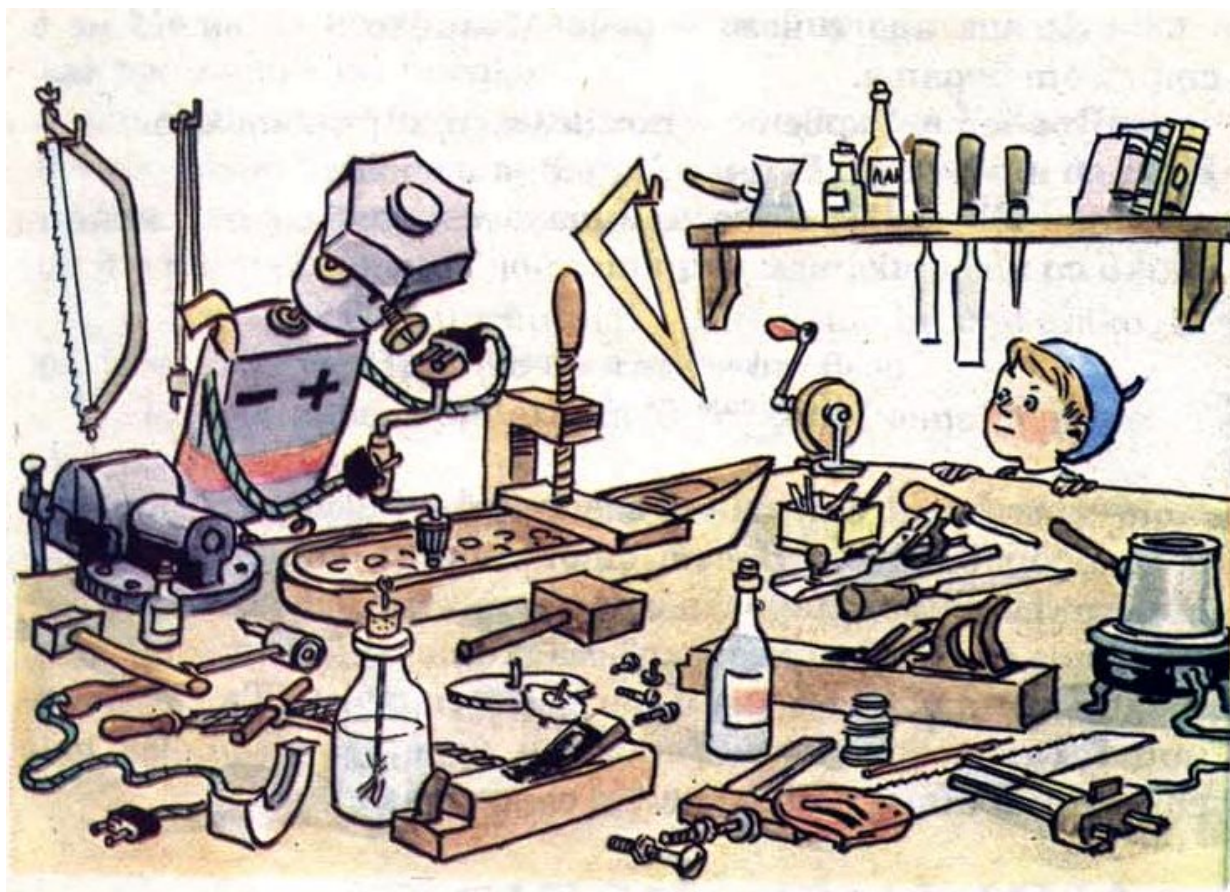
Сръчко доведе Притко в къщи, взе инструментите, направени от Моливко, и започна да майстори корабче.

Той рендосваше дъсчиците с истинско ренде, режеше ги с истински трион, дялаше, пробиваше, чукаше, тананикайки си познатата песничка:

*Всичко знам да правя сам.
Аз конструктор съм голям.
Всичко правя сам, сам, сам!*

— Сам! Сам! Сам! — пригласяше Притко.

А майстор Сръчко беше наредил на масата винтове, зъбни колелца, разни пружинки и търкалца. Сглобяваше мотора на корабчето.

— Чудесно! — клатеше глава Моливко, гледайки как пред очите му израства корабчето.

Сръчко скри моторчето вътре в корабчето, настла палубата с дъски, постави мачтите, закрепил гребния винт и рече:

— Готово!

Корабчето стана чудно хубаво. То имаше две стройни мачти с въжени стълби, кормило зад кърмата, спасителни лодки на палубата, каюти с отворени илюминатори, капитански мостик. На тънка верижка блестеше котвата, голяма колкото рибарска кукичка.

— Ти си истински вълшебник! — похвали го Моливко. — Аз за нищо на света не мога направя такова корабче!

— Вълшебник! Вълшебник! — повтори момченцето, подскачайки край Сръчко. — Дай ми корабчето! Искam да пусна корабчето!

— Пак ли ще газиш в локвата? — намръщи се майстор Сръчко. — Бррр! Не ходи из локвите!

— Аз ще ида с него — рече Моливко. — Мен не ме е страх от водата.

„Вървете, вървете — помисли си хитрият Сръчко. — Никъде няма вода. Всичко отдавна изсъхна.“

Моливко и Притко заминаха с корабчето, тананикайки си песничката:

*Всичко знам да правя сам!
Сам, сам, сам!*

— Сладолед! Сметанов сладолед! — викаха из улиците бели продавачки. — Десет стотинки! Петнадесет стотинки! Нашият сладолед е по-сладък от баклава!

При думата „сладолед“ малкият художник трепна, забави крачки, въздъхна и тихичко си рече: „Тя е вълшебница! Тая добра вълшебница ми даде сладолед. На тоя свят няма нищо по-вкусно от сладоледа...“

Моливко не чу как наблизко засвири весела музика и как радиото каза високо:

— Внимание! След тридесет минути на Голямото лебедово езеро в зоологическата градина започват изпитанията на корабните модели. Умоляваме всички участници в изпитанията да дойдат при езерото.

— Ах, каква вълшебница! — шепнеше си Моливко, без да забелязва, че Притко изостана от него.

По улицата вървяха деца с корабчета в ръце. Те видяха Притко.

— Погледнете какво корабче! Хайде, момченце, тръгвай с нас!

Притко и децата изтичаха на другата страна на улицата, там, където се издигаше висока желязна порта с два каменни лъва. Над портата ярко блестяха на слънцето големи букви:

ЗООЛОГИЧЕСКА ГРАДИНА

ЖИВИ СЛОНОВЕ!
ЗЪБАТИ КРОКОДИЛИ!
СВИРЕПИ ТИГРИ!
ДИВИ ЛЪВОВЕ!
ОТРОВНИ ЗМИИ!

ДОБРЕ ДОШЛИ, МИЛИ ДЕЦА, ЗАПОВЯДАЙТЕ!

Цена на билета — десет стотинки.

ВСИЧКИ ДЕЦА С КОРАБЧЕТА ДНЕС ВЛИЗАТ
БЕЗПЛАТНО!

Весело подскачайки, Притко мина през веселата порта. Кой знае защо всички деца, когато влизат в зоологическата градина, весело подскачат.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В КОЯТО НЕ МОГАТ ДА НАМЕРЯТ ПРИТКО

— Олеле! — хвана се за главата Моливко. — Къде си, Притко? Пак ли се загуби?

И хукна по улицата, спирайки минувачите: „Не сте ли виждали Притко?“ Но всички вдигаха рамене. Никой не го беше виждал.

Съвсем разстроен, малкият художник се върна в къщи.

— Не е ли идвал Притко? — попита той още от прага.

— Какво си направил? — затрепера Сръчко. — Къде е Притко? На теб не бива да ти се поверява момченцето!

И двамата изскочиха на улицата, но можеха ли да разберат къде да търсят Притко?

Насреща им крачеха деца с корабчета. Те отиваха към веселата порта с каменните лъвови.

— Не сте ли срещали едно момченце с корабче?

— Днес всички момченца с корабчета отиват на състезанието — отвърнаха децата. — Скоро ще започне!

„Сигурно и Притко е избягал на състезанията“ — помислиха си Сръчко и Моливко.

Ала никак не беше лесно да преминат през веселата порта.

— Вие нямате ли корабчета? И билети ли нямате? — попита ги мустакатият контролър на входа. — Моля, купете си билети от касата.

„Нямаме с какво да си купим билети“ — искаше да отвърне Сръчко, ала нищо не каза. Той погледна през прозорчето с надпис „Каса“. Там седеше непозната лелка и режеше с ножици сини билети. Беше ѝ горещо.

— Ах, каква жег! — въздишаше лелката.

Сръчко се почеса по тила. Така се почесват някога, щом измислят нещо.

— Сетих се — рече той на опечаления си приятел. — Нарисувай два сладоледа „ескимо“!

С необикновена бързина Моливко нарисува сладоледите. Само че, който знае защо, сбърка и вместо два сладоледа, нарисува три. Сръчко наистина не забеляза грешката. Той взе двата сладоледа и докато Моливко излапваше третия, приближи се до прозорчето.

— Леличко, сигурно Ви е много горещо? Донесох ви сладолед. Ето, вземете!

— Ах, какво умно момче! — трепна лелката. — Ах, какво добро! Заповядай два билета. Просто чудесен сладолед!

Прозорчето хлопна и над него се появи табелка с надпис:

ЗАТВОРЕНО: ПЕТ МИНУТИ ПОЧИВКА!

Моливко и Сръчко хукнаха да търсят Притко, а към входа на зоологическата градина се приближи недоволен и сърдит Веня Кашкин.

Той нямаше пари за билет. Вие, разбира се, помнете как Веня счупи прозореца. Кой знае защо, винаги става така. Счупиш прозорец и не ти дават стотинки за сладолед, за кино или за зоологическата градина. Веня страшно много искаше някак да се провре през веселата врата и да види корабните състезания. Ала той си нямаше корабче. Тежко положение! Няма билет, няма корабче...

Веня мрачно поглеждаше към децата и неочаквано съзря сред тях един познат малчуган, малкия Тима. В едната си ръка Тима държеше собственоръчно направено корабче.

— Ей, Тимка! — решително го повика Кашкин. — Дай ми твоето корабче! Хайде, по-живо! Ти си

дребосък и ще те пуснат без билет.

— Не го давам! — отсече храбро Тима.

— Какво?! — намръщи се Веня Кашкин. — Ами ако те цапна!...

— Ще кажа на тате! — писна Тима. — Той купува билети, виждаш ли го?

Към тях се приближи бащата на Тима.

— Какво иска тоя побойник?

Веня тутакси направи най-добродушна физиономия и рече с мазен глас:

— Аз само се пошегувах — хе-хе!... А той помисли, че наистина. Хи-хи-хи!... Пък аз се пошегувах...

Бащата внимателно погледна Веня и промълви като че сам на себе си.

— Не знаех, че това момче има два гласа... Току-виж, наистина ограби някой малчуган, вземе му корабчето. По-добре нека бъде с нас. Пуснете го, моля ви се — рече той на контрольора. — Ето ви билетите!

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЗА СЛОНА, ТИГЪРА, МАЛКОТО ЛЪВЧЕ И ПЛАТНОХОДИТЕ

— Къде е Притко? — тревожеха се нашите приятели, тичайки из зоологическата градина. — Току-виж, се пъхнал в някоя клетка с диви зверове! Ах, това непослушно момченце!

Сръчко и Моливко се спираха до всяка ограда, надничаха във всяка клетка.

Ето там на зелената полянка стои един огромен слон и маха със сивия си хобот. „Добре дошли — иска да каже той, — аз съм голям. Най-големите никога никого не обиждат.“ Но Притко го нямаше при слона.

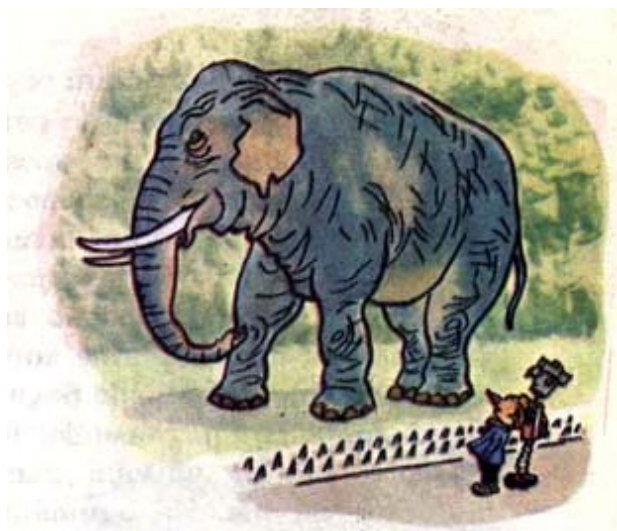
Малки маймунки пронизително крещяха с различни гласове. „Какви смешни момчета! — искаха да кажат те, щом видяха Моливко и Сръчко. — По-смешни от маймунки! Значи не сме ние най-смешните! Не сме! Не сме най-смешните!“ Ей такива шумни са маймунките.

Тигърът, целият на ивици, дори не забеляза малките приятели. Той ходеше напред-

назад из клетката и си мислеше: „Казват, че съм приличал на котка! Но това не е вярно! Не е вярно! Не е вярррно! Аз не ловя мишки!“

Величественият лъв, хванат в пустинята, лежеше самотен в клетката, печално отпуснал глава върху лапите си.

— Клетият — рече Сръчко. — Колко му е мъчно! Искам да го помилвам!

На Моливко също му дожаля за самотния лъв. Той помисли, помисли и нарисова едно малко лъвче. Лъвчето стана много мъничко, също като котенце.

Ако вземеш макара с конци и размотаеш от нея дълго конче, вържеш на него бонбонена хартийка, а после вземеш да придърпваш кончето, лъвчето ще се затича подир хартийката. Затова всички учени казват, че лъвчето прилича на котенце.

Лъвчето се провря между пръчките на решетката и влезе в клетката. Лъвът много се зарадва: малките винаги носят радост на самотните.

След това Сръчко и Моливко надникнаха при мечетата, хипопотамите, крокодилите, жирафите, папагалите. Кой знае защо, Моливко си пъхаше носа и в количките със сладолед, като че ли Притко можеше да се пъхне и в количка със сладолед! Голям чудак е този Моливко.

— Внимание — съобщи радиото, — на Голямото лебедово езеро започват големи корабни състезания. Побързайте, малки майстори, побързайте!

На пътеката в зоологическата градина се появиха Веня Кашкин, малкият Тима и тимовият татко.

— Закъсняваме! — рече таткото на Тима.

Тима носеше дървено корабче, направено по всички правила на майсторите корабостроители. Сръчко също беше майстор и затова веднага забеляза чудесното чамово корабче. Да, да, чамово! Корпусът на корабчето беше от обикновена чамова дъсчица. В нея беше пъхната пръчица мачта. На мачтата бяло памучно платно на малки полегати каренца.

На борда на корабчето със син молив беше написано: „Тима“.

— Момченце — попита вежливо Сръчко, — кой е измайсторил това чудесно корабче?

— Никой не го е измайсторил, самичък с ножче съм си го издълбал.

— А защо корабчето се нарича „Тима“?

— Защото аз съм Тима — рече важно момчето.

Сръчко искаше на похвали корабчето, ала вече бяха стигнали до голямото кръгло езеро.

На брега на езерото се беше събрал много народ. От всички страни прииждаха деца. Над тях се развяваха истински морски флагчета. Музиката свиреше маршове. На мостика, построен до самата вода, стоеше истински морски капитан в бял кител. Той гледаше към езерото с истински морски бинокъл, като че там, във водата, плаваха истински корабчета, надпреварваха се с истински вълни, от които капитанът ни най-малко не се страхуваше.

Но зад тълпата деца Сръчко и Тима не можаха да видят нито корабите, нито вълните.

— Това момченце също си е направило корабче — посочи към Тима един гражданин, който стоеше наблизко. — Пуснете го, другари. Момченцето е дошло на корабните състезания!

— Трябва да го пуснем! — рекоха всички. — Пуснете момченцето, пуснете го!

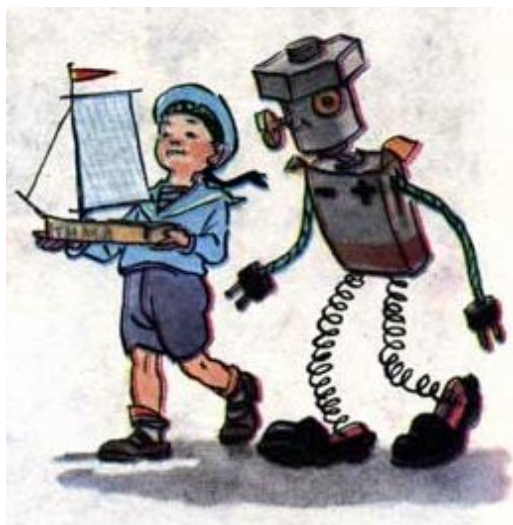
Тима с корабчето, а след него татко му, Сръчко и Веня Кашкин се приближиха до самата вода.

По синята водна шир се полюшваха най-различни параходи. Параходи с комини, ледоразбивачи, подводници, цял флот платноходки. Вятърът издуваше платната, но корабите стояха на място, здраво вързани с истински въжета от макара.

Всички момчета гледаха в захлас платноходите, сякаш ей сега щяха да се появят славните капитани и да извикат с дебел глас:

— Вдигнете котвите!

Вятърът ще издуе платната и корабчетата ще заплуват към далечни, далечни страни. Там, където над морето летят бели чайки и

вълните бягат към необитаеми острови.

Параходите, то се знае, също плуват по морета, океани и возят хората до различни градове. Но параходите, кой знае защо, никога не попадат на необитаеми острови. А платноходките плуват далече, много, много далече! Там за всяко момченце ще се намери необитаем остров. И дотам не могат доплува никакви параходи.

Ето защо всички храбри момчета по света толкова много обичат белите платна...

— Вдигнете котвите! — командува високо капитанът, който стоеше на мостика. Истинският морски капитан.

Възрастните също обичат платноходите.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

В КОЯТО ВСИЧКИ ХВАЛЯТ СРЪЧКО

Капитанът даде команда и децата на брега отвързаха въжетата.

Забучаха параходите, трепнаха корабчетата и заплуваха по тихата вода на езерото към отсрещния бряг. Там ги посрещаха чичковци с червени ленти на ръкавите. Те гледаха по часовник: кое корабче най-бързо ще доплува.

— Ех — въздъхна Веня Кашкин, — ако някога стана вълшебник, ще си увеличи един платноходен кораб и с него ще отплувам в океана... Ще командувам: „Ляво на борд! Дясно на борд!“

— Хубаво е да се плува в океана, хубаво е — похвали го Тимковия татко. — Но за това трябва да бъдеш много храбър, много смел и добър.

— Аз съм храбър! — рече Веня.

— Ами, ами — добродушно забеляза Тимковият татко. — Недей толкова се хвали. Най-напред опитай сам да си направиш такова корабче.

— Да не съм луд! — отвърна Веня Кашкин. — Корабче мога да си купя и от магазина. Аз искам истински кораб!

— Аха, така значи! Нищо не искаш да правиш — рече таткото. — Ти сигурно си мързелан?

— Кой е мързелан? — попита гражданинът, който стоеше наблизо.

— Къде е този мързелан? — започнаха да се питат хората и да поглеждат към Веня Кашкин. — Покажете ни го. В нашия град няма мързеланковци. Отдавна, много отдавна няма.

— Какво приказвате, граждани — побърза да ги успокой Тимковият татко. — Така ви се е счуло. Това момче съвсем не е мързелан. И книжки сигурно чете. Какви книжки четеш? — попита той Веня.

— За война, за шпиони и за морски разбойници! — похвали се Веня.

— Е, и това е добре — кой знае защо, въздъхна Тимковият татко.

— Гледайте! Гледайте! — извика Тима. — Онова корабче изпреварва другите!

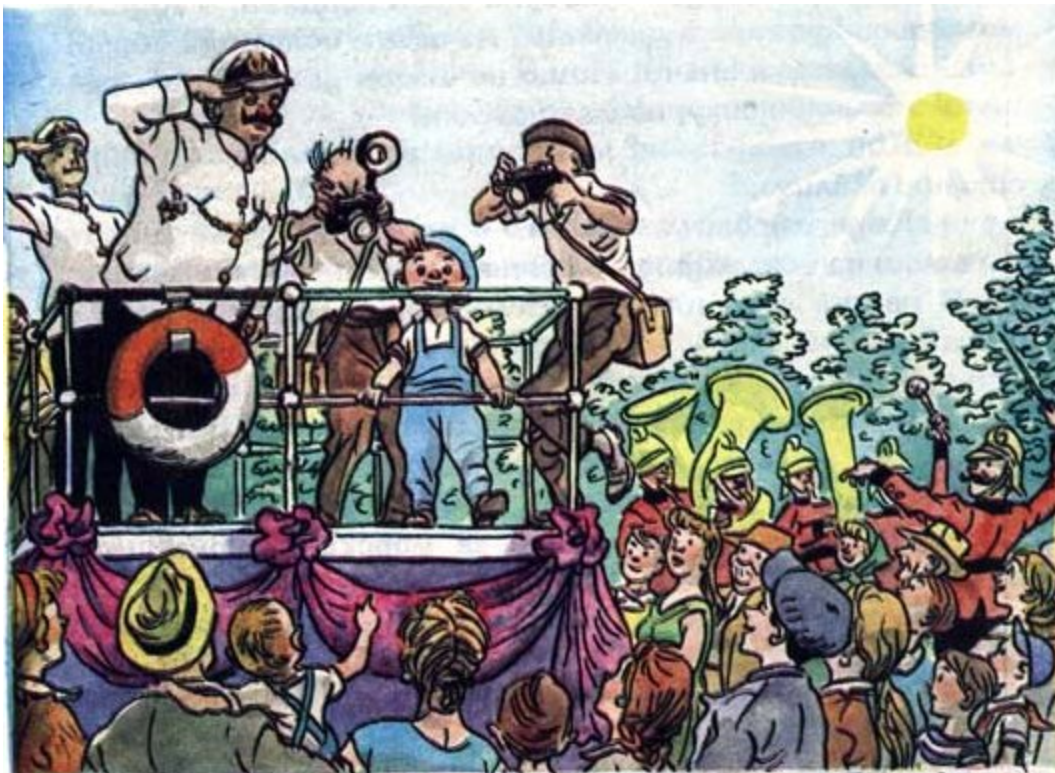
— Това е моето корабче! — възкликна Сръчко. — Значи Притко е тук.

— Ваше ли е корабчето? — попита гражданинът, който стоеше наблизо.

— Мое! Мое! — отвърна желязното човече и всички наоколо го погледнаха с уважение.

— Вие сте истински майстор! Разрешете ми да ви стисна ръката
— рече Тимковият татко.

Корабчето на Сръчко стремително плуваше към далечния бряг. То изпревари тежките блестящи моторни кораби, подводници и ледоразбивачи. Вече настигаше най-бързоходните кораби, но платноходните фрегати, яhti и бригантини му пречеха да плува. Неочаквано корабчето измени посоката си и заплува така, сякаш някъде вътре в него седяха малки морячета, капитани и кормчия. Корабчето заобиколи платноходната флотилия, люшна се на вълните и се спусна да настигне бързоходните реактивни катери.

Корабчето се приближаваше все по-близо и по-близо!

Още малко и целият флот остана зад него! Корабчето на Сръчко първо пристигна на пристанището. То забави ход, само спря и хвърли котва. На първата мачта на корабчето се вдигна мъничко флагче.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЗА ТОВА КАК ПРИТКО СТАНА ЗНАМЕНИТ

— Чие корабче пристигна първо? — попита високо истинският морски капитан.

— Чие корабче? Чие? Не знаете ли кой го е направил? — питаха онези, които стояха далеч от Сръчко.

Радиото съобщи:

— Внимание! Умоляваме този, който е направил корабче номер едно, да се качи на капитанския мостик. На победителя ще бъде присъдено почетно звание. На победителя ще бъдат връчени скъпи подаръци.

— Върви им на хората! — измърмори Веня Кашкин.

— Поздравявам ви! Аз и моят син, и двамата много се радваме, че се запознахме с вас. — Тимковият татко още веднъж стисна ръката на Сръчко. — Бързайте към капитанския мостик. Викат Ви!

— Сторете път на майстора! — каза гражданинът, който стоеше наблизо. — Път на майстора!

Никога Сръчко не се беше чувствувал толкова добре. Малкото желязно човече блестеше, сияеше от радост. Всички му правеха път да мине.

И изведнъж се разнесе нечие тънко гласче:

— Това корабче е мое! Мое!

На капитанския мостик изтича Притко, нарисуваното момченце.

— Намери се Притко! — зазвъня щастливият Сръчко.

— Корабчето е мое! — рече момченцето, застанало на мостика. — Дайте ми подаръците.

Те бяха току до самия него. Голяма шарена кутия с играчки, бонбони, сладкиши и шоколад.

— Как се каваш? — попита го истинският морски капитан. — Как ти е името?

— Притко Моливков!

— Ученик ли си, или си още в забавачницата? Какъв си?

— Аз съм много способно момче! — отвърна Притко.

— Самичък ли направи корабчето? За победител се признава само оня, който сам си е правил корабчето. Разбираш ли? САМ!

Момченцето погледна към чудните шарени подаръци, после към капитана и каза:

— Сам! Сам си направих корабчето!

— За това корабче — тържествено произнесе истинският морски капитан — ти се присъжда почетно звание! Ти си млад техник! От все сърце те поздравявам!

Той стисна ръката на момченцето и отдаде чест.

Оркестърът засвири тържествен марш, всички деца викнаха „ура“ и заръкопляскаха. Тимковият татко погледна Сръчко и укорително поклати глава.

— Срамота, млади момко — рече презрително гражданинът, който стоеше наблизо. — Искяхте да си присвоите чуждата слава!

— Лошо! Много лошо! — говореха всички наоколо.

Сръчко звънна жално с пружинките си.

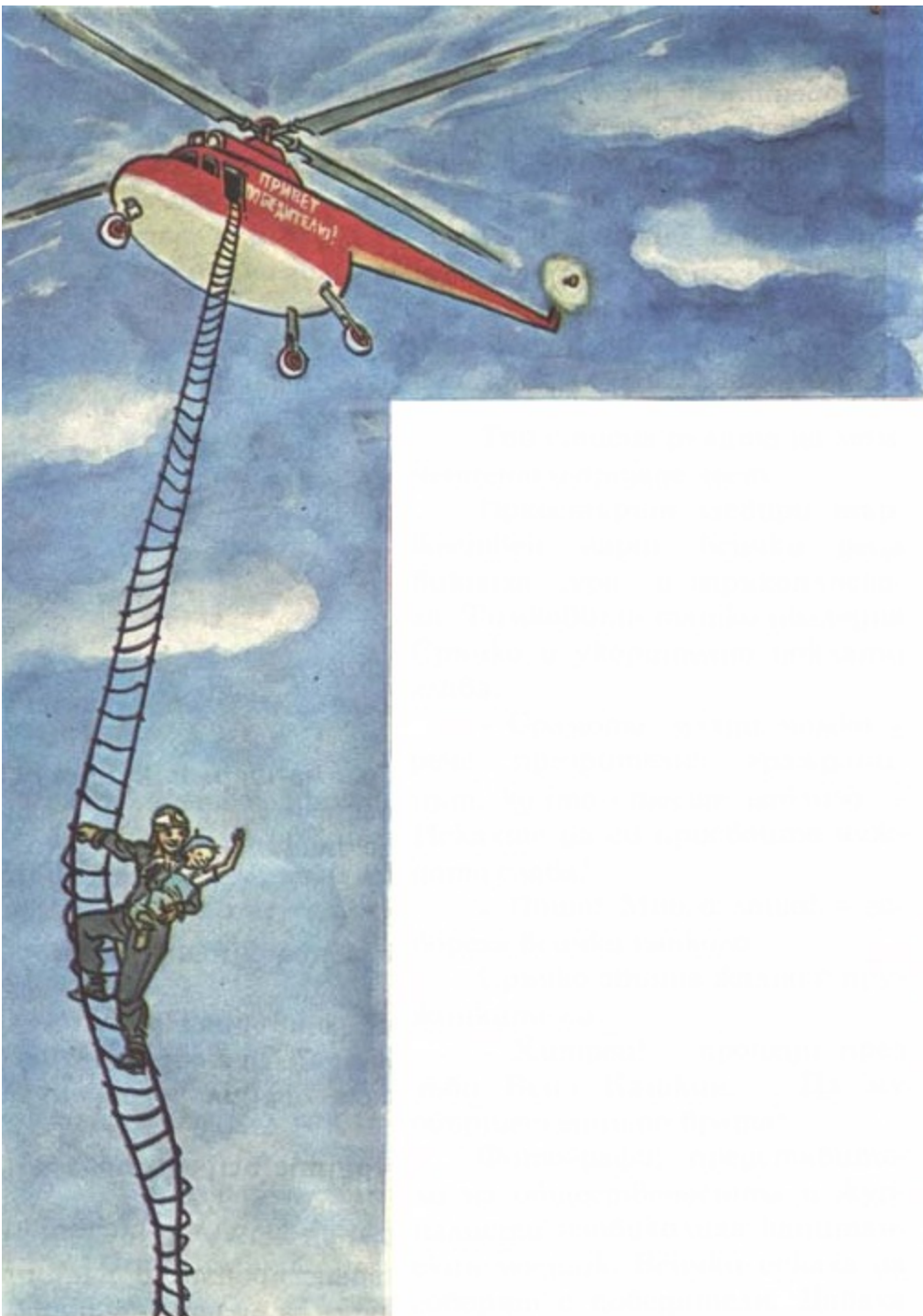
— Хитрец! — процеди през зъби Веня Кашкин. — Да му обършеш един по врата!...

Фотографи, представители на обществеността и журналисти наобиколиха капитанския мостик. Всички искаха да говорят с победителя. Даваха му безплатни билети за детски утра в най-хубавите кинотеатри в града. Дворецът на младите техници беше изпратил тук извънреден и пълномощен представител с отговорна задача да покани победителя на гости. За две седмици!

Над мостика се появи голям въртолет с ярък надпис на борда:

ПРИВЕТ НА ПОБЕДИТЕЛЯ

— Каним Притко Молишков да направи почетен полет над града!
— съобщи въртолетното радио.

Лет
ците
спуснаха
въжена
стълба.
Истинск
ият
морски
капитан
вдигна на
ръце
щастливо
то
момченц
е, младия
техник, и
го
предаде
на
летците.

—
Притко!
Притко!
— жално
извика
Сръчко.
— Ние те
търсихме
!

Но
момченц
ето
просто

не забеляза желязното човече. Въртолетът отнесе Притко във високото слънчево небе.

— Ах, Моливко, Моливко, защо нарисува това момченце! — въздъхна Сръчко и изведнъж се сепна също, както и ние с вас: — Но

къде е Моливко?

Къде е Моливко?! Та ние съвсем забравихме за него!

— Ето ти моливче — рече добрият Тима и измъкна от джобчето си синьо цветно моливче.

— Не такова моливче! Изгуби се Моливко!...

Разтревоженият Сръчко се измъкна от тълпата и се затича най-напред наляво после надясно.

— Моливко! Моливкооо! — викаше той. — Моливкооо!

— Хри-хри-хри... — чу той нечие жално хриптене.

На широката пейка в градината седеше Моливко.

— Хри-хри-хри! — рече виновно Моливко.

Сигурно искаше да каже: „Тук съм!“

Пред него имаше цял куп пръчици от сладолед „ескимо“.

— Ужасен Моливко! — завика отчаяно Сръчко. — Та ти си замръзнал! Може ли да ядеш толкова много сладолед! Глупав Моливко! Казвай, кой ти даде толкова сладолед?!

— Хри-хря-хрю — пошепна Моливко.

Той искаше да каже: „Нарисувах го. Без да искам. Няма вече.“ Но го болеше гърлото и гласът му се беше схванал.

— Трябва да пие горещо мляко. Много помага при настинки — каза някакво старче.

— Да вървим в къщи, глупав, лош, непослушен Моливко! — викаше сърдито Сръчко, тропайки с крака.

И Моливко, като въздишаше, се помъкна към къщи.

Маймунките му се смееха. Слонът клатеше глава: „Ай, ай, ай!...“

Лъвът нищо не забеляза: той си играеше на „котка и мишка“ с малкото лъвче.

За това лъвче на другия ден във вестниците беше напечатано:

СЛУЧАЙ В ЗООЛОГИЧЕСКАТА
ГРАДИНА

В клетката на лъва
вчера се появи малко лъвче. Лъвчето пие мляко и тежи
един килограм. Учените наблюдават новороденото.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

В КОЯТО ЖЕЛЕЗНИЯТ СРЪЧКО ЕДВА НЕ ПЛАЧЕ

Сръчко доведе Моливко в къщи и го сложи да легне.

Трябваше да позвъни по телефона и да извика „Бърза помощ“, но в къщи нямаше телефон.

На клетия Моливко му стана още по-зле. Малкият вълшебник се разболя. Имаше висока температура, а му се струваше, че в къщи е много студено. Той трепереше и зъбите му тракаха от студ.

Сръчко пусна пердетата на прозорците, зави Моливко с всичките одеяла, дори с възглавниците. Нищо не помагаше!

На улицата се стъмни, а после дойде и нощта. В къщичката стана съвсем тъмно и много тихо. Чуваше се как Моливко потраква със зъби.

Сръчко реши да събере сухи листа за печката. Той излезе навън и започна да събира опадалите листа.

На булеварда нямаше никой. Всички отдавна бяха се прибрали да спят.

— Глупав Моливко — мърмореше Сръчко, тичайки по пътеките. — Не може да нарисува електрически котлон! Глупав Моливко!

Той си мърмореше просто така. Беше му много, много мъчно и за да не заплаче, се преструваше на сърдит.

А Моливко лежеше в тъмната стая и бълнуваше. Когато болните бълнуват, те всичко казват неправилно.

— Две и две — седем — бърбореше Моливко. — Три и три — пет, седем и седем — девет...

Той загуби съзнание. Когато болните губят съзнание, те могат да станат и нещо да вършат, ала всичко вършат неправилно.

Моливко се измъкна изпод одеялата и възглавниците, препъвайки се, отиде до стената и започна да рисува, без да разбира какво рисува.

— Седем и седем — пет... —
бърбореше Моливко и рисуваше.

Ах, Сръчко, къде си, Сръчко? Тичай,
по-скоро тичай в къщи! Не позволявай на
болния Моливко да рисува!

Но Сръчко беше сграбчил цял куп
листа и с мъка ги носеше в къщи. С такъв
товар не може да се тича...

Моливко рисува на стената един
страшен пират с голям крив нож, с два
пистолета на кръста и с черен
разбойнически флаг.

Веднъж Моливко беше видял тоя
пират на рисунката на онова войнствено
момче — Веня Кашкин.

Нарисуваният пират намигна на
Моливко от стената, сви черния
разбойнически флаг и го скри в джеба на
панталоните си.

Но болният художник нищо не
забеляза. Той рисуваше шпионин със сива
мушама и вдигната яка, с черна маска на
очите.

След това Моливко рисува едно
петно, което много приличаше на куче.
Всичко беше, както на рисунката на Веня
Кашкин!

През вратата, шумoleyки с изсъхналите листа, влезе Сръчко. Той ги остави на пода и занাগлася Моливко в леглото.

Болният ръкомахаше и викаше:

— Две и две — пет! Дайте сладолед на Веня Кашкин! Дайте му сладолед!...

Горкият, горкият Моливко!...

Сръчко дори не забеляза как от стената се отделиха две тъмни сенки, как безшумно се плъзнаха през открехнатата врата и излязоха на тъмния нощен булевард. А подир тях побягна и третата, малката сянка, която приличаше на куче.

Дърветата на булеварда тихо шумяха. Сръчко затвори вратата и запали печката. Весел огън освети стаята. Листата в печката попукуваха, играеха пламъчета и по стените скачаха светлинки.

Моливко заспа.

А Сръчко стоеше до печката и горчиво въздишаше:

— Клетият Моливко!...

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

В КОЯТО СЕ ПОЯВЯВАТ НОЩНИ РАЗБОЙНИЦИ

Тази нощ лампите в града, кой знае защо, не светеха. Беше много тъмно. В такива тъмни мрачни нощи винаги нещо се случва.

Хората отдавна си бяха легнали да спят и нито едно прозорче не светеше. Защо да свети, щом хората спят?

През тази най-тъмна, най-черна нощ по улиците тичаха две никому непознати малки човечета и едно никому непознато куче. През цялото време те се озъртаха, избирайки най-тъмните страни на улиците, или се шмугваха в черните глухи пресечки.

„Бим! Бам! Баммм!“ — изби часовникът на градската кула.

„Джаф, Джаф!“ — излая никому непознатото куче.

— Чиба! — извика на кучето никому непознатият човек с грамадна рижа брада, с огромен крив нож и с два пистолета на кръста.

— Ннакъде тиичаме, ува-важаеми чичко? — попита другият човек, облечен в сива мушамата. Той не можеше повече да тича: задъхваше се.

— Сигурно ни гонят! — отвърна с тревожен шепот брадатият.

— Според мен, никой не ни гони.

Човекът в мушамата спря. Брадатият също спря. Те се огледаха, послушаха се. Жива душа нямаше наоколо.

— Чудна работа! — измънка брадатият. — Наистина никой не ни гони. Разбойници сме, а никой не ни гони! В книжките такива работи не се случват!

— Аз не съм разбойник — обиди се човекът с мушамата. — Аз съм честен шпионин! Казвам се Зирка.

— Фюуу!... — свирна брадатия. — Разбойник и шпионин е едно и също. Но ти си обикновен разбойник, а аз не съм прост разбойник. Аз съм морски разбойник. Аз съм пират! Аз съм знаменитият капитан Бъл-Бъл! Ужасът на моретата!

— Много ми е драго да се запозная с вас, уважаемия пират — отвърна шпионинът Зирка, поглеждайки със страх свирепия си съсед.

Ако някой чуеше техния разговор, би помислил, че разговаря един човек, а не двама. Пиратът и шпионинът имаха еднакви гласове. И двамата говореха с гласа на Веня Кашкин!

Наистина, гласовете им не бяха съвсем еднакви. Пиратът говореше с такъв глас, с какъвто Веня говори с малчуганите. А шпионинът говореше също като Веня, когато се подмазва или когато увещава майка си, че не той е излапал бонбоните от кутията, а мишките.

Случва се човек да има два гласа.

„Рррр!“ — заръмжа рунтавото кученце. То искаше да каже: „Вие забравихте за мене!“

— Хо-хо, ето го нашия верен зъл пес на име Петното! Ей, шаро, ела тук! — извика го пиратът. — Значи цялата ми банда — тю, какво

приказвам — команда! — е налице. Назначавам себе си за капитан — атаман! Ще командувам аз! Кой не е съгласен с мен?

Всички, разбира се, бяха съгласни.

— Отлично! — рече пиратът. — Отлично! Така си и мислех. А сега да идем да ограбим никого, защото иначе ми е скучно.

— Защо да грабим? — попита плахо шпионинът Зирка.

— Главо глупава! Къде си виждал разбойници, които да не грабят? А? В книжките няма такива работи!

— Ами ако ни бият?

— Аз не се страхувам! Аз съм храбър! Тръгвай след мен, приятелю! Раз-два! Раз-два! Раз-два!

Разбойниците излязоха на един голям път.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

ЗА ТОВА, КАК СРЪЧКО ИСКАШЕ ДА НАМЕРИ ГОРЕЩО МЛЯКО ЗА БОЛНИЯ МОЛИВКО

Сръчко напълни догоре печката със сухи листа и тихичко се приближи до болния.

Моливко спеше неспокойно.

„Той трябва да пие топло мляко, тогава ще се оправи — помисли си желязното човече. — А аз не мога да рисувам мляко. Но все нещо ще измисля.“

Той оправи одеялото и излезе на улицата тъжен, много тъжен.

В града настъпваше утрото. През нощта дърветата изглеждат черни, а сега бяха сиви, синкави. С всяка минута те все повече и повече позеленяваха. Прозорците на къщите започнаха да просветляват, да проблясват. На булеварда се появи метачът с бяла престилка и брезова метла в ръце.

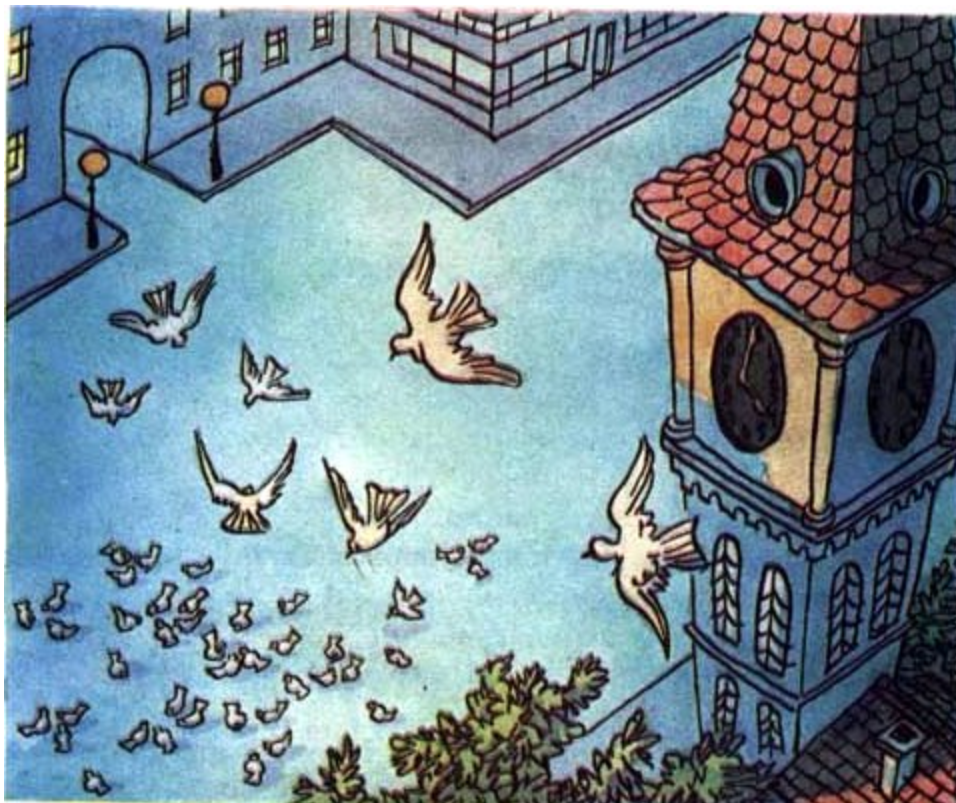
— Чудна работа!... — рече си метачът. — Всяка нощ толкова много листа падат, а днес всички пътечки са чисти.

Нима метачът можеше да се досети, че Сръчко е събрал всички листа за печката!

А Сръчко стоеше на градския площад, без да знае накъде да тръгне. Още нищо не беше измислил.

На площада и наближите улици в прохладния утринен въздух се носеше мирис на току-що изпечен хляб. А кой не знае как чудно мирише топлият хляб!

Двамата нощни разбойници се появиха на отсрещния ъгъл на площада. Сръчко не ги видя. Те също не видяха Сръчко.

Разбойниците се спряха изумени. Пиратът вдъхна дълбоко с нос. Шпионинът подуши въздуха.

— Колко съм гладен! — изстена той.

— Апетитно мирише — измърмори пиратът и коремът му закъркори. — Сега бих изял цяла печена акула заедно с костите! Ах, колко съм гладен!

„Бам! Бам! Бам! Баммм!“ — изби часовникът на градската кула. Дърветата станаха съвсем зелени. На покривите, под покривите, на балконите се събудиха гълъби и запляскаха с криле. Те се спуснаха като облак към площада и той стана гълъбов.

На площада пристигна един дълъг камион, който много приличаше на вагон. Пристигна и спря. Гълъбите не му обърнаха никакво внимание. Те бяха заели целия път и като че ли съвсем не мислеха да отлитат.

Камионът сърдито бръмчеше с мотора, пухтеше. А гълъбите важно се разхождаха по улицата пред колелата и за никъде не бързаха. Тогава от кабината изскочи сърдит човек в бяла престилка и размаха ръце:

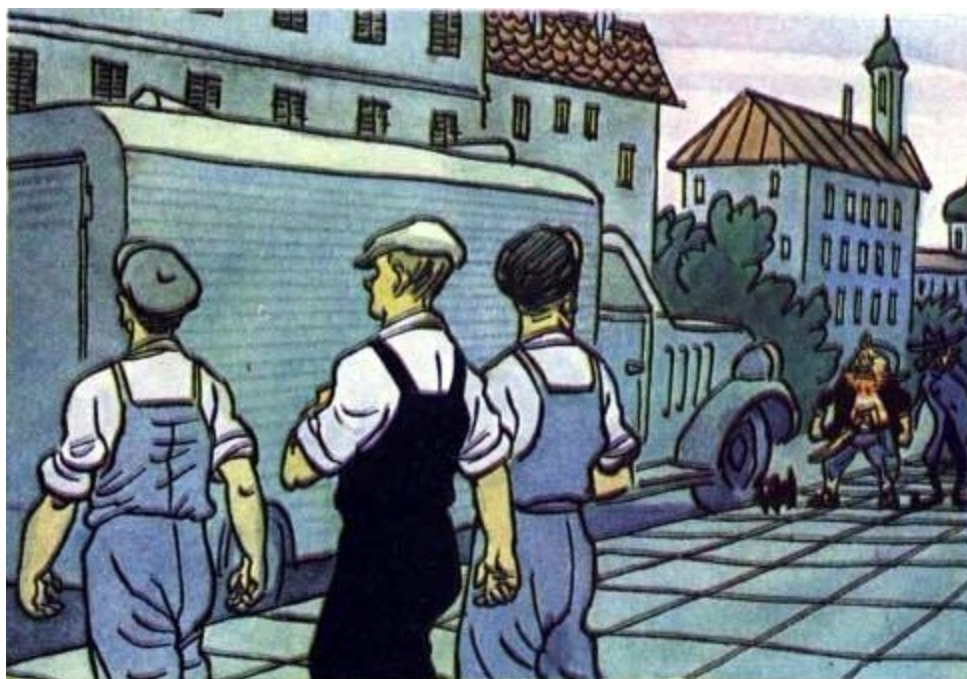
— Къш! Къш!

Гълъбите неохотно отлитаха. Човекът тръгна напред, ръкомахайки, а камионът бавно потегли след него и прекоси целия площад.

Той спря пред голямата сладкарница, чиито врати не се затварят нито денем, нито нощем. През нощта докарват в магазина сладкиши, бонбони, милинки, шоколад. А денем, от сутрин до вечер весели купувачи изнасят от магазина бонбони, милинки, сладкиши, шоколад.

В този магазин, който знае защо, никога не влизат тъжни, мрачни купувачи.

От камиона се носеше дъх на ванилия като от сладкиш. От магазина излязоха работници, отвориха каросерията на камиона и започнаха да пренасят сандъците в магазина.

Двамата разбойници предпазливо се запромъкваха към работниците. Единият вървеше напред, а другият зад него, сякаш едва смогваше да го следва. До тях пристъпяше като котка едно черно петно.

— Ти им кажи: „Горе ръцете!“ — зашепна първият разбойник. — А пък аз ще стоя тук. Щом се уплашат от теб, аз ще изскоча и ще почна да грабя. Хайде, върви!

— Не ммога! Аз съм слабичък! — примоли се другият разбойник. — Те дори няма да ми повярват! По-добре вие им кажете:

„Горе ръцете!“ — а пък аз ще постоя тук.

— Най-напред ти! — съскаше първият.

— Аз ппосле! — отговаряше другият с плачлив шепот.

— Деца, не пречете — каза работникът, като забеляза грабителите. Сигурно не ги беше познал. — Недейте пречи, дечица! По това време трябва да спите още. Хайде, марш в къщи!

— Горе ръцете! — закрещя пронизително първият разбойник и се спусна към работника.

— На тебе казват, горе ръцете! — кресна вторият грабител, надничайки иззад ъгъла на съседната къща.

— Нямам време да си играя с вас, момчета — засмя се работникът, без да се оглежда.

И надигна от камиона един сандък с ароматни бонбони.

— Горе ръцете! — закрещя първият разбойник.

„Ррр — джаф“ — изджафка Петното.

Работникът се обърна и без да иска, блъсна грабителя със сандъка.

Разбойникът отхвъркна надалеч, омитайки тротоара с брадата си като с метла.

Работникът учудено се озърна наоколо, ала никого не видя.

Бедният грабител седеше на паважа зад близката къща. Другият разбойник и рунтавото куче, който знае как, се озоваха в кошчето за боклук и надничаха отвътре, скимтейки и треперейки.

Работникът отнесе сандъка в магазина, върна се за друг и срещна до камиона Сръчко.

— Ти ли викаше? — попита го работникът.

— Не, аз не съм викал. Дайте да ви помогна да занесете сандъците — съвсем като голям рече Сръчко.

Работникът се усмихна:

— Благодаря ти, момченце. Заповядай, вземи едно бонбонче. А пък аз сам ще се оправя. Сандъкът е малко тежичък за тебе.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

ЗА ГЪЛЪБИТЕ, КОИТО НЕ СЛУШАТ МИЛИЦИОНЕРИТЕ

Работникът не знаеше защо малкият тъжен Сръчко се разхожда из града толкова рано. Не знаеше, че едно бонбонче не стига за болния Моливко. Трябваше топло мляко и пресен хляб. Сръчко искаше да каже на работника, но в същото време от всички страни запристигаха на площада камиони, дълги като вагони и боядисани в най-различни цветове. От кабините излизаха недоволни хора в престилки и махаха към гълъбите.

— Къш! Къш! Къш! — викаха те.

Ята гълъби се носеха над площада, излитаха, но щом някой престанете да маха, отново кацаха на паважа и затваряха пътя.

— Аз съм хлебар! — рече тогава един човек. — Карам хляб! Скоро ще отворят магазините. Хората ще дойдат за хляб, а аз няма да успея да закарам пресен хляб.

— Аз карам мляко! — каза друг. — Скоро ще се събудят децата. Ала никой няма да им занесе мляко и майките няма да им направят сладка млечна попара. Няма да успея да закарам мляко по магазините.

— Аз съм рибар — оплака се трети. — Карам риба. Всеки ден губя сума време по пътя да разгонвам гълъбите. Затова невинаги по магазините има жива чига.

— А пък аз съм колбасар, карам колбаси — с дрезгав шепот рече четвърти. — Боли ме гърло, защото непрекъснато викам „къш, къш!“. Уморих се да разпъждам гълъбите. Гълъбите от никого не се страхуват, никого не слушат. Дори милиционерите! Гълъбите не обръщат внимание на сигналите на светофара.

— Не можем повече така да работим! — завикаха и останалите. — Трябва да се измисли нещо! Всички вестници пишат за това. Учените мислят и нищо не могат да измислят. Какво да правим?...

— Не е вярно! — възкликна Сръчко. — Аз измислих!

— Кой е тоя? Кой? — запитаха се отведнъж всички.

— Сигурно е някой учен, изобретател — рече хлебарят. — От одеде го гледам. През цялото време стои и нещо мисли.

— Измислих! — рече Сръчко. — Няма вече да викате „къш-къш“ и да махате с ръце. Дайте ми жици, летвички, трион, чукче, отвертка, винтове, клещи и какви да е парченца плат. Ще ви покажа какво да направите.

— Аз карам летвички — рече дърводелецът. — Вземи колкото трябва. Ще ти помогна в работата.

— Аз карам инструменти — рече шлосерът. — Вземи ме за помощник.

— Аз ще дам жици — рече монтьорът.

— Аз пък — парченца плат — каза тъкачът.

— Ние също ще помагаме! — рекоха останалите, сваляйки белите престилки.

На другия ден във вестниците беше напечатано:

НЕОБИКНОВЕНО ИЗОБРЕТЕНИЕ

„Вчера сутринта неизвестен талантлив конструктор изобрети нещо, за което така дълго мечтаеха всички

шофьори и милиционери. Всеки гражданин може да пътува из града, без да се страхува, че ще налети на гълъби! На всички автомобили ще бъдат монтирани махатели. Махател — така се нарича изобретението, за което говори целият град. Махателят се състои от обикновена летвичка, закрепена към предницата на автомобила. На края на летвичката е вързано парченце плат. Две жички съединяват летвичката с чистачките на автомобила. При движение моторът дърпа жичките ту наляво ту надясно и летвичката размахва парцалчето. Техниците са поразени от простата конструкция!...

За съжаление в суматохата никой не научи името на изобретателя. Непростима грешка!“

Но всичко това беше напечатано във вестниците на другия ден. А сега Сръчко тичаше от един камион на друг, показваше, завинтваше, привързваше, даваше всякакви съвети. Точно след половин час работата беше свършена. Всички благодаряха на Сръчко, стискаха му ръцете, канеха го на гости.

Хлебарят донесе топли хлебчета.

— Те са за вас — рече той, усмихвайки се от радост.

Млекарят донесе два големи заскрежени бидона с мляко, пакетче жълто краве масло и бурканче сметана. Рибарят донесе риба. Колбасарят — варени и пушени колбаси.

— Това е подарък от мене — зашепна той прегракнало. — Вие сте голям майстор!

Зарзаватчията донесе плодове. Сладкарят — сладкиши и бонбони. А шлосерът подари на Сръчко количка за всички тия подаръци. На всекиго Сръчко казваше „благодаря“. Само сладолед за нищо на света не искаше да вземе. И продавачът на сладолед малко се обиди.

— Видя ли? — рече пиратът, преглъщайки слюнките си. — Какво ли не му дадоха на това плашило! Върви им на хората! А на нас с тебе — трици!

— Поне една коричка да ни бяха дали! — жално захленчи Зирка.

Той беше успял скришом от всички, дори и от пирата, да открадне няколко хлебчета и да ги скрие под мушамата си. А сега хленчеше просто така, за да не дели с никого хлебчетата. Те бяха горещи, пареха му хълбока, но шпионинът Зирка търпеше.

Автомобилите, снабдени с махатели, спокойно потеглиха всеки по своя път. Хлебарят замина най-последен. Той дълго търси бялата си престилка, но така и не я намери. Зирка я беше откраднал. На шлосера му изчезна отвертката. И нея също беше задигнал Зирка. За всеки случай.

Може би имаше такъв навик. Някои момчета събират в джобовете си какви ли не дреболии: камъчета, стари гвоздеи, гайки, мидички, копчета, жички и жълти стотинки.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

В КОИТО ЗАПОЧВАТ СТРАШНИ СЪБИТИЯ

Сръчко натовари на каручката подаръците и бавно я подкара към къщи.

Количката не беше лека. Той я тикаше, теглеше, запъваше крака в паветата, пухтеше, сумтеше и количката малко по малко се придвижваше.

— Негодник! — изръмжа капитан Бъл-Бъл. — Отива си, а аз дори не мога да го ограбя! Почтените храбри разбойници никога не грабят денем! В книжките така не става!

Зирка гледаше към Сръчко и една невероятна мисъл се въртеше в малката му глава. Той побледня.

— Струва ми се, че измислих нещо!... Нещо такова!... — зашепна той и започна да се оглежда наоколо.

— Какво, какво? — попита пиратът също шепнешком. — Побързо казвай!

— Трябва да хванем Моливко и да го накараме... — шпионинът се огледа, — да го накараме да рисува всичко, каквото ние поискаме. Няма да изобретяваме махатели, няма да мъкнем сандъци. Нищо няма да правим! И ще имаме всичко! Моливко ще рисува всичко! Всичко!!!

— Ура!... — изрева капитан Бъл-Бъл и моментално си запуши устата с две ръце.

— Ура! — каза шепнешком пиратът. — Ще го накарам да нарисува кораб! Може ли морски разбойник без кораб! Аз ще имам кораб с огромни топове! С него ще отплувам в океана! В трюма на кораба ще има осолено говеждо или тъй наречените пушени колбаси и бъчонки с мляко... тю! Бъчонки с вино! А освен това... Освен това... — Капитанът дори се захласна от възторг. — Освен това той ще рисува кораби, а аз ще ги грабя! Ооо!... И ще ни паля! И ще ги потопявам! Той нарисува кораб! Аз го ограбвам! Той — кораб! Аз го ограбвам! Един след друг! Един след друг!

„Ррр-джаф“ — изджафка Петното. То искаше да каже: „А пък аз ще го накарам да рисува тлъсти кокалчета. Едно след друго, едно след друго!“

— Ти си най-великият разбойник след мен! — възкликна капитан Бъл-Бъл и стисна шпионина в дружеските си обятия.

Горещите хлебчета прилепнаха до тялото на шпионина.

— Олеле! — закрепця той.

Хлебчетата паднаха на паважа и Петното тутакси нагълта едно от тях.

— Аха, значи така? — рече заплашително пиратът, поглеждайки хлебчетата и унилата физиономия на приятеля си. — Криеш ги, а? От мене ли?! — сетне измъкна пистолета и го насочи към дългия треперещ нос на приятеля си. — Ако още веднъж ме излъжеш, ще те застрелям! Сега от мен да мине, прощавам ти. Но ще идеш в къщата на тия малки безделници и ще разузнаеш, как можем да хванем Моливко.

— Стрррах ме е! Аз съм слабичък! — захленчи шпионинът.

— Без много приказки! — ядоса се главатарят. — Тичай, докато това желязно чучело Сръчко не се е домъкнал в къщи с каручката си.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

КАК УЧЕНИЯТ ДОКТОР ИСКАШЕ ДА ИЗЛЕКУВА МОЛИВКО

Към малката къщичка, скрита в храстите на Прохладния булевард с гълъбите, се приближи един доктор. Кой беше изпратил тоя доктор, кой му беше разказал за болния Моливко — не знаем.

Докторът беше облечен в бяла престилка. От него, кой знае защо, не миришеше на лекарство, а на макови хлебчета. Може би той лекуваше болните с макови хлебчета?

Докторът имаше дълъг бледен нос и умърлушена физиономия. През цялото време той се оглеждаше и ослушваше. Мушна се в храстите — озърна се. Приблужи се на пръсти до вратата — озърна се. Обиколи тичешком къщичката, надникна през прозорчето, после се шмугна през вратата.

Моливко спеше непробудно.

— Хе, хе! — рече докторът, потривайки ръце. — Ето къде си бил, жалки Моливко!... Докато оня скокльо се дотътри, ние ще те, хе, хе, излекуваме... Ще те изнесем, хи, хи, на чист въздух, ще те скрием, хе, хе...

Докторът беше много доволен. Той взе хавлиената кърпа и здраво завърза устата на спящия Моливко. После бързо омота ръцете и краката му.

Като свърши, докторът задърпа болния от леглото. Но не щеш ли, вратата хлопна и влезе Сръчко. Един минувач му беше помогнал да докара каручката до булеварда, затова Сръчко толкова бързо се върна в къщи.

Докторът се втрещи от изненада.

— Кой сте вие? — попита учуден Сръчко.

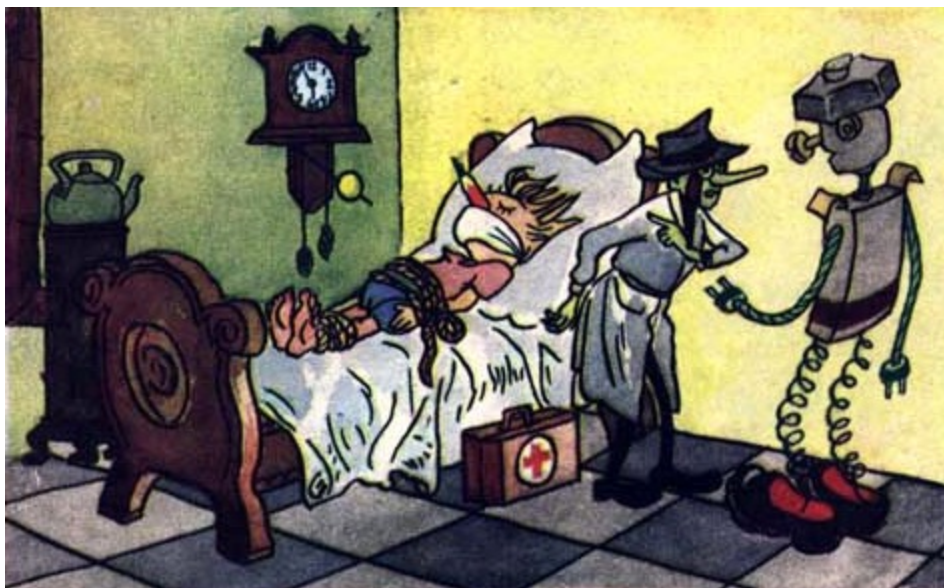
— Аз съм дъ-дъ-доктор — запелтечи докторът, оглеждайки накъде може да побегне. — Аз съм истински учен доктор!

— А как научихте за Моливко?

— Ние вси-вси-всииичко знаем...

— Но какво правите с него?
— Глупав хлапак! — събра
кураж докторът. — Ами че лекувам го.

— А може ли да видя как?

— В никакъв случай! — вече напълно се съвзе докторът. — Ти, момченце, иди се поразтъпчи. По-късно, хи, хи, ще те повикам...

— Аз няма да ви преча, ще седя тихичко.

— Празноглаво желязно плашило... — изсъска докторът.

— А защо Моливко е вързан? — попита Сръчко.

— Невежа! — възмути се докторът. — Болните не бива да мърдат и да говорят! Нима не знаеш? И не ми пречи с глупавото си дърдорене. По-добре тичай в аптеката и поискай лекарство. Иначе нашият миличък, добричък Моливко ще умре и никога, никога няма да опита сладкишите, които си му донесъл.

Сръчко затрепера с всичките си пружинки.

— Кажете ми, по-скоро ми кажете, какво лекарство да взема и аз ще изтичам до аптеката!

— Хм... — рече докторът. — Ами... поискай... ааа... поискай лекарството „бурамурадурапир“. Него поискай.

„Сигурно е някакво много рядко лекарство, щом има толкова мъчно име — помисли си Сръчко. — Само учените знаят това лекарство.“

„Бурамурадурапир“ — повтаряше си наум Сръчко и тичаше, леко подрипвайки, по улицата.

Той кривна зад ъгъла и налетя на някакъв непознат човек с огромна рижа брада и с куртка, закопчана догоре.

Брататият нагъваше прясно хлебче.

— По дяволите! — рече той. — Как смееш да се нахвърляш върху честни, уважавани хора?

— Извинете, моля ви се, аз, без да искам...

На Сръчко му се стори, че брадатият му намигна. „Някъде съм го виждал“ — помисли си той и в същия миг името на лекарството изхвъркна от главата му.

— Ах! — рече той. — Забравих! Забравих как се казваше лекарството!... Дура... мура... — искаше да си спомни Сръчко. — А вие не знаете ли случайно как се нарича лекарството? — попита той брадатия.

— Лекарството ли? — захили се брадатият. — Хич не ме интересува глупавото ти лекарство!

Тогава Сръчко тутакси се извърна и хукна към къщи. Мислите, че се е досетил? Нищо подобно! Той просто искаше да попита доктора как се казва лекарството.

— Стой! Стой! — опомни се брадатият. — Какво лекарство?

Но Сръчко вече тичаше, без да се оглежда.

— Стой! Стой, ти казвам! Не си отивай в къщи! На тебе говоря! Ще ти кажа една гатанка! Стой! Приказка ще ти разправа! Приказчица! Много страшна!... — крещеше брадатият, опитвайки се да задържи Сръчко.

Чу се кратко изсвирване.

— Гражданино — рече строго милиционерът, преграждайки пътя на брадатия. — Вие нарушихте правилата за уличното движение. Тук не може да се пресича улицата.

— Аз не съм тукашен — чу Сръчко гласа на брадатия. — Друг път няма! Честна дума, няма?...

Сръчко дотича до къщичката и тихичко откряна вратата. Беше го много срам, че е забравил как се казва лекарството. Искеше да попита доктора.

Но докторът, без да забелязва Сръчко, пъхтеше яростно, мъчейки се да метне на гръб вързания за ръцете и краката Моливко.

Сръчко разбра всичко. Той изкрещя като обезумял, хвана железния ръжен и фрасна доктора по учената глава.

Докторът изписка, хвърли Моливко, па като побегна!... Изпревари четири тролейбуса, два мотоциклета, шест велосипеда, една лека кола и четири камиона!

— Ей, че търчи! — викаха децата. — Давай! Още давай!

Щом видя тичащия доктор, брадатият гражданин изръмжа нещо като: „Пипнаха ни!“ — и хукна подир доктора. Настигна го чак на края на града.

Едва сега Сръчко си спомни къде беше виждал физиономията на брадатия човек и на доктора.

На рисунката на Веня Кашкин!

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В НЕЯ СРЪЧКО И МОЛИВКО ТРЪГВАТ ДА ТЪРСЯТ ПРИТКО

Сръчко започна да развързва спасения си приятел и забеляза, че Моливко отвори едното си око, после другото, премигна учудено, сякаш искаше да каже: „Защо си ме вързал?“

— Мълчи — махна му Сръчко. — Не бива да говориш. Дай честна дума, че няма да говориш, и тогава ще ти разкажа.

— Мммм... — отвърна Моливко.

Той искаше да каже: „Честна дума, няма да говоря“.

Сръчко развърза въжетата, запали печката и свари в чайника млякото, наля го в чашка и накара Моливко да изпие отначало една, после втора — цели три чашки мляко!

— А сега кажи: „aaa“.

— Аaaa!

— Кажи: „ууу“.

— Уууу!

— Кажи: „ooo“.

— Oooo!

— Кажи: „eee“.

— Eeee! — повтори

Моливко и си показа езика на Сръчко. — Eeee!... Видя ли! Аз съм съвсем здрав! Сега нищо не ме боли. Дори сънувах, че летим двамата със самолет, а после паднахме и се разбихме на парчета. Много весело беше...

— Здрав ли си?

— Здрав съм!

Сръчно измъкна приятеля си от завивките. Заподскачаха двамата из стаята, затанцуваха от радост.

*Доктори далеч от нас!
Здрав си ти, здрав съм аз!*

А после си направиха чудна гощавка, подхвърляйки на птиците сладки трошици.

— Къде е момченцето? — попита Моливко. — Сигурно си му разрешил да поиграе с децата? Трябва бързо да го повикаме и да го нахраним с милинки.

Сръчко се натъжи. Престана да се смее. Само жално звънна с пружинките си.

Моливко много се учуди.

— Да не си се разболял?

— Не, здрав съм. Просто ми е тъжно.

И желязното човече разказа на Моливко печалната история за това, как Притко стана млад техник.

Вълшебният художник се надигна.

— Ще намерим Притко! Момченцето не може да бъде измамник. Да вървим, Сръчко!

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

КАК РАЗБОЙНИЦИТЕ ПЪТУВАХА НА КОНЧЕТА

Капитан Бъл-Бъл, морският разбойник, улови доктора за края на престилката и едва тогава неудържимият доктор спря. На челото му лъщеше внушителна синя цицина. Докторът си свали престилката и престана да бъде учен доктор. Той раздра престилката си на ивици като бинт и си омота главата, за да не вижда никой позорната цицина на челото му.

— Герой — рече язвително пиратът. — Не можа да излезеш наглава с едни нищо и никакви хапльовци-зяпльовци!

— Опитай се да поприказваш с това желязно платило! То се бие!

— Ах, така ли? Аз също обичам да се бия! Като му обърша един по врата!...

— Знаем, знаем колко си храбър — измърмори шпионинът.

— Какво? Какво? — намръщи се пиратът.

— Казвам, че вие сте на най-храбрият... Ох, как боли! Проклет железен побойник! — хленчеше шпионинът Зирка.

— Не тъжи! — рече пиратът и потупа приятеля си по рамото. — Ще ги хванем! Молифан и Плашилан няма да ни избягат! Кълна се в зъбатата акула!

— Ах, как ще го разглобя това човече! Ще му измъкна пружинките! Ще ги изхвърля! Ще ги стъпча! Ще ги нарежа на парчета! Аз! Аз... Ох, как боли!

— Да не губим нито минута! Ето, вземи единия пистолет. Ще ти дотрябва. Да побързаме! — рече пиратът, подавайки пистолета на Зирка.

— А как ще намерим пътя? — изстена Зирка. — Аз нищо не помня.

— Напред! — изкомандува капитан Бъл-Бъл. — Да се открие! Да се залови! Да се разглоби! Ей, Петно, води ни, кучи сине! Ръцете ме сърбят да натупам тия...

Пиратът искаше да каже кого се кани да натупа, ала очите му зърнаха две малки симпатични кончета, вързани за ниската ограда на малката градинка. Кончетата кротко си пощипваха свежата зелена тревица. Едното конче беше кафяво на бели петни, другото — било на кафяви петна.

— На конете! — извика капитан Бъл-Бъл с гласа на Веня Кашкин. — На конетеее!

Разбойниците се метнаха на конете и препуснаха.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

В КОЯТО НИКОЙ НЕ МОЖЕ ДА ПОМОГНЕ НА МОЛИВКО И СРЪЧКО

Ако искате да научите къде продават билети за Луната, къде записват момчета за ракетите, ако искате да разберете кой е по-силен, слонът или китът — идете в бюро справки. По улиците на всеки град има малки стъклени будки като фенерчета. Това са бюра за справки.

В едно такова фенерче на Ясния площад седеше младо девойче и четеше книга. Кой знае защо, днес никой не го питаше къде продават билети за Луната, затова младото девойче от бюро справки беше успяло да прочете осемдесет и осем страници. Отгърна още един лист и тъкмо на осемдесет и деветата страница се появи на прозорчето носът на Моливко и темето на Сръчко.

— Какичко, как можем да намерим момченцето Притко? То стана млад техник.

— Ах — въздъхна девойчето. — В нашия град има четиридесет и седем хиляди двеста седемдесет и пет млади техници! На колко е години?

— То ли?... Ами на два дни...

— Шегувате се! — засмя се девойчето. — За шегии справки не правя.

„Какви смешни деца!“ — помисли си девойчето. — „Интересно какви ли са? Кой сте вие?“ — искаше да ги попита, ала не ги попита.

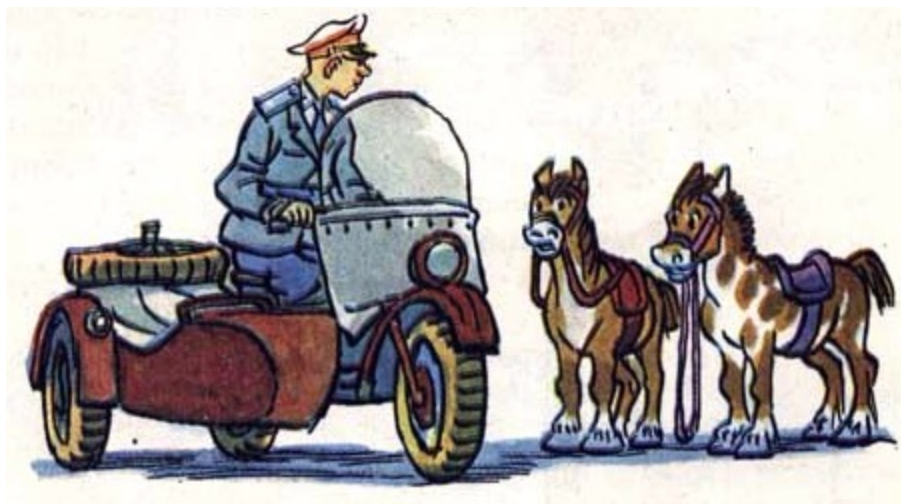
На площада се появиха двама чудновати конници, яхнали кафяво-бели кончета. Единият ездач беше много интересен брадат мъж, другият — тънък като кибритена клечка, с дълъг нос и вдигната яка. Девойчето се загледа в кончетата. Беше виждало такива само на кино.

Озъртайки се, ездачите приближиха портата на зоологическата градина, скочиха от кончетата и хукнаха по тротоара след рунтавето черно куче. Кучето ги водеше към мястото, където бяха Моливко и Сръчко.

От улица Орехова на площада изскочи сърдит червен мотоциклет с милиционер. Долята до кончетата и спря.

— Пак тия кончета! — строго забеляза милиционерът. — Къде е стопанинът на кончетата?

В същото време капитан Бъл-Бъл и шпионинът Зирка следяха Моливко и Сръчко. А те не забелязваха нито своите преследвачи, нито кончетата, нито милиционера. Двамата стояха пред огромната витрина на магазина за играчки. А нима може да мислиш и нещо друго, когато стоиш пред такава чудна витрина!

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

ЗА СТЪКЛЕНАТА ВИТРИНА, ВЪЛШЕБНОТО ЖЕЛЕЗЦЕ, ЗА СТРАШНИЯ ВЪЛК И ЧЕРВЕНАТА ШАПЧИЦА

Отвъд голямото, чисто като огледало стъкло на витрината се намираше играчката Сивият вълк. Раззинал уста, той хитро поглеждаше към малката кукличка Червената шапчица. В едната си ръка тя държеше малка кошничка, а в другата — букетче маргаритки. Тя искаше да попита вълка: „Защо, Кумчо вълчо, са ти толкова големи зъбите?“ Искаше, но не можеше. Та нали беше играчка!

Вълкът също искаше да каже: „А затова, Червена шапчице, ми са толкова големи зъбите, за да те изям!“ Но вълкът нищо не можеше да каже. Той също беше играчка.

Тогава Червената шапчица сигурно си помисли: „Трябва по-бързо да избягам!“ Но не избяга, защото беше играчка. А вълкът си помисли: „Трябва да я настигна!“ Ала не се спусна да я гони. Той не беше вълк с пружинка, дето се навиват, а плюшен, натъпкан с памук. За да не бягат и да не хапят, вълците никога не се правят с пружинка.

Така си стояха вълкът и малката Червена шапчица. Минувачите се спираха, гледаха ги и си мислеха: „Трябва да купим една Червена шапчица, но без вълка. Тогава тя няма да се страхува. А вълкът нека си стои на витрината. Сам си е виновен!“

Засвири весела музика, вратите на магазина се отвориха и радиото съобщи по целия площад:

— Млади техници! Заповядайте в нашия магазин! Доскоро ние продавахме само играчки, а сега всеки може да си купи от нашия магазин най-различни полезни неща. Чукче, трионче, гвоздей, винтове, рендета, всевъзможни колелца, летвички, дъсчици. Две хиляди най-различни приспособления за построяване на хиляда различни автомобилчета, параходчета с пружинки, платноходи, самолети и въртолети. Млади техници, посетете нашия магазин! Татковци и майки, доведете по-бързо децата в нашия магазин!

— Чу ли? — попита Сръчко. — Викат младите техници. Значи и нашият Притко ще дойде!

— Сигурно! — съгласи се Моливко.

И те се затичаха към огромната врата на магазина, без дори да забележат как подир тях се шумгнаха мрачните, зли разбойници.

В магазина беше шумно: кукуригаха курдисани петли, писукаха гумени зверчета, свиреха хармонички, пицяха свирки, биеха барабани, звъняха звънчета.

Тук чукат чукчета — децата опитват може ли наистина да се забие гвоздей, а не само на ужким. Там пък стържат триони — децата се опитват да разрежат истинска дъска.

Моливко и Сръчко тичаха, хванати за ръце, от етаж на етаж из магазина и търсеха Притко.

По друго време Сръчко също би изпробвал и чукче, и трионче, но сега нямаше време. Всеки момент в магазина можеше да се появи малкият Притко — така си мислеха Моливко и Сръчко.

— Кога ли ще дойде? — въздишаше Желязното човече.

А разбойниците сновяха сред купувачите, криеха се ту зад колоната, ту зад широкия гръб на чичкото с куфарите, ту зад полета на гражданката с мрежичката.

— Няма да ни избягате! — съскаше като трион Зирка.

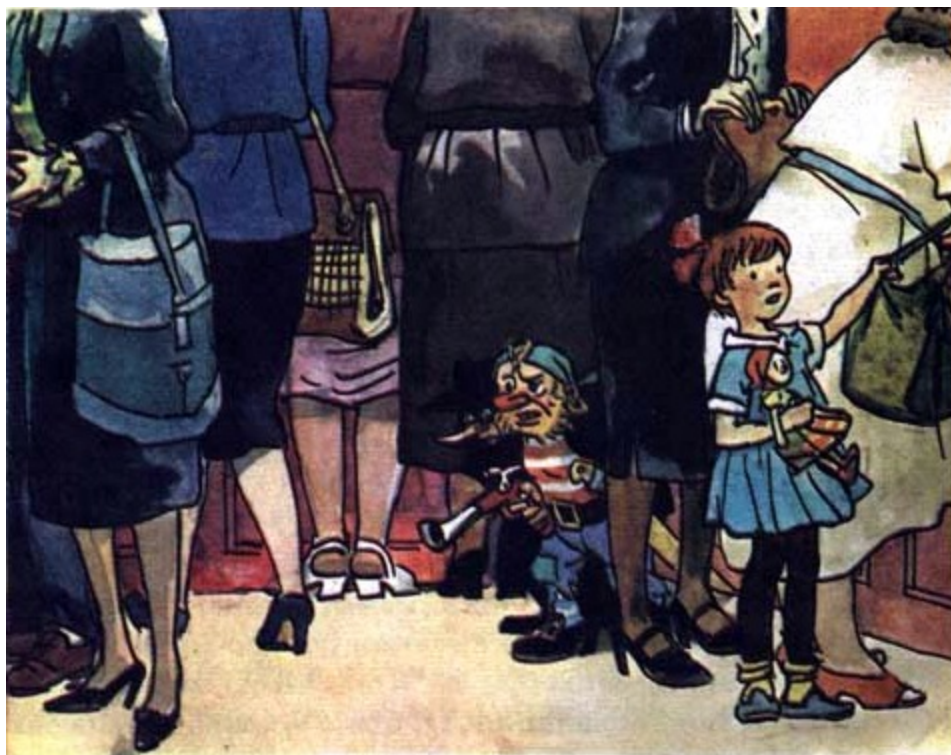
— Паднахте ли ми, гълъбчета!... — радваше се пиратът.

За да може по-добре да наблюдава Моливко и Сръчко, пиратът се промъкна до голямата маса, отрупана с всевъзможни неща за младите техници. Някакво железце, извито като подкова, току подскочи от масата, удари силно пирата в хълбока и залепна за него.

— То се бие!

— Кой се бие? — уплаши се Зирка.

— Това проклето железце! — И пиратът яростно отлепи железцето от себе си и го хвърли на пода.

Но железцето не падна, а подскочи и чукна пирата по корема.

— Проклятие! — заръмжа пиратът. — Сигурно това железце е омагьосано!

— Ох, как ме изплашихте! — рече Зирка. — Не се безпокойте, това не е просто железце, а магнит. Той прилепна към ножа ви.

Шпионинът взе магнита и без някой да забележи, го пхна в джоба си.

— Може да дотрябва!... — рече той.

Докато разбойниците воюваха с магнита, Моливко и Сръчко питаха младата продавачка:

— Извинете, моля ви се, ние чакаме Притко. Не сте ли виждали Притко? Той е млад техник!

— А с какво се занимава тоя Притко, какво майстори?

— Той обича корабчета.

— Корабчета ли? Тогава тичайте на Тихия кей. Там децата изпробват своите параходчета. Сигурно и вашият Притко е там. Най-напред ще завиете наляво, после надясно... Моля, моля!...

Моливко и Сръчко си проправяха път към изхода, когато разбойниците отново ги забелязаха.

— Ето ги! След тях! — викна пиратът.

Наистина никой не обърна внимание на тоя вик — толкова беше шумно в магазина.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

НАЙ-ВЕСЕЛАТА

Разблъсквайки купувачите, разбойниците се спуснаха подир Моливко и Сръчко, ала опитай да настигнеш някого в магазина! Навсякъде хора. Сноват насам-натам, бързат.

Разбойниците се измъкнаха през някаква врата на улицата. Ала това съвсем не беше улица. Пред тях стоеше кукличката Червената шапчица. Вълкът хитро ги гледаше и се зъбеше.

— Това е витрина! Влезли сме във витрината! По-бързо назад!

Ала вратичката, блъсната от рамото на пирата, щракна още щом разбойниците влязоха във витрината и се заключи.

— Попаднахме в капан! — извика пиратът. — Ще разбия това проклето стъкло!

— Чакайте, капитане! — пошепна Зирка, сочейки към улицата. — Те идат! Може да ни забележат! Тихо! Не шумете!

Моливко и Сръчко се приближаваха към витрината. Точно покрай нея минаваше пътят за Тихия кей.

Разбойниците се замятаха като шури по витрината, търсейки някъде да се скрият. Но нямаше къде. Всичко се виждаше!

— Не искам в милицията! Няма да ида в милицията! — закрещя пиратът. — Няма вече!

Както тичаше из витрината, шпионинът, без да иска, закачи Червената шапчица, спъна се и я блъсна с крак. Клетата Червена шапчица падна на пода, разсипвайки маргаритките.

— Лошо момиче! — ядоса се Зирка и изведнъж подскочи от радост. — Май че измислих нещо!

Той свали от Червената шапчица чудесната ѝ червена шапчица, престилчицата, рокличката, кошничката, шалчето. И всичко това завчас намъкна върху себе си. Само светлото шалче хвърли на пирата.

— Скрийте си брадата, капитане! Вие ще станете ловец! А пък аз, хи-хи, ще бъда Червената шапчица...

Капитан Бъл-Бъл омота с шалчето рижата си брада, за да не го познаят. Извади огромния си пистолет, насочи го към вълка и замря, сякаш наистина беше ловец.

— Я вижте, вижте — спираха се минувачите пред витрината. — Играчка-ловец. Преди го нямаше. Това е нова играчка. Интересно, колко ли струва? Ах, какъв храбър ловец! Съвсем като истински! Горко ти, вълчо, пази се!...

Моливко и Сръчко долепиха носове до стъклото на витрината. Те също не можеха да минат, без да се спрат.

— Каква страшна Червена шапчица! — учуди се Моливко. — Защо малката Червена шапчица има такъв дълъг нос?

— Всички момиченца са любопитни — рече Сръчко, — затова й е порасъл толкова дълг носа.

— Я виж, виж! Защо на Червената шапчица и е бинтована главата?

— Сигурно вълкът я е ухапал.

— А ти виждаш ли колко е сърдит ловецът и какъв голям пистолет има?

— Навярно заради вълка му трябва такъв голям пистолет.

Така си говореха Моливко и Сръчко. „Червената шапчица“ гледаше вторачено любопитните приятели, цялата почервеняла от ярост.

„Вървете по дяволите, мерзавчета недни! — мислеше си «Червената шапчица». — Пръждосвайте се, негодничета! Ръцете ми изтръпнаха, краката ми се схванаха!“

Едва муха, най-обикновена муха, кръжеше току пред носа на „Червената шапчица“.

— Жжжжжжж! — пееше мухата. — Жжжжжежко!

Горката „Червена шапчица“ едва не плачеше от ярост.

— Какви зли-презли очи има тая Червена шапчица — клатеше глава Моливко.

— Жжжежжко! — избръмча мухата и кацна на дългия потен нос на „Червената шапчица“.

Тогава „Червената шапчица“ не изтърпя, намръщи се и кихна, а мухата като куршум отхвъркна право в окото на „ловеца“. Клетият „ловец“ подскочи и закрещя с див глас.

— Аааа! — рече изненадан Моливко.

— Яяяя! — извика Сръчко и весело се засмя.

— Здравейте, почитаеми докторе! Как се чувства уважаемата ви цицина?

„Червената шапчица“ скърцаше със зъби като истински вълк, скачаше по витрината и махаше с юмруци. Беше много, много смешно!

— Ха-ха-ха-ха! — смееха се Моливко и Сръчко.

— Негодници! — ръмжеше „ловецът“.

— Хо-хо-хо-хо — смееше се високо Сръчко и разперил длан, допрял палеца до носа си, мърдаше пръсти, дразнейки разбойниците.

Разбойниците, забравили, че има стъкло, яростно се хвърлиха напред.

„Бамммм!!!“

Здравото стъкло се удари в нездравите чела на разбойниците и те се стовариха на пода.

— Хо-хо-хо-хо! Ха-ха-ха-ха — заливаха се от смях минувачите.

— Довиждане! Приятно прекарване! — извика Моливко.

— Всичко хубаво!... — и Сръчко махна с ръка на разбойниците.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

В НЕЯ СЕ ПОЯВЯВА ЕДНО НАИСТИНА ЧУДНО КОРАБЧЕ

Нашите приятели дотичаха до Тихия кей на широката синя река.

Голяма красива лодка, украсена със знаменца, тихо плуваше по средата на реката, там където прехвърляше свод Лъчезарния мост. Ветрецът развяваше ярките знамения на лодката. По тях бяха окачени звънчета. Звънчетата звъняха като новогодишни стъклени висулки.

В лодката седяха момчета, махаха с ръце и вдигаха врява по цялата река от единия бряг до другия:

— Дайте ми, моля ви се, ей онова параходче! С червения комин!

— А на мен, ако може, бялото! То е най-бързоходно!

— На мен пък червеното с двата комина...

Възрастен мустакат чичко, който много приличаше на моряк, измъкваше от водата с обикновено сакче по няколко параходчета от тия, които се навиват с пружинка, изтръскваше ги от водата и ги продаваше на момчетата по избор, кой каквото си поиска. Цялата река беше осеяна с плаващи параходчета. Те се носеха по водата на разни посоки, поклащаха се върху вълните, даваха сигнали, пускаха дим от комините.

От брега и от Лъчезарния мост към лодката гледаха и други нетърпеливи момченца.

— Сега е наш ред да си избираме параходчета! — вдигаха врява те. — Кога ще дойде лодката да ни вземе?!

Но Притко го нямаше и сред децата. А може би е в лодката? Но лодката беше далече, от брега не се виждаше добре.

— Приткооо!... — извикаха заедно Моливко и Сръчко.

Никой не им отговори. Никой не им обърна внимание. Всички гледаха лодката, на която висеше цветен плакат:

ПЛАВАЩ МАГАЗИН
Продажба на параходчета

Ала момчетата от лодката съвсем не бързаха да се връщат на брега. Те си избираха корабчета, като внимателно разглеждаха всяко от тях: как плува, как завива, как свири. Избирането на параходче е сериозна работа, всеки знае това.

— Чувай, Моливко — предложи Сръчко. — Я нарисувай едно корабче. Ако Притко е в лодката, той ще го види и веднага ще поиска да се върне на брега.

— Вярно — рече Моливко. — Така и ще направя. Само че къде ще рисувам? Корабчето трябва да се спусне на вода, а във водата не може да се рисува. Измисли нещо.

— Измислих. Най-напред нарисувай едно въже. Аз ще те спусна долу, а ти ще рисуваш направо на каменната стена до брега. Нарисувай военен кораб. С оръдия! Всички момчета обичат оръдията...

Малкият художник нарисува въже. Сръчко го върза около кръста на Моливко и той се прехвърли през парапета на кея.

Сръчко остана на брега.

Никой не видя как рисуваше Моливко. Затова пък когато върху речните вълни се появи един чудно красив платноходен кораб, всички момчета на брега, в лодката и от моста ахнаха в един глас. Лодката заплува към брега.

— Гледайте, гледайте! Корабче!

— На кого е това корабче? На кого?

— Зная, зная! Тук ще снимат филм!

— Какъв филм?

— За моряците!

— Вярно ли?

— Разбира се!

— Това се казва кораб!

Всички бързаха да гледат кораба.

До самата река строяха нова сграда. Работниците всичко виждаха отгоре.

— Я гледайте — рекоха работниците, — някакъв майстор е направил истински платноходен кораб. Сигурно за децата. Браво! Браво!

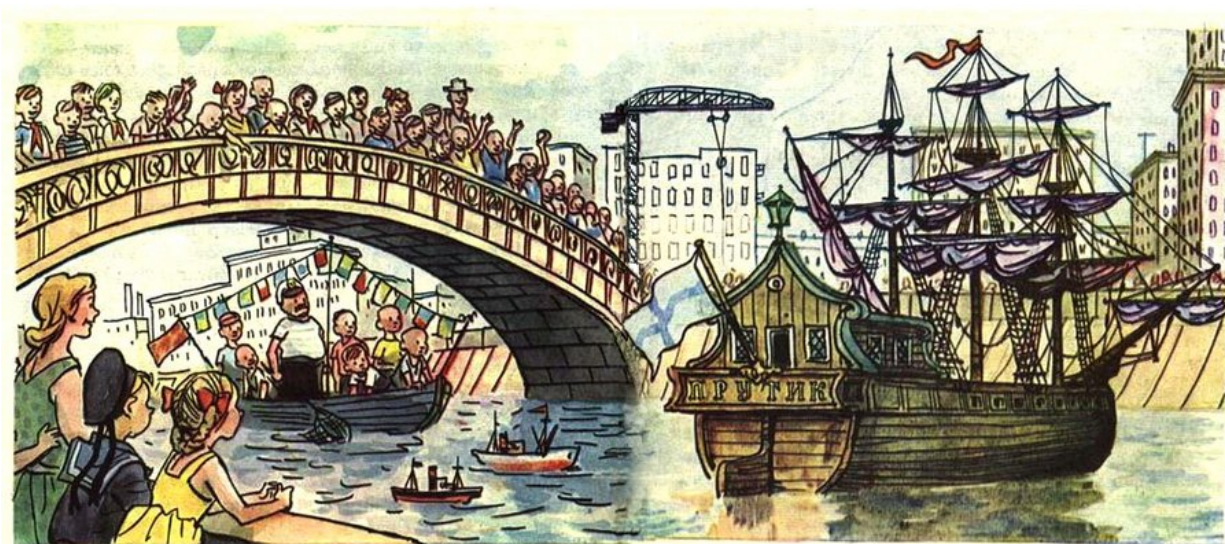
Платната на корабчето бяха събрани, котвата на желязна верига — спусната в речната вода. Истински медни оръдия блестяха на слънцето. На кърмата светеха златни букви:

„ПРИТКО“

Корабът гордо се полюшваше, готов всяка минута да потегли на далечно плаване. Дори на околосветско!

Моливко се усмихваше от радост. Сръчко подскачаше от възторг.
— Как ще се зарадва момчето!

Окичената със знаменца лодка се приближи до пристанището. Децата като жабчета наскочаха на брега и хукнаха натам, където стоеше чудният кораб.

Ала Притко и тук го нямаше.

Мустакатият чичко, който много приличаше на моряк, постоя самотен в лодката си, помисли, помисли, махна с ръка и окачи на мачтата малка табелка:

ПОЧИВЕН ДЕН

— Голямо чудо — корабче! Колко сме ги виждали такива! И в какви вълни сме плавали! — бърбореше чичкото, измъквайки се на

брега.

— Чичко — попита Моливко, — не сте ли виждали Притко?

— А на какъв кораб служи вашият Притко? — избоботи чичкото, запалвайки цигара.

— Как така да служи?... — обърка се Моливко. — Той е млад техник...

— Млад техник ли? Е, тогава всичко е ясно като в мъгла. На ден аз виждам по две хиляди млади техници и всеки трети е обезателно Притко.

— А?! — рече Моливко, без да разбира нещо.

— Нищо, нищо, братлета, пошегувах се. Ако искате да хванете вашия Притко вървете утре на Пролетния булевард. Точно по обед там ще започне парадът на младите техници. Защо ще се съберат — ще видите утре. Разбира се, и вашият Притко ще бъде на парада, щом е млад техник.

— Благодарим, чичко — не много весело рекоха приятелите. — Но ние не знаем къде е Пролетния булевард.

— Веднага се вижда, че не сте тукашни! Е, тогава всичко ще ви разкажа. Ако нямате нищо против, най-напред да се отбием в крайморската закусвалня да похапнем! Много огладнях.

И той ги поведе към малката брезентова кафе сладкарничка, разположена на брега на реката.

По кея се точеха върволици от хора, за да погледат чудния кораб.

Момчетата просто висяха по каменните перила.

От брега беше прехвърлен на кораба лек дървен трап^[1].

По такава люлееща се стълба можеше да мине само опитен моряк.

Сред момчетата не се намери такъв опитен моряк.

[1] Трап — стълба на кораб. ↑

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

ОТНОВО ЗА ДВЕТЕ МАЛКИ КОНЧЕТА

Двете малки кончета все така стояха до портата на зоологическата градина, печално размахваха кафеникави опашки, гледаха към любопитните минувачи и мълчаха. А любопитните минувачи гледаха кончетата и си говореха.

— На кого са тия кончета? — питаше милиционерът.

— Сигурно това са диви кончета — рече някой.

А от портата на зоологическата градина изтича червендалест очилат човек.

— Покажете ги! Къде са кончетата? Пуснете ме да мина, другари! Аз съм директор на зоологическата градина.

— Аха, така значи? Той е директор! А зверовете бягат! По улиците бягат!

— Това не са зверове, граждани! Това са кончета! Ах, какви кончета! Рядка порода! Много рядка!... Ох, гладничките ми кончета!...

— Безобразие! — обади се никой. — Оставили кончетата гладни! И това ми било директор! Директор, пък кончетата гладни.

— Ще пиша във вестника. Няма така да го оставя! — рече един минувач, подавайки на кончето прясно меко хлебче.

А друг минувач окачи на главата на другото конче като торба цяла мрежичка с хлебчета.

— Аз вземам кончетата! — заяви категорично директорът. — Който иска да ги види, да дойде в зоологическата градина. Ще ги яздят малките дечица. Безплатно!

Разбойниците, които седяха в задушната витрина на магазина като в стъклен буркан, видяха как поведоха кончетата към зоологическата градина.

— Ограбват ни! — закрещя пиратът. — Това са наши коне! Лично наши!

И той започна да ругае, ала никой не го чуваше.

Никой вече не гледаше към разбойниците, освен Петното. То търпеливо клечеше до витрината и от време на време изджафкваше към минувачите.

Зад вратата на витрината нещо забръмча, ключът щракна, вратата се отвори и влезе чистачката с прахосмукачка в ръце.

— Леле-мале! — рече тя. — Как сте попаднали тук? Всичко сте обърнали с главата надолу! Ей сега ще извикам милиция!

— Ние, без да искаме! — отвърнаха жално разбойниците. — Друг път няма!

— Как не те е срам, момиченце! Вече си голяма — рече чистачката на преоблечения шпионин.

— Аааа!... — захленчи Зирка.

— Не плачи, моля ти се! Не мога да понасям, когато децата плачат. Върви си и друг път да не си посмяла! Майка ти сигурно те чака.

Разбойниците изскочиха от магазина. Петното високо залая. Шпионинът пустоса смаяната чистачка и избягаха.

Петното поведе разбойниците към Тихия кей по следите на Моливко и Сръчко.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

И ТОВА КАК ВСИЧКИ ВИКАТ „ЛЯВО НА БОРД!“ И „ДЯСНО НА БОРД!“

— Кораб! — извика пиратът, като видя корабчето „Притко“. — Истински кораб! На кого е този кораб? Да се превземе! На абордаж! В атака! След мен! Ура!... — Но сам, кой знае защо, стоеше на едно място, без да помръдне.

А наоколо имаше толкова много хора! Толкова момченца! Та дори и няколко милиционера.

Вярното им куче опъваше каишката, за която го държеше преоблеченият шпионин.

— Ясно — рече Зирка. — Подлият Молифан го е нарисувал! И сега няма никой на корабчето. Как ли можем да се вмъкнем вътре?

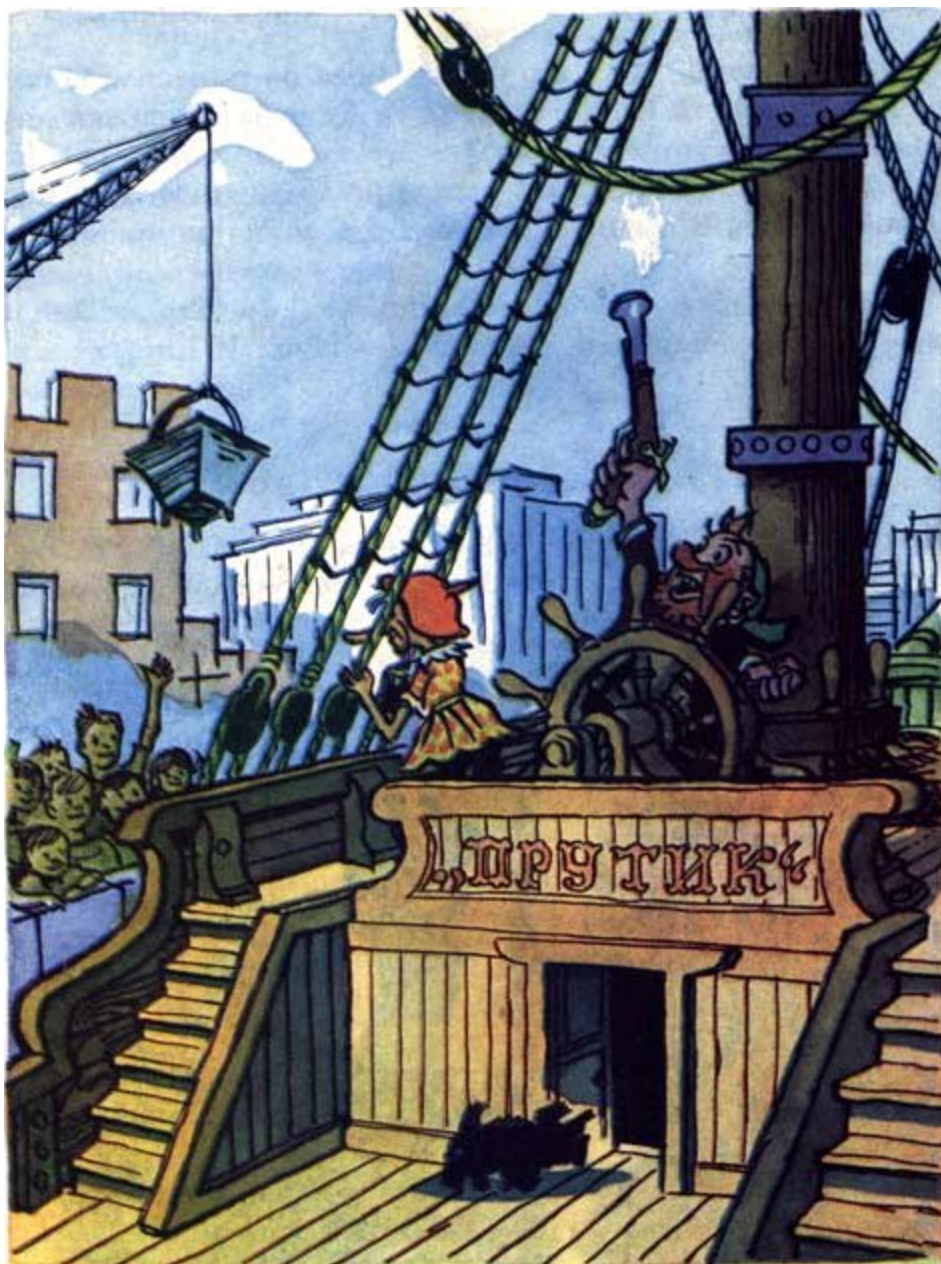
— Гледайте! Гледайте! Ето го, идва капитанът на кораба! — завикаха децата, щом видяха пирата в моряшката фланелка.

— Да, да! Аз съм капитанът! — зарадва се пиратът. — Хайде, направете ми път! Аз съм капитанът!

И разбойниците изтичаха по стълбичката на кораба.

— Ура! — изрева пиратът. — Кораб! Моят кораб! Ура! Вира! Карамба! — извикваше пиратът някакви неразбираеми думи.

Всеки истински морски разбойник крещи на кораба някакви неразбираем и думи, иначе не е никакъв морски разбойник.

— Ляво на борд! Дясно на борд! — викаше пиратът. — Карамба! Вира! Рицинка!... Дясно на борд! Ляво на борд!

— Ляво на борд! — повториха възторжените момчета.

— Ура! — кресна пиратът.

— Урааа! — подеха всички момчета наоколо. — Ляво на борд! Пълен напред!

— Кой командува? — опомни се пиратът. Той погледна към момчетата и замахна с ръце. — Разпръснете се, хлапаци! Какво зяпате? Хайде, къш!

— Наистина, граждани — рекоха милиционерите, — не пречете на хората да работят.

Възрастните отидоха да си гледат работата, а дотичалите майки и татковци отведоха момченцата.

— На кораба вземат момиченца! А пък нас не ни вземат! — негодуваха момченцата, сочейки към преоблечения шпионин.

Щом кеят опустя, морските разбойници издигнаха на кърмата пиратския флаг с кръстосани кости.

На всички разбойници им харесва тоя флаг. А на рошовото куче му харесваха белите кокалчета.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

В КОЯТО ШПИОНИНЪТ ВЪРВИ ПО СЛЕДА

В каютата на кораба пирати те се събраха на военен съвет.

— Ние не можем да плаваме в океана, докато не пипнем тоя проклет Молифан!

— Аз никъде няма да замина, докато не извия главата на онова желязно плашило!

— Да се хване!

— Да се хване и да се разглоби!

Така говореха помежду си разбойниците.

— Слушай, Зирка — рече пиратът. — Ти си знаменит шпионин. Ще ги проследиш! А ти — обърна се той към Петното, — ще ги надушиш! А аз ще ги заловя! Ще ги заловя и ще ги ограбя!

И разбойниците заедно с Петното слязоха на брега.

Кучето хукна напред, душейки паветата. След това се спря до боклукчийската кофа и започна да се върти на едно място.

— Ясно! — рече шпионинът. — Те са стояли тук!

Той измъкна от джеба си увеличително стъкло и започна внимателно да разглежда паважа.

— Тук са говорили с някого! — съобщи Зирка. — Виждам следи от обща четиридесет и пети номер. Следите са мокри. До тях има пепел. Пепел от цигара!

Шпионинът погледна в кутията за смет. Изсипа я. На улицата падна един-единствен фас. Шпионинът го взе и започна да го разглежда през увеличително стъкло.

— Общата четиридесет и пети номер са пушили „Морски цигари“.

— Не може да бъде! Нима тук е имало истински моряк! — попита пиратът.

— Напред! — рече шпионинът.

Петното нетърпеливо задърпа верижката.

Те затичаха към една голяма брезентова палатка.

В палатката имаше бели масички. Чувахе се тиха музика и по целия кей се носеше чуден аромат като от печена наденица.

В палатката нямаше никой.

Като се облизваха и озъртаха разбойниците влязоха вътре. Петното се задърпа към ъгъла и започна да се върти около една празна маса.

— Тук са обядвали! — досети се шпионинът.

— Какво ли са яли? — облиза се гладният пират. — Какъв е бил обедът?

Шпионинът се пхна под масата, ала никъде не откри следи от ядене.

— Странно! — рече той, въртейки нос. — Нищо не се търкаля по земята, ни корички, ни трошички. Никакви следи! Дори не мога да кажа какво са обядвали!

„Джаф! Джаф!“ — излая Петното, душейки въздуха. „Кюфтенца, кисело мляко и пържени яйца!“ — искаше да каже то.

Но пиратът вече не мислеше за Моливко и Сръчко. Капитан Бъл-Бъл гледаше лакомо към другата масичка. На нея блестяха чинийки с бял и черен хляб, имаше горещи съдинки с пържени кюфтенца, с кокоши бутчета, с печени картофки, с топла ароматна чорбича. Студени съдинки с компот от вишни и кисел от боровинки. Отстрани беше поставена красива салфетка с бродиран надпис:

„Добре дошли!

Моля, чувствувайте се като у дома си.

Сипете си гореща чорбица, изберете си второ, вземете си от всичко, което ви харесва!

Парите за обета оставете в синята кутийка.

Ако не ви затруднява, поставете мръсните съдове в шкафа до умивалника.

Шкафът сам ще измие съдовете.

Наздраве!“

Разбойниците се нахвърлиха върху яденето. Те моментално излапаха всичко, което можеше да се излапа, хвърлиха под масата пилешките кокали и огризаните корички. Накрая изтриха изцапаните си с боровинков кисел ръце в покривката, а шпионинът се изхили, минавайки покрай синята кутийка.

Те изскочиха от палатката и побягнаха.

Пиратът и шпионинът се оглеждаха назад, а ситият пес ги водеше напред по следите на Моливко и Сръчко.

„Джаф! Джаф! Подир мен!“ — искаше да каже Петното.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

В НЕЯ РАЗБОЙНИЦИТЕ СТАВАТ ОКТОМВРИЙЧЕТА

Петното доведе разбойниците до спирката на метрото. Тя приличаше на стъклен дворец.

— Излъгаха ни тия негодници! Под земята са се скрили! — досети се Зирка.

Но в метрото не ги пуснаха — нямаха билети.

— По дяволите!... — изръмжа пиратът, опитвайки се да измъкне огромния си пистолет и да застреля никого.

Но всички минувачи разговаряха високо, смееха се и никой не се страхуваше от пирата. Ни най-малко! А когато не се страхуват от разбойника, той сам се страхува от всички.

Покрай разбойника минаваха хора. Те бързаха за метрото. Всички обичат да се возят в метрото!

Към спирката се приближи отряд деца с бели ризки и алени звездички на гърдите. Една чипоноса девойка — възпитателката — водеше отряда. Децата пееха весела, звънка песничка:

Ний сме весели дечица!

Раз-два!

Всяко с алена звездица!

Раз-два!

Минувачите гледаха децата и се усмихваха.

— Много добри деца! — казваха минувачите. — Чудесни са тия деца!

А шпионинът Зирка смигна на пирата, посочи към пеещите деца и двамата незабелязано се присъединиха към отряда. Капитан Бъл-Бъл омота брадата си с шалчето и запя с разбойнически глас:

*Ний сме весели дечица!
Раз-два!*

Шпионинът Зирка му пригласяше гъгниво:

Всяко с алена звездица!

Разбойниците мислеха, че сега много приличат на октомврийчета, че възпитателката нищо няма да забележи и ще ги вземе заедно с децата да се повозят на метрото.

Възпитателката се огледа и забеляза пирата.

— Момченце, ти кое си?

— Аз съм Петя — излъга пиратът.

— Но защо хъркаш?

— Боли ме гърлото.

— Яде много сладолед — добави Зирка.

Възпитателката побледня.

— Значи гърлото те боли?! Чувате ли? Това момченце го боли гърлото! То е болно!!!

— Къде е болното момченце? — разтревожиха се минувачите. — Къде?

— Момченцето е зле!

— Момченцето е болно!

— Трябва веднага да извикаме „Бърза помощ“!

— Ах, какво нещастие! Едно момченце се разболяло!

Спряха тролейбуси, автомобили, автобуси. Бледи пътници надничаха през прозорците.

— Каква неприятност! Какво нещастие! Едно момченце се разболяло!

Докато разбойниците се опомнят, пристигна, свирейки със сирена, бяла линейка. Вратичките се отвориха. Двама души с бели като чаршафи престилки сложиха пирата в една носилка и го понесоха към белия автомобил с червен кръст на стъклото.

Капитан Бъл-Бъл риташе и викаше:

— Аз съм здрав! Не искам в болница! Аз съм ррразбойник! Аз съм капитан! На помощ, Зирка! Избави ме!

Хората въздишаха.

— Горкото момче! Много е зле! Чувате ли го как бълнува?

Вратичката хлопна и сирената зави. Откараха пирата в болницата.

Какво да се прави? Щом децата са болни, и да викат, и да не викат — ще ги сложат в леглото. И термометър ще им поставят. И лекарство ще им дадат да пият.

А Зирка? Сигурно мислите, че му е домъчняло? Напротив. Той се хилеше от удоволствие.

„Така ти се пада, разбойнико брадати! — радваше се Зирка. — Леж си в кревата и пий рициново масло. И без теб ще се оправя. Хи, хи, хи! Всичко ще остане за мен: и корабът, и Моливко! Всичко е мое! Хе, хе...“

Децата влязоха в метрото заедно с това странно хихикащо момиченце с червена шапчица.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ОТНОВО ЗА ГЪЛЪБИТЕ, КОИТО НАРУШАВАТ ПРАВИЛАТА ЗА УЛИЧНОТО ДВИЖЕНИЕ

Джафкайки, черният пес хукна подир бялата линейка. Тя летеше по улиците като мълния, като ракета. Шофьорът искаше да мине по най-краткия път. Болното момче ръкомахаше и продължаваше да вика с разбойнически глас:

— Не ща в болница! Аз съм ррразбойник!

Шалчето, с което се беше увил, се размота и за голямо учудване на Доктора се показва рижа брада.

— Брада... — побледня докторът. — На момченцето му поникна брада! Някаква нова болест! По-скоро в болницата!

Но бялата линейка сякаш нарочно не помръдваше от мястото си.

— По-бързо! — настояваше докторът. — По-бързо!

— Не мога! — отвърна бледият шофьор и посочи към улицата.
— Гълъби. На улицата има гълъби. Пречат!

— Вася! — простена докторът. — Защо тръгна без махателя?

— Виновен съм. Забравих...

— Вася, колкото и да ми е мъчно, ще трябва да те накажа. Вася, ще получиш мъмрене!

Докторът слезе от линейката да разпъди гълъбите:

— Къш! Къш! Къш!

По-бързо от ракета пиратът изскочи през полуотворената вратичка. Докторът не успя да види в коя уличка се скри брадатото момче. Гълъбите спокойно се разхождаха наоколо, без да обръщат внимание на стенещия Доктор, на Вася и на бялата линейка.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

В КОЯТО Е ЗАБРАНЕНО ДА СЕ РИСУВА

Но къде са нашите малки приятели — веселият Моливко и майстор Сръчко?

Мустакатият чичко, който приличаше на моряк, същия оня чичко, който продаваше параходчета с пружинка, нахрани Моливко и Сръчко с вкусен обед и заедно с тях отиде в метрото.

— Братлета — рече чичкото, — веднага се вижда, че не сте тукашни, а щом е тъй, най-напред трябва да видите метрото!

И така тримата стъпиха на дългата стълба, спуснаха се в подземната станция, влязоха в един дълъг, много дълъг влак и започнаха да се возят.

На спирка „Чистата уличка“ мустакатият чичко, който приличаше на моряк, стисна ръка за сбогом на малките приятели и излезе.

А Моливко и Сръчко припнаха да разглеждат подземния дворец. Те се смееха от радост, пляскаха с ръце, подскачаха.

— Ах, че красиво! — повтаряше Сръчко.

— Ех, че красиво! — възхищаваше се Моливко. — Тук много, много ми харесва! Ще рисувам тук живи палми с кокосови орехи, фонтани с истински златни рибки, живи цветя! Непременно ще рисувам!

Той дори прокара по стената първата линия, но една строга лелка рече възмутено:

— Млади момко, не цапайте стените! Веднага го изтрийте!

— Трябва да рисуваш през нощта, когато няма никой — рече хитрият Сръчко.

— Правилно! Ще рисуваме през нощта — смигна му Моливко.

Ето защо Сръчко и Моливко се возиха на метрото чак докато се мръкна. Те слизаха на всяка спирка, качваха се на друг влак, пътуваха неизвестно къде, без да подозират, че съвсем отблизо ги следи и върви по петите им хитрият шпионин Зирка.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

НАЙ-СТРАШНАТА

Можеш ли отгатна гатанката: „Къде на света нощта е най-къса?“ И да мислиш, все едно, веднага няма да отгатнеш. Най-къса е нощта в метрото.

Горе на земята беше настъпила нощта. А в метрото бе светло като ден. Само беше станало малко по-тихо.

Но ето че полетя из тунелите от спирка на спирка последният влак. В почти празния вагон някои вече сладко дремеха. Един малък гражданин дори дълбоко спеше. Той се беше завил през глава с мушамата си. Само дългият му блед нос се провиждаше навън и някак подозрително просвирваше: „Фюйт, фюйт! Вие сте тук, вие сте тук, вие сте тук!“

А може би само така ви се струва. Малкият гражданин навярно просто спи. Я го погледнете! Разбира се, че спи!

Влакът много бързаше. Той обиколи пътем още няколко спирки и радиото каза:

— Граждани, влакът е дотук. Метрото се затваря. Довиждане! Лека нощ!

Моливко и Сръчко излязоха от вагона, тихомълком се пъхнаха под една пейка — и нито звук!

На станцията беше мрачно, както вечер на малка градска улица. Ярките лампи бяха угаснали. Светеха само най-мъждукащите. Затова никой не забеляза хитростта на приятелите. Никой, освен... Но ние още не знаем кой ги беше забелязал.

На спирката дойдоха чистачки с престилки. Те включиха поливачни машини, самоходни метли, дълго миха и търкаха станцията. След това се качиха на бягащите стълбички и те ги отведоха горе.

След тях стълбичките затичаха съвсем празни. Дежурният монтьор ги изключи, превъртя ключа на станцията и си отиде в къщи.

На станцията останаха да светят нощните фенери.

— Време е! — рече Сръчко и помогна на Моливко да се измъкнат изпод пейката.

— Ах, колко е тъмно! Ужас!

— Ужас! — повтори някой.

— А! — трепна Моливко.

— А! — подразни го никой.

— Не се бой — рече досетливият Сръчко. — Това е само ехото. Моля ти се, не се бой.

— Бой! Бой!... — поде ехото.

— Страшничко — пошепна Моливко.

— Не обръщай внимание — рече Сръчко. — Почвай да рисуваш. Малкият художник бръкна в джеба си за цветните моливи.

— Пипнах ли ви, пиленца! Ето къде сте били! Откога тичам подире ви!

Това беше, разбира се, шпионинът Зирка.

Той беше се пъхнал под съседната пейка, докато чистачките миеха станцията.

— Горе ръцете! — викна Зирка, измъквайки пистолета.

— Да бягаме, Моливко! Да бягаме!

Находчивият Сръчко дръпна Моливко за ръката.

— Стой, ще стрелям! — крещеше Зирка.

— „Бам!... — изтрещя изстрел. — Бам!...“

Куршумът улучи нощната лампа и тя се пръсна на дребни парченца. Стана почти съвсем тъмно и много страшно.

— Да бягаме! По-скоро да бягаме! — въздъхна Сръчко.

Те скочиха на релсите и се втурнаха към черния тунел, по който денем така весело тичаха влаковете.

— Накъде така, дечица? Стойте! Аз се пошегувах! Ха-ха-ха! Ама аз се пошегувах! Стойте! Много здраве от капитана! Че спрете де! Ей!... Къде сте? — викаше Зирка, чувайки как тропат обувката на приятелите.

Той стъпи малко встрани и току падна от перона.

— По дяволите!... — заврещя Зирка.

„...ите“ — гръмко повтори ехото.

Шпионинът скочи на крака, размахвайки пистолета.

— По-бързо, Моливко, по-бързо! — препираше го Сръчко.

Тук-там по пътя светеха фенерчета, нейде отзад тичаше Зирка и викаше:

— Няма да ми избягате, дяволи недни! Пипнах ви!

Така те тичаха през кратката подземна нощ чак до следващата станция.

Рано сутринта горе на земята дойде монтьорът. Той измъкна ключовете от джеба си и почна да отключва голямата врата точно в момента, когато Сръчко и Моливко тичаха нагоре по стълбището, през стъпало. (Нощем стълбичките в метрото не се движат).

Зирка тичаше подир тях, опитвайки се да хване никого за крака.

— Спрете! — молеше Зирка. — Спрете, ви казвам! Станцията е заключена! Няма къде да бягате! Няма! Не бързайте, лоши момчета! Запъхтявам се! Ох, колко се уморих! Ох!...

Шпионинът, капнал от умора, седна на последното стъпало да си почине.

Бледият Моливко и мрачният Сръчко стояха пред него.

Нямаше накъде да бягат.

„Всичко пропадна!“ — помисли си Моливко.

— Хе,
хе, хе! Хи,
хи, хи! —
радваше се
Зирка. — Ох,
как се
уморих! Да
поседим
сега, да
поприказвам
е за туй, за
онуй. Ах,
колко ми е
мъчно за вас!
Хи, хи, ха!
Ей ти, празна
консервена
кутия! Ще те
разглобя на
части!

И
показа на
Сръчко
отвертката,
същата,
която
отмъкна една
нощ от
шлосера,
когато
Сръчко
измисли
махателите.

Изведн

ъж на станцията стана съвсем светло. Монтърът беше включил светлината.

Неподвижната стълбичка, на която седеше Зирка, изведнъж хукна надолу.

— Какви глупави шеги! — възмути се Зирка. — Помощ! Спрете! Помощ!!!

Но чудните стълбички понесоха разбойника надолу, по-далече от малките измъчени приятели.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

В КОЯТО ПЕТЕЛЪТ СТАВА БУДИЛНИК

В града започваше нов хубав ден. Уморените приятели излязоха на улицата.

— Ох, как ми се спиии! — прозина се Моливко. — Да си вървим в къщи, Сръчко.

— Чакай — отвърна Сръчко. — Я виж къде сме попаднали.

Цялата улица беше украсена с разноцветни знамена. На станцията на метрото висеше огромен плакат:

ДЕЦА!

ДНЕС В НАШИЯ ГРАД ИМА ГОЛЯМ ПРАЗНИК НА
МЛАДИТЕ ТЕХНИЦИ.

Всяко *момче* и всяко *момиче* може да вземе участие в
празника!

Най-напред по дворове, по улици и булеварди ще има
голям поход под девиза:

СЪБИРАНЕ НА СТАРО ЖЕЛЯЗО.

Който събере повече метал, той ще бъде *победител*!

Точно в 12 часа на Пролетния булевард ще започне

ПАРАДЪТ НА МЛАДИТЕ ТЕХНИЦИ.

А една минута след парада ще бъдат връчени наградите на
победителите в празника.

ИГРИ! КИНО! ВЕСЕЛИ КОНЦЕРТИ!

— Нека останем тук, Моливко! На парада сигурно ще намерим Притко.

— Съгласен съм, само че хааайде да поседнем мъничко, че съвсем се уморих.

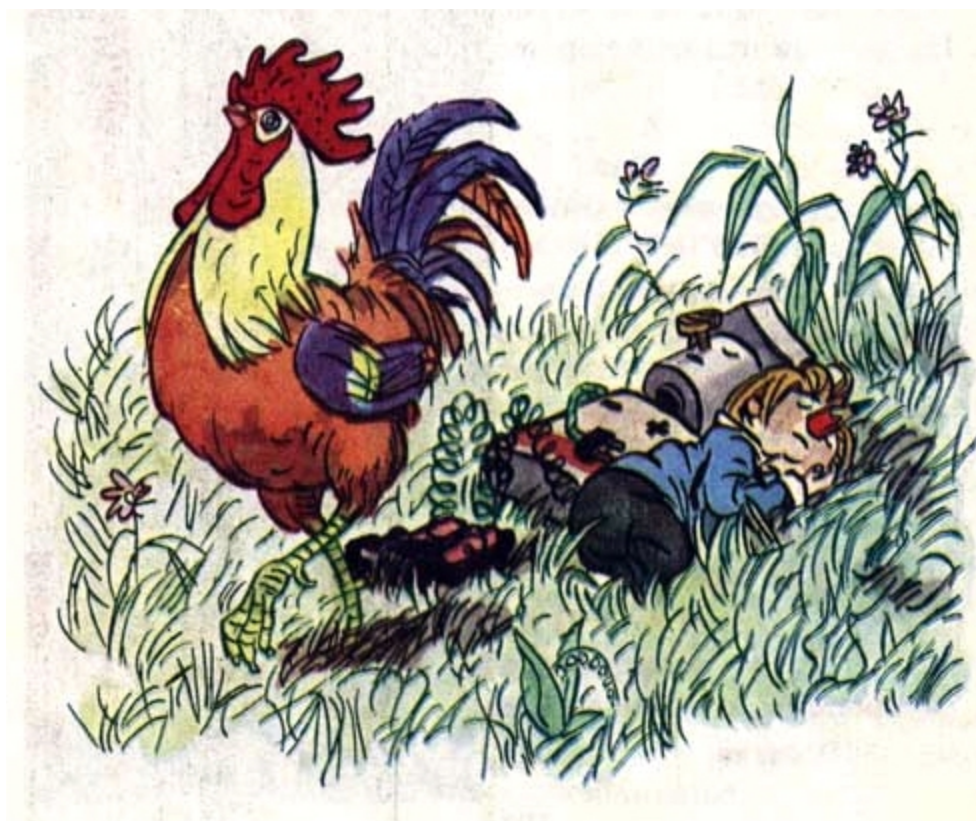
— Добре — отвърна желязното човече. — Да поседнем. Краката ми също не са желязни...

На пътя е неудобно да се седи, затова Моливко и Сръчко влязоха в една малка, но зашумена градинка, мушнаха се в храстите и легнаха на меката топла трева.

Летен ветрец полюшваше тревичките. Те гъделичкаха Моливко и Сръчко. Птиченцата на дървото зачуруликаха някаква песничка, съвсем като приспивна.

— Аз, май че заааспиивам — рече жално Моливко.

— Аз също...

— Но така можем да проспим целия парад!

— Можем.

— Тогава какво да правим?

— Нарисувай, моля ти се, един будилник. Ще го навием и той ще ни събуди точно в дванадесет, на минутката.

— Не мога да рисувам будилници.

— Тогава рисувай петел.

— Петел ли? Ха, ха — тихичко се засмя Моливко, без да отваря сънливите си очи.

— Моля ти се, не спи. Нарисувай петел!

— Ти ми се смееш. Защо да рисувам петел?

— Петлите винаги кукуригат по едно и също време. По-рано по тях са разбирали колко е часът. Нарисувай петел. Той ще изкукурига точно в дванадесет и ние ще се събудим.

След половин минута Сръчко и Моливко спяха дълбок сън. А до тях важно се разхождаше шареният петел Будилника. Той кълвеше буболечки и развяваше ярката си разноцветна опашка.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

ИЛИ КАК МОЛИВКО И СРЪЧКО ПОПАДАТ В ПЛЕН

Шпионинът, зъл като бито куче, излезе от метрото.

— Ах, калпазанчета! — мърмореше той, като измъкваше увеличителното стъкло. — Къде ми избягахте, малки вагабонтчета?

И той започна да оглежда асфалта, ала никъде не намери никакви следи. Първите сутрешни минувачи гледаха учудени шпионина, затова Зирка побърза да скрие увеличителното стъкло в джеба си.

По улицата преминаха автомобили фургони с надписи:

„БОНБОНИ, ШОКОЛАД, СЛАДОЛЕД“

Те караха бонбони, шоколад, сладолед и четиридесет и две хиляди най-вкусни неща за празника. Гладният шпионин въртеше нос и изпращаше автомобилите със завистливи очи.

„Ко-ко-ко!“ — чу се непривичен за шпионина звук. Тоя звук идеше откъм малката градинка.

Любопитният Зирка се приближи на пръсти, внимателно разтвори храстите и едва не извика от радост, ала навреме натъпка в устата си собствената си шапка.

— Хе, хе! — пошепна Зирка, изплювайки шапката. — Виж къде били! Готовички ми лежат, като на чинийка! Но тоя път няма да ме измамите! Спете, гълъбчета, спете! Нани, нани! Ще се спусне нощта и аз ще ви събудя. Хе, хе! Тебе, желязно плашило, най-напред хубавичко ще те уплаша, а после ще те разглобя на части. Пък тебе, жалък мазачо, ще те отведа на кораба си! Нани, нани...

— Ко-ко-ко! — рече сърдито петелът.

— Къш, проклетнико неден! Ще ги събудиш!

— Ко-ко-ко! Ко-ко-ко! — продължаваше Будилника.

— Ах, ти, пиленце печенко-препеченко! — изсъска Зирка. — Ще те науча аз тебе!... Ела де, ела!...

И той поами петела с пръст. Но гордият петел дори не помисли да се приближава. Тогава разбойникът се престори, че ръси на земята трошици.

— Пи-пи-пи!

— Кво-кво? — попита петелът недоверчиво.

— Пи-пи-пи-пи, пиленце! — викаше умилен разбойникът, като си придаваше най-добродушен вид.

Глупавият петел се приближи и попита:

— Кво-кво?

Тогава шпионинът се хвърли върху Будилника като лисица. И го удуши.

Разбойникът събра сухи листа, начупи клонки, запали огън, оскуба петела и го опече.

Никой не видя дима от огъня. Хората гледаха на друга страна.

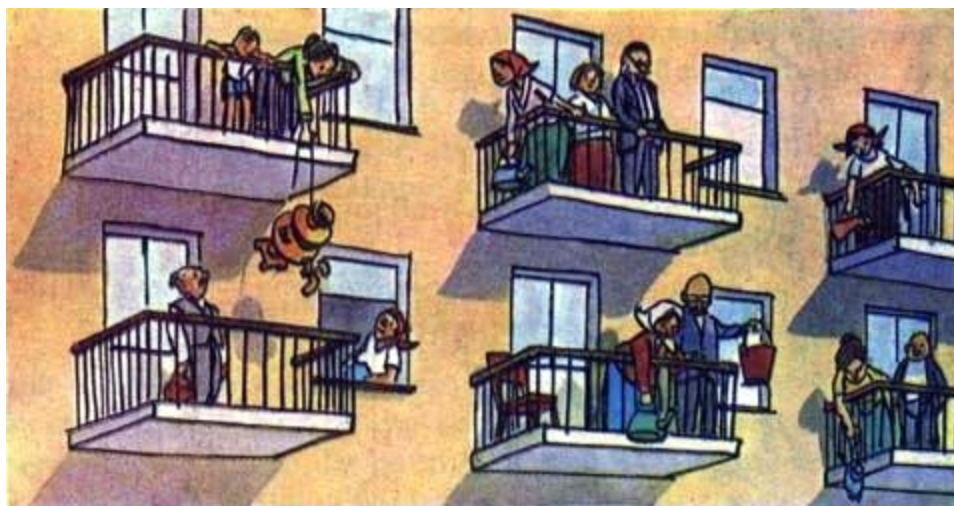
В града забиха барабани, засвириха сребърни тръби. На улицата излязоха отряди от момчета и момичета. Редом с тях вървяха камиони, украсени с надписи:

„ЗА МЕТАЛ“

Започна голям поход.

Прозорците на къщите се отвориха. На прозорците се показаха бабички.

— При мен елате, дечица! — викаше една. — Имам стар чайник. Не може вече да се поправя!

— Чудо голямо! — обаждаше се друга бабичка. — Аз пък имам самовар! Дръжте, дечица, ще ви го спусна с въженце.

— У дома ела те, дечица, у дома! — ехтеше отвсякъде.

Хората сами изнасяха разни ненужни метални предмети. Децата трупаха в камионите изгорели тигани, пробити чайници, стари велосипедни колела и какво ли не още.

Дежурните свързочници бързаха на летни кънки към брезентовата палатка. Те носеха в Щаба на младите техници рапорти

за количеството събран метал.

Биеха барабани, свиреха тръби, но Сръчко и Моливко нищо не чуваха. Толкова непробудно спяха.

Разбойникът оглозгваше петльовите кокалчета и ръмжеше като сит пес.

— Ей, че вкусно! Всеки ден ще карам тоя мърляч да рисува кокошка. Само че не ми се пече. Нека я рисува печена, хе, хе!

Часовникът на градската кула изби дванадесет. Голям оркестър засвири весела музика. По Пролетния булевард в стройни редици потеглиха младите майстори, младите техници.

Сред тях вървеше и малкият Притко, нарисуваното момченце.

Децата носеха модели на самолети, ракети, спътници, кораби, автомобили, комбайни, хиляди най-различни модели. Самолетите бръмчаха с перките си; спътниците, сигнализирайки, кръжаха над главите им. Ракетите се мъчеха да се отскубнат от ръцете и да полетят в синьото небе.

Гражданите викаха от балконите „ура!“ и хвърляха цветя. Всеки виждаше плаката, който носеше малкият Притко:

ИЗ ЦЕЛИЯ КВАРТАЛ ТЪРСЕТЕ СТАР МЕТАЛ!

Ала Сръчко и Моливко не виждаха Притко.

— Нани, нани... — съскаше разбойникът.

Над града полетяха разноцветни балони и ята гълъби. На високата трибуна на Площада на победителите се изкачиха победителите в празника. Три весели момичета и три весели момчета.

Подариха им велосипеди и фотоапарати.

— Ура! Ура! — завикаха всички.

И Сръчко се събуди. Отвори едното си око, но щом видя шпионина, веднага го затвори.

— Ах, какъв страшен сън сънувах!

— Това не е сън! — рече събудилият се Моливко. — Ние сме в плен.

— Тихо, не шумете! — изсъска разбойникът и измъкна пистолета. — Стойте мирно! Щом се стъмни, ще дойдете с мен.

— Къде ли е нашият Притко? — въздъхна Моливко. — Без нас може да загине, той е толкова мъничък!...

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

ЗА ТОВА КАК ПИРАТЪТ ПОМОГНА НА МОЛИВКО И СРЪЧКО

Кой знае защо, празниците минават много бързо.

Свечери се. Весели граждани пееха песни по улиците, танцуваха, купуваха сладолед, бонбони, шоколад.

А по най-тихите, безлюдни улички вървяха двамата печални приятели и веселият разбойник.

— Аз май няма да те развинтвам — подиграваше се бандитът. Ще те хвърля в реката! Ти си железен и не обичаш водата...

Гордият Сръчко, желязното човече, нищо не отвърна. Той се мъчеше да измисли нещо да спаси Моливко, вълшебния художник. Но пистолетът, огромният страшен пистолет! И най-храбрият, най-силният човек на света се страхува от пистолета. Малкият Сръчко също се страхуваше.

— По-живо! По-живо! — командуваше Зирка. — Ето и корабчето вече се вижда! Какво чудесно корабче!

Те излязоха на брега на реката, там на Тихия кей, където стоеше тримачтовият кораб „Притко“. Насреща им тичаше, кой мислите, кой?

Капитан Бъл-Бъл!

— Свършено е с нас! — пошепна Моливко. — Край! Сбогом, Сръчко!

Но защо така се разтрепера разбойникът Зирка?

— Предател! Подъл предател! — ревеше капитан Бъл-Бъл, като тичаше към тях. — Предател!

— Не се приближавайте до мен! Ще стрелям! — заврещя Зирка, насочвайки пистолета към пирата. Но ръката му така трепереше, като че не държеше пистолет, а бояджийска четка и с нея боядисваше стената. Нагоре-надолу, нагоре-надолу.

Пиратът врхлетя като ураган. Зирка изпищя и разбойниците се затъркаляха по паважа, налагайки се един друг.

— Олеле, преби ме! Помощ!... — врецеше Зирка. — Майчице!

— Мръсна гадина! — ръмжеше пиратът, разбивайки носа на приятеля си.

— Друг път няма! Аз само се пошегувах! — викаше Зирка. — Пошегувах се!

— Ах, ти, плужек с плужек! — кресна пиратът и фрасна приятеля си с юмрук по ухото.

— Аз гоних Моливко! И го хванах! Аз съм добър! Аз съм най-честният!...

Нито един честен човек на земята не е бил шпионин, затова пък всеки шпионин обича да говори колко е честен.

Пиратът, който искаше да отскубне кичур коса от темето на приятеля си, отведнъж престана да се бие.

— Че защо веднага не ми каза? Хайде, покажи ми Моливко!

— Покажи миии! — подразни го шпионинът. — А друго не щеш ли? Избягаха!... Ох, боли! Оооох!...

— Да се настигнат!... — изкомандува пиратът. — След мен! А ти напред, кучи сине!

Изтривайки сълзите си, Зирка хукна подир тях.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

НАЙ-ПЕЧАЛНАТА

Моливко и Сръчко се бяха скрили под високия свод на Лъчезарния мост. Ала Петното се спусна право натам, където се бяха спотаили приятелите.

— Котка! Нарисувай котка! — пошепна Сръчко.

С треперещи ръце Моливко рисува рошава, зла котка.

„Мяу!“ — замаяка привлечено котката и щом видя Петното, цялата настръхна.

Черният пес не можа да изтърпи такава наглост и с пронизителен лай се нахвърли върху нея. Котката се шмугна в страничната уличка. Кучето и разбойниците също свиха нататък.

Сръчко и Моливко хукнаха по Тихия кей.

„Джаф-джаф!“ — чу се далеч зад тях.

— По-бързо, Моливко! По-бързо!...

Но бандитите, проклинайки глупавото куче, бързаха към кея.

Бегълците силно чукаха по вратите на къщите, викаха за помощ, ала никой не им отваряше. Всички бяха отишли на Пролетния булевард.

По една странична уличка мина автомобил. Не прост автомобил, а дето полива с чиста студена вода улиците, тротоарите, храстите и дърветата.

Моливко и Сръчко заръкомахаха и дотичаха до него.

— Чичко, спрете! Качете ни! Гонят ни разбойници!

Но шофьорът не ги чу. Той си помисли: „Ама че са тия момчета! Дори нощем се пъхат под струите“. Помисли си и продължи, като измокри до кости и Моливко, и Сръчко.

„Джаф-джаф-джаф!“

Разбойниците ги настигаха.

— Почакай — рече Моливко на Сръчко. — Ще нарисувам кърпа. Трябва да се избършеш, иначе ще ръждясаш от водата.

— Няма време! По-бързо! По-бързо! Да бягаме!

Но скоро Моливко видя, че Сръчко изостава.

— Ах, колко зле изглеждаш! Сигурно се разболяваш?

„Аз ръждясвам — тъжно си помисли желязното човече, — не мога да тичам бързо!“ Но му рече:

— Аз нарочно не искам да тичам! Знам какво трябва да се направи! Аз ще се бия!

— Ти си съвсем болен!

— Не, не съм болен! По-скоро бягай! Те не гонят мене, а тебе. Ти им трябваш на разбойниците! Бягай! А аз ще се бия! Ще ги науча аз тях! Целите ще станат на цицини! Аз съм най-храбрият! Аз съм най-силният! Ще видиш!

И Сръчко заподскача на място като боксьор, готов за бой. Той така войнствено размахваше ръце, че Моливко му повярва.

— Добре, ще бягам! Ще извикам милиция!

Той целуна приятеля си и побягна.

— Ах, ти, падна ли ми! — извика пиратът на Сръчко. — Къде е Моливко?

— Няма го Моливко!

— Ами като те фрасна! — разлюти се пиратът.

— Ах, ти, разбойнико брадати! — извика Сръчко. — Я ела да ти оскубя брадата!

— Каквооо?! — изрева капитан Бъл-Бъл, позеленял от ярост.

— Удряй! — насъскваше го Зирка. — Ей, Сръчко, ако не ни дадеш Моливко, ще те застрелям!

Но малкото желязно човече не трепна. Зазвънтя, засмя се!

Тогава шпионинът Зирка насочи към него страшния си пистолет и гръмна.

Куршумът удари Сръчко в гърдите, звънна и отскочи.

— Ура! Мен куршум не ме лови! — извика Сръчко, подскочи на пружинките си и чукна Зирка с желязната си глава.

Зирка се плъосна на паважа.

— Победа! — извика Сръчко и фрасна пирата.

Капитан Бъл-Бъл зарева от болка. Но раненият Сръчко вече ръждясваше и също не се задържа на нозете си. Той падна. Всичко се завъртя пред очите му. Петното го захвапа за петата.

Брадатият разбойник налети върху него с юмруци.

— Удряй! — крещеше Зирка, проснат на улицата. — Пречукай го! Силите му вече свършват!

Но Сръчко подскочи и — бам!

Брадатият изтрака със зъби и се строполи до шпионина.

— Помощ!... — примоли се запъхтян Зирка.

— Победа! — едва промълви Сръчко. Ръцете и нозете му се движеха с голяма мъка.

Хитрият шпионин Зирка измъкна от джеба си магнита, който беше откраднал в магазина за играчки, протегна го към Сръчко и желязното човече се строполи в безсъзнание. То залепна за магнита.

— Хе, хе! — изхриптя Зирка. — Побеедаа...

— Поо-бедааа! — изстена капитан Бъл-Бъл. — Дай сега да го вържем!

И разбойниците вързаха клетия Сръчко.

— Ей сега ще те разглобя на части, проклето желязно човече!

Разбойникът измъкна отвертката, същата, която открадна от шлосера. Той я хвана за единия край, после за другия, повъртя я, дори, кой знае защо, я помириша. Но разбойниците не знаеха как се ползува този инструмент. Никога не бяха работили с отвертка. Затова нищо не излизаше.

Зирка захвърли отвертката. Тя звънна и изчезна някъде.

— Падна в оная зирка! — рече брадатият разбойник.

— В каква зирка? Нали аз съм Зирка? — учуди се шпионинът.

— Не говоря за тебе — отвърна пиратът. — На паважа има зирка!
С решетка отгоре!

И наистина, на паважа имаше малка дупка, покрита с желязна решетка. По улиците на всеки град има такива решетки. Това са водостоците. В тях се стича водата след дъжд.

Очите на шпионина светнаха.

— Ето къде ще хвърлим Сръчко! Долу водата тича, хе, хе, бърза към рекичката! Той ще потъне и никога вече няма да ни бие!

— Накъде тича водата, не знам — викна капитан Бъл-Бъл. — Ама оня мърляч Моливко сам тича при мене!

По тъмната безлюдна уличка тичаше запъхтян Моливко. Той беше чул изстрела и летеше на помощ на приятеля си.

— Пуснете Сръчко! Смилете се над него!

— А нещо друго не щеш ли? — вресна разбойникът Зирка и повлече неподвижния Сръчко към решетката на водостока.

Отчаяният Моливко се нахвърли върху въоръжените разбойници. Той плачеше, викаше, риташе. Ала разбойниците го вързаха, напъхаха го в един чувал, а после пуснаха Сръчко между решетките на водостока.

Чуваше се как долу клоkochи водата...

Загина малкото желязно човече! Загина Сръчко! А Моливко го отвлякоха разбойниците! Не мога повече да разказвам. Няма да кажа нищо друго, освен

КРАЙ

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

ЗА ТОВА, КАК ВЕНЯ КАШКИН СЪБИРАШЕ ЖЕЛЕЗНИ ОТПАДЪЦИ

Не исках нищо да разказвам, но от страничната уличка изведнъж се появи Веня Кашкин. Беше сърдит. Не бяха го поканили на парада. Той също събираше железни отпадъци. Отначало взе от улицата едно кошче за боклук, но му казаха:

— Това не е отпадък. Това е много полезна вещ за онези деца, които си купуват сладолед на улицата в картонени кофички или на клечка...

Но Веня не ни доизслуша. Той плю от досада в също кошче, постави го наред площада и, разбира се, си отиде обиден в къщи да гледа предаването по телевизията.

Той включи телевизора и видя на екрана същия този празник, на който не бяха го поканили.

Веня Кашкин дълго гледа как се веселят децата. Той си казваше: „Чудо голямо, стари железа да събираш! Не ми се занимава с такива глупости!“

А на екрана на телевизора всички играеха, танцуваха на същия оня площад, на който стоеше кошчето на Веня, и децата хвърляха в него кофичките от сладоледа.

Веня изключи телевизора. Стана му много скучно. Излезе на улицата. И тъкмо когато минаваше по Тихия кей, стори му се, че зад ъгъла на крайната къща завиха двама души с чувал.

Веня си свирукаше и гледаше към паважа. А на чистия, измит паваж, освен решетките на водостока какво друго ще видиш, след като нищо не си загубил.

Веня мина покрай самата решетка.

„Там нещо блести“ — забеляза той, пхна ръката си през решетката и измъкна Сръчко заедно с магнита.

Не може да бъде! Та това е Сръчко?

Да, да! Сръчко! Желязното човече не беше паднало във водата. Магнитът се беше залепил за металната решетка и Сръчко беше увиснал на магнита. Под него клоkochеше водата, тичаше, ала Сръчко вече нищо не виждаше и не чуваше.

— Я гледай, желязо! Старо желязо! — зарадва се Веня Кашкин. — Аз сам го намерих! За него ще ми дадат велосипед! И фотоапарат! Всички ще се пукнат от завист... Ей сега ще изтичам до площада на победителите!

И той хукна към площада, размахвайки желязното човече.

Щом стигна площада на победителите, Веня Кашкин гордо влезе в Щаба на младите техници и подаде чудноватата находка.

— Браво! — похвалиха Веня Кашкин. — Металът е здрав, истински. Ще го изпратим в завода за претопяване. От тия стоманени ръждиви детайли ще направят играчка, а може би истинска машина. Искаш ли сладолед?

— А къде ви са фотоапаратчетата?

— Нямаме вече апаратчета.

— Добре! Дайте ми тогава велосипед, а за фотоапаратчето ще дойда утре.

— Но ние раздадохме всички велосипеди на нашите победители. Ти донесе един килограм и деветстотин грама старо желязо. А първият победител е събрал двадесет и един килограм...

Веня си тръгна с празни ръце, заскита по улиците и изведнъж забеляза на площада боклукчийско кошче. Същото, което искаше да предаде като старо желязо.

— Аха, падна ли ми сега! — закани се той.

И така го ритна, че то отхвъркна и с трясък се затъркаля по улицата, а хартиените кофички се разпиляха. Но никой нищо не забеляза, защото на всички им беше много весело.

Веня настигна кошчето, ритна го още веднъж и се затича, продължавайки да го подритва към Тихия кей.

— Ти си виновен за всичко! — викаше ядосан Веня Кашкин. — Ще те пробия с гвоздей и после ще те предам като старо желязо. Тогава никой няма да каже, че си полезна вещ!... Но защо да те пробивам, все едно — няма вече велосипеди. Ще те хвърля в рекичката. Просто така, за смях!

Веня Кашкин тичаше по тихите улички и с гръм и трясък се приближаваше към Тихия кей, към нощната река.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

В КОЯТО ВЕНЯ КАШКИН СТАВА МОРСКИ РАЗБОЙНИК И ВИКА: „МАЙЧИЦЕ!“

Щом пристигнаха на кораба, разбойниците изтърсиха Моливко от чувала и го развързаха.

— Мили Моливко — започна да се подмазва Зирка. — Много, много те молим, нарисуйай ни най-напред една баница.

— И една бъчонка с вино! — поиска пиратът. Като всички истински пирати, за които пишат в книжките, той обичаше да пие вино. — Вино! Пресъхна ми гърлото!

— Нищо няма да рисувам — тихо, но твърдо рече Моливко. — Вие погубихте Сръчко. Ще умра, но няма да рисувам.

— Няма да рисува ли?! — намръщи се пиратът. — Ами като те цапна! Рисуйай, ти казвам! Хайде, по-живо!

Но малкият художник не отвърна. Той гледаше тъжно през корабното прозорче тъмната вода, от която така се боеше храбрият Сръчко.

Колкото и да го молиха разбойниците, колкото и да го заплашваха, Моливко не каза вече нито дума.

— Затворете го! Вържете го! Да седи гладен!

— А ние?

— Лесна работа! — вирна брада пиратът. — Ще ударим две дузини гълъби. Ще ядем печени гълъби! Утре моят кораб ще отплува от това мръсно градче, ще излезе в открития океан и аз ще накарам тоя мърльо да рисува! На тоя кораб аз съм капитан! Утре ще изкомандувам: „Вдигни платната!...“

— А кой ще ги вдига? — плахо попита Зирка.

— Моряците, разбира се!

— Ммморяците ли? Кой моряци? Къде са ни моряците?

— Щом аз съм капитан — отвърна пиратът, — значи ти си моряк.

— Аз не съм моряк! Не умея да вдигам платна! Аз съм слабичък!
— захленчи шпионинът.

— Глупости! Това е лесна работа! Ще те науча! Вярно, че си слабичък. На моя кораб няма истински екипаж. Ех, да имахме още едно разбойниче! — рече капитан Бъл-Бъл.

От брега се дочу неясен грохот. Разбойниците изскочиха на палубата. Веня Кашкин риташе кошчето към пристана на Плаващия магазин. Кошчето громолеше, звънтеше и подскачаше, опитвайки се да избяга от Веня като топка от футболист. Но Веня го настигаше и отново го ритваше. Вече доста го беше изкривил.

— Удар! — викаше Веня. — Още един! Гол!

Веня дори се беше развеселил. Трака, вдига шум и никой не му се кара. Никой няма — всички са на празника.

— Я гледай какъв разбойник!

Някакъв прозорец на третия етаж се отвори и една сънena бабичка погледна навън.

— Ей, какво правиш там?! Ще те науча аз тебе, разбойник с разбойник!

— Я, тоя бил разбойник! — възкликна Зирка. — Чухте ли, капитане? Тоя е разбойник! Тъкмо такъв ни трябва! Той ще бъде моряк! А аз също искам да командувам!

Капитан Бъл-Бъл разтърси брада, изпъчи гърди.

— Ей, уважаеми разбойнико! Не желаете ли да дойдете на моя кораб? Аз съм капитанът на кораба. Елате!

— Кой? Аз ли да дойда на кораба? — попита Веня, като не вярваше на ушите си.

— Разбира се, вие! Моля, заповядайте на палубата!

Веня се приближи до парапета. Пред него върху речните вълни се поклащаше чуден платноходен кораб!

— Салют! — изкомандува капитан Бъл-Бъл. — Оръдеен салют!

Беше също като на кино. Гръмнаха топовете. Бял барутен дим се издигна над мачтите. Прозорчето на третия етаж моментално се затвори.

— Ура! — извика разбойникът Зирка.

— Ех, че хубаво! — засмя се Веня Кашкин.

От кораба към брега прехвърлиха тясна дървена стълбичка. Вълните приближиха кораба до самия бряг и Веня скочи на палубата. Най-напред капитанът го прегърна като стар приятел. Погъделичка го с рижата си брада. После шпионинът Зирка го потупа по рамото.

— Как е, приятелю? — смигна му пиратът. — Вървят ли работите? Много ли си грабил?

— Аз ли? — учуди се Веня. — Аз не съм грабил...

— Ха, ха, ха! На другото разправяй тия работи! Мислиш, че ще ти повярваме! Та ти си разбойник! Какъв е разбойническият ти прякор?

— Какъв прякор?

— Ами че името ти... Как ти казват?

— На мен ли? Веня.

— А пък на мен — капитан Бъл-Бъл.

— Вие сигурно сте знаменит капитан — рече Веня. — Някъде съм ви виждал.

— Разбира се, че съм знаменит! Искаш ли да плаваш с мен по моря и океани? Ляво на борд, дясно на борд!

— Искам! — възкликна Веня Кашкин. — Искам и ляво на борд! И дясно на борд!

— Отлично! Вземам те в моята банда... сиреч команда. Заедно ще пиратствуваме! Ще стреляме, ще палим, ще грабим!

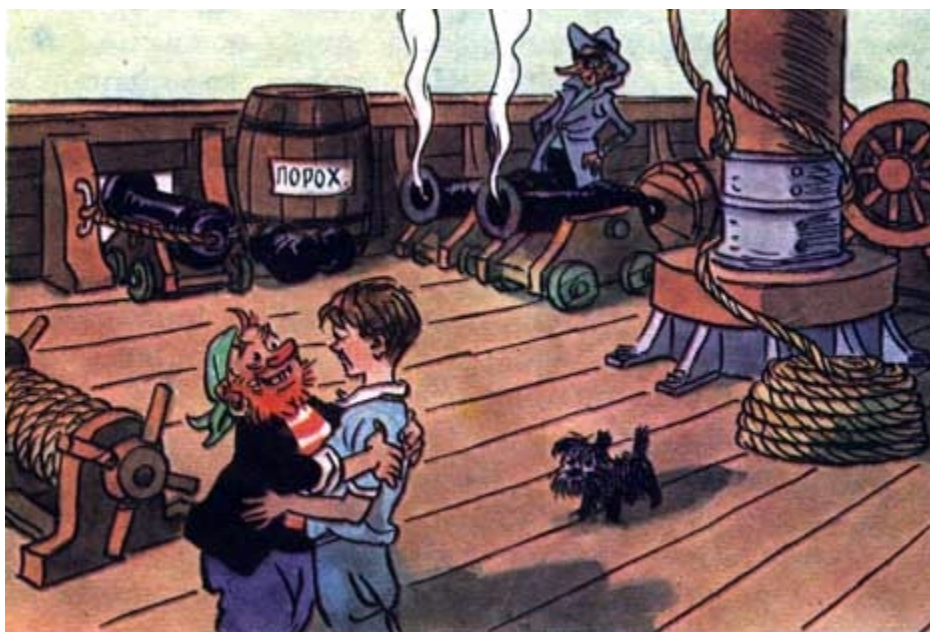
— Но аз не мога да грабя! — рече Веня.

— Хи, хи, хи, какъв шегобиец! — ухили се Зирка. — Нима никога не си хващал и потопявал чужди кораби?

— Ха, ха, ха! Ние ще те научим! — развесели се пиратът. — Сега имаме истинска команда! Ние с тебе сме братя безделници... тю, какво говоря... разбойници!

— Аз не съм разбойник! — измънка Веня смутено. — Аз не искам да грабя!

Едва сега той забеляза разбойническите физиономии, кривите ножове, пистолетите. Достраша го.

— А ти какво искаш?! — намръщи се пиратът.

— Искам да плавам. По моря и океани...

— Да плаваш ли? Чуваш ли, Зирка, тоя искал да плава! Ляво на борд, дясно на борд! А друго не искаш ли? — попита злорадо капитанът.

— Искам в къщи! — изхлипа Веня Кашкин.

— Измяна! — ревна пиратът. — Измяна! Искаш да бягаш, а?! Да се обеси на мачтата тоя негодник!

Капитанът хвана въжето, но Зирка му зашепна на ухото:

— Не го бесете, капитане. Няма да имаме моряк.

Веня зарева от страх:

— Ще кажа на ма-ма!

— Ха, ха, ха! — закискаха се разбойниците. — Хо, хо, хо!

— Майчице! — изпищя Веня.

Той искаше да скочи на брега, но разбойниците го хванаха, вързаха го натикаха го при Моливко и го заключиха.

По улицата преминаха, бръмчейки, камиони с надписи на каросерията:

„ЗА МЕТАЛ“

Камионите отиваха към другия край на града. Към площада на стоманолеяря.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

ЗА СТОМАНОЛЕЯРЯ И ВАРЕНИТЕ ГВОЗДЕЙЧЕТА

Виждали ли сте как варят каша? Или картофи? Каша може да се свари. И не е много трудно. А може ли да се сварят железни гвоздейчета! Но така да се сварят, че да станат течни. Ей сега ще разберем може ли.

На края на града, на площада на стоманолеяря, по цяла нощ работеше един голям завод. В тоя завод имаше огромни каменни пещи.

Там гореше такъв буен, такъв ослепителен огън, че просто не можеше да се гледа към него. В тия пещи варяха метала. Той беше горящ като пламък и течен като сметана. Топеше се също като сладолед.

До пещта се приближи стоманолеярят. Така го наричаха, защото можеше да лее и най-твърдата стомана. Той погледна разтопения метал през тъмното стъкло и каза:

— Всичко е наред!

Тогава повикаха стоманолеяря на телефона.

— Тук е стоманолеярят — рече той в телефонната слушалка.

— Моля ви се, елате в склада — чу той по телефона. — Да видите какъв метал са ви изпратили децата.

— Добре. Скоро ще свърши смяната и непременно ще дойда!

Щом настъпи утрото и свърши нощната смяна в завода, стоманолеярят свали работните си дрехи и отиде в склада.

— Чудесен метал са изпратили децата! — похвали ги той. — Браво на децата! Но каква е тази смешна машинка?

— Коя машинка? — попита магазинерът. — Ах, тази ли? И аз не знам. Пружинки, винтчета — странна машинка! Но щом е попаднала при нас такава ръждива, значи на никого не трябва. Ще я претопим, а от метала ще направим нещо полезно. Но чакайте, не ви ли се струва, че прилича на човече?

— Да, наистина прилича. Според мен това е играчка. Развалена играчка! Знаете ли какво? Подарете ми я, моля ви се! Моят син Тима от скоро е млад техник. Той ще я поправи.

— Заповядайте, вземете я. Но вашият син ще трябва доста да поработи, докато я поправи.

— За него това ще бъде полезно. Моят син Тима иска да стане майстор. Истински майстор, а не само така. Благодаря ви. Довиждане!

— Довиждане!

Стоманолеярят седна в автобус номер петнадесети и стигна до Чистата уличка. Той стискаше под мишница малкото ръждясало човече, увито във вестник.

Стоманолеярят се качи на шестия етаж, позвъни в апартамент номер 21 и му отвори едно момче на име Тима. Ами да, разбира се, че оня същият Тима! Нима не знаехте, че бащата на Тима е стоманолеяр?

— Здравей, татко! — рече Тима.

— Здравсти, сине. Ето ти подарък — едно метално човече. Виж, помисли как да го поправим.

— Трябва да го измием с газ, да го почистим, да затегнем по-здраво винтчетата, да го боядисаме — рече Тима.

Той още веднъж погледна татковия си подарък и неочаквано извика:

— Татко, аз го познавам! Това е Сръчко!

— Кой Сръчко?... Ах, да! — спомни си таткото. — Аз пък не го познах! Съвсем се е развинтил! Сигурно нещо лошо се е случило! По-скоро трябва да го поправим! Клетият Сръчко!

Тима изми с газ металното човече, почисти го с шкурка така, че то заблестя като новичко. После взе отвертката и здраво завинти всички винтчета. След това изтри Сръчко с чисто парцалче, взе емайлова боя и го боядиса в нова премяна. Металното човече стана много красиво. Ала не помръдваше.

— Какво да правим? — сви рамене стоманолеярят.

— Аз сигурно нищо няма да направя — призна си Тима. — Тате, ще изтичам до Двореца на младите техници и ще доведа тук знаменития Притко Молишков! Той е много прочут, много голям майстор! Ще го поправи!

— Не, не! Почакай! — спря го таткото. — Ще го занесем там. В Двореца сигурно има много майстори! Да си призная, не вярвам много на тоя Молишков...

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В КОЯТО ПЪТЕЧКИТЕ СЕ ДВИЖАТ, А ВРАТИТЕ ГОВОРЯТ

Дворецът на младите техници се намираше на улица Конструкторска. Тима и стоманолеярят се приближиха до високата врата, която нямаше никакви дръжки. Но вратата сама се отвори пред тях.

Тя беше автоматична. „Добре дошли!“ — рече тя вежливо.

Красивата мека пътечка на пода изведнъж забяга под краката им, също както стълбичките в метрото, и ги попита с човешки глас:

— В коя секция отивате?

Пътечката също беше автоматична.

— Още не знаем — отвърна стоманолеярят и меката пътечка спря.

В огромната зала висеше портретът на знаменития Притко Молишков. В лявата страна на залата няколко деца се занимаваха с някаква странна машина, чукаха, завинтваха, пилеха.

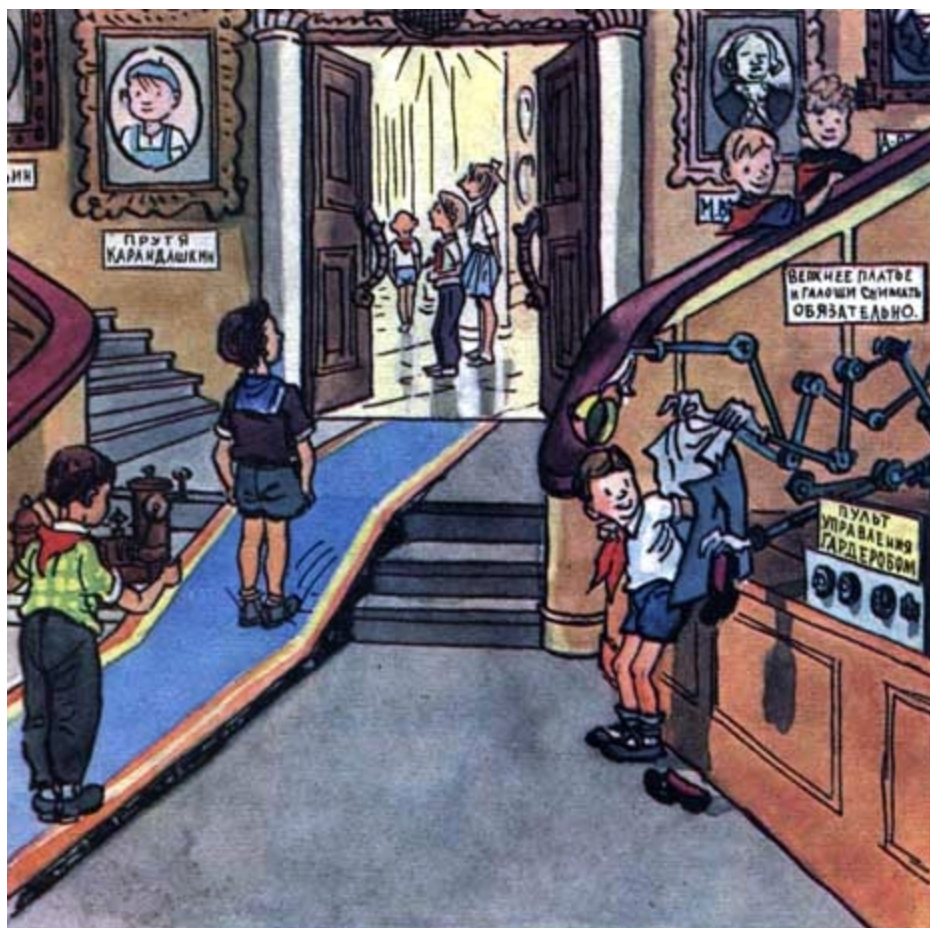
— Правим автоматичен гардеробиер. Сам ще сваля палтата и галошите на гостите — обясниха децата на стоманолеяря, когато се приближи към тях.

— Децата — рече им стоманолеярят, — донесохме ви едно желязно човече. Развалило се е. Трябва да се поправи. Кой може да свърши тая работа?

— Притко Молишков! — обади се Тима.

— То се знае — съгласиха се децата. — Молишков е знаменит майстор, не познаваме по-добър от него!

— Моля ви се, извикайте Молишков — помоли ги стоманолеярят, Тимковият татко.

— Какво говорите — рекоха децата, — ще трябва да почакате. Моливков е много зает. При него дойдоха представители от фабриката за сладолед по много важна работа. Той дегустира сладолед „Притко“. Нов сладолед!

— Много важна работа — дегустирал нов сладолед — забеляза стоманолеярят. — Опитването на сладолед по научному се казва дегустиране. — Но аз все пак ви моля да повикате Моливков. С металното човече се е случило голямо нещастие!

Децата погледнаха неподвижния Сръчко, поклатиха глави, след това натиснаха някакви блестящи копчета на стената. В залата се разнесе проточен сигнал за тревога. На екрана на телевизора се появи изображение. Всички видяха стаята, в която седеше Притко Моливков и лапаше сладолед.

— Кой ме вика? — недоволно попита той.

— Трябва ни твоята помощ! — рекоха децата. — Бърза, незабавна помощ!

— Нима не виждате? Аз съм зает!

— Извинявай, моля ти се, но работата е сериозна, без тебе никой не се решава.

— Е, щом е така — важно изписка Моливков, — ще намина за минутка.

И той влезе, без да бърза, както се полага да влиза знаменит човек.

— Какво има? — попита той.

— Много те молим, поправи желязното човече...

Притко погледна към Сръчко и изведнъж се спусна към него.

— Сръчко — завика той. — Сръчко, защо не скачаш? Кой те е счупил?!

— Трябва да се поправи! Той сам ще разкаже кой го е счупил — забелязаха децата.

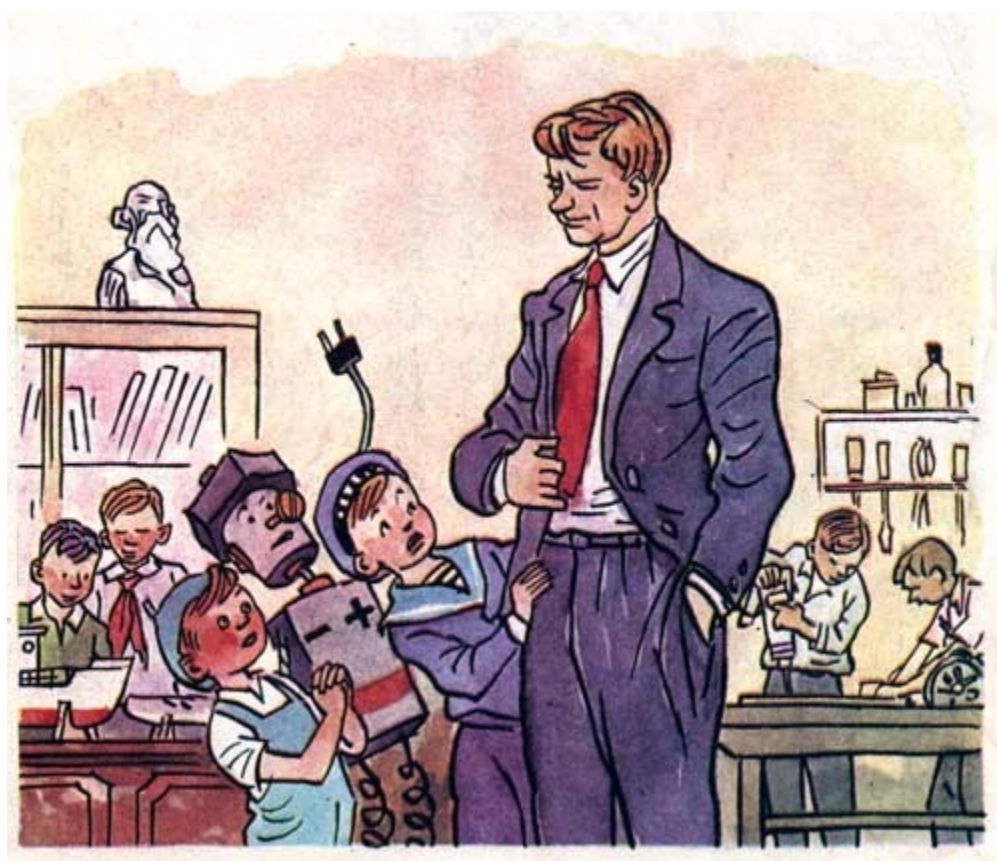
— Аз... аз не ммога да го поправа, не уммея — изхлипа малкият Притко и горчиво заплака. — Аз нищо не умея! Корабчето не съм го правил аз, корабчето го прави той, Сръчко. Клетият Сръчко! — нареждаше момченцето, размазвайки сълзите по бузките си.

— Да не губим време — рече спокойно стоманолеярят.

— Кой може да поправи желязното човече?

— Ние! — отвърнаха децата.

— И аз ще опитам! — възкликна Тима.

— Чудесно! Вземете инструментите! Струва ми се, че още веднъж трябва да се проверят винчетата.

Децата внимателно затегнаха всяко винче на желязното човече, провериха всяка пружинка.

И ето че Сръчко отвори очи.

— Притко? Тима? Какво правите тук? Къде са разбойниците?! Къде е Моливко?! — завика Сръчко, скачайки на крака. —

Разбойниците ще погубят Моливко! Те имат пистолети! Те завзеха кораба!

— Какви разбойници! Какви пистолети? — сви рамене стоманолеярят.

— Морският разбойник и шпионинът Зирка.

— Ясно — въздъхна стоманолеярят. — Клетото желязно човече, сигурно е чело много книги за шпиони и морски разбойници...

— Да бързаме към Тихия кей! Да спасим Моливко! — викаше желязното човече.

— Спасете татко Моливко! — плачеше малкият Притко.

— Татенце, помогни! — молеше Тимка.

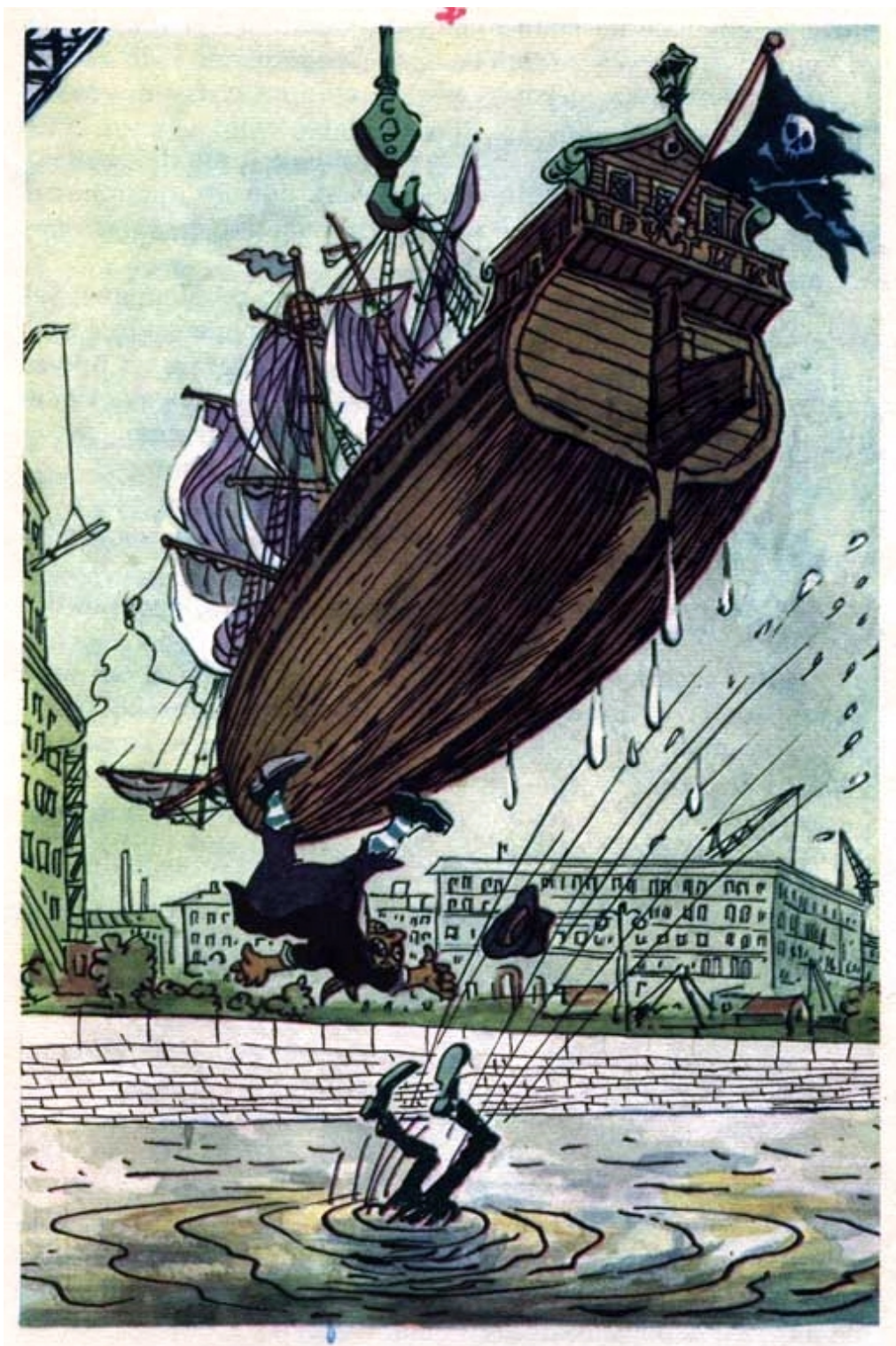
ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

В НЕЯ ЗАВЪРШВА НАШАТА ИСТОРИЯ

Корабът „Притко“ с черен разбойнически флаг на кърмата тръгваше на далечно плаване. Пленниците седяха в тесната каюта с вързани ръце и крака. На корабната палуба стоеше мрачният капитан с рижа брада, с моряшка фланелка на косматите гърди и с голям пищов на кръста.

— Вдигай платната! — командуваше капитан Бъл-Бъл.

Той командуваше така вече двадесет и шести път. По мачтите се катереше босоногият зъл моряк Зирка, пъхтеше, сумтеше и ругаеше. От два часа и половина вдигаше платната и сега се суетеше около последното платно.

Кеят беше пълен с любопитни момчета. Плаващият магазин стоеше на своя пристан, чакайки купувачи. Но на купувачите сега не им беше до параходчета.

Платноходният кораб потегляше на далечно плаване!

В магазина стоеше същият мустакат чичко, който приличаше на моряк. Той гледаше как вдигат платната и си говореше като че сам на себе си някакви странни думи:

— Ама че мухльо! И това ми било моряк! Не така, бе! Не така! Не дърпай шкотите на бом-брам стенгата!...

Работниците, които строяха ново здание на брега, спряха подемния кран, за да запалят по една цигара. Беше им интересно да видят как ще отплува корабчето.

Ето че и последното платно се изду от вятъра.

— Вдигай котвата! — изкомандува капитанът.

Корабът трепна и започна бавно да се отдалечава от брега.

— Стойте! Задръжте ги! — чу се изведнъж нечий висок глас.

На пристанището спря автомобил такси и от него изскочиха Тима, стоманолеярят, Сръчко и Притко.

— Задръжте ги! — извика стоманолеярят. — Те са разбойници!

— Чувате ли, тия били разбойници! — завикаха момчетата. — Истински разбойници! Гледай ти работа!

— Стойте! — заповяда стоманолеярят.

— Къде е Моливко! Върнете Моливко! — извикаха Тима и Сръчко.

Разбойниците гледаха Сръчко и не вярваха на очите си.

— Имате много здраве! — изперчи се Зирка. — Приятно прекарване! Ку-ку! И всичко хубаво!...

— Запалете, моля ви се, мотора. Настигнете ги — обърна се стоманолеярят към същия мустакат чичко, който приличаше на моряк.

— Ще опитам. Но моторът ми нещо не е в ред. Страхувам се, че няма да тръгне веднага!

— Довиждане! — хилеха се разбойниците и танцуваха на палубата разбойнически танц. — Ку-ку!

— Какво да правим? — попита стоманолеярят. — С плуване едва ли ще го настигна — Той се огледа наоколо. — Ей, приятели! — извика той на работниците от подемния кран. — Я настигнете кораба с вашия кран! Закачете го с куката!

Корабът отплуваше все по-далеч и по-далеч. Но за голям ужас на разбойниците дългата стрела на подемния кран се протегна над водата, закачи с куката горните въжета и вдигна кораба като перце.

— Помощ! — закрещяха разбойниците. — Ограбват ни!

Те се замятаха по палубата, заподскачаха. Корабът се наклони и разбойниците заедно с черния пес полетяха през борда в речните вълни.

— Потъвам! — закрещя Зирка. — Помощ!

— Бъл-бъл-бъл... — забълбука капитан Бъл-Бъл, изпускайки мехури.

Морският разбойник, знаменитият пират не можеше да плува!

— Човек зад борда! — извика мустакатият чичко, който приличаше на моряк.

И той моментално скочи в рекичката да спасява удавниците.

Корабът беше спуснат на брега. Сръчко се покатери на палубата. Стоманолеярят свали катинара от вратата на каютата, в която се намираха пленниците.

Сръчко влезе тичешком в каютата и дълго време не се показа.

И ето че отвътре излезе Веня Кашкин. Разбойниците мокри и жалки, бяха изнесени на брега. Мустакатият чичко, който приличаше на моряк, ги държеше за яките като кутрета.

Пристигна на мотоциклет и милиционерът.
— Тия ли са разбойниците? — попита той.
— Тия са.
— Така, така значи!
— Ама ние, без да искаме! — развикаха се разбойниците. — Друг път няма!
Всички наоколо се засмяха.

— Какво друг път няма? — попита милиционерът.
— Няма да грабим!
— Чудесно! И с какво тогава ще се занимавате?
— С нищо! — заклеха се разбойниците.
— Няма да стане тая работа. При нас не може така „с нищо“. Трябва да се работи, граждани разбойници! Да се работи!
— Ние не знаем да работим.
— За първи път виждам такива хора! Нима не ви е скучно? — учуди се милиционерът. — Все пак нещо не умеете ли?

— Аз умея да командувам. Ляво на борд! Дясно на борд! — похвали се пиратът.
— А аз знам да надушвам, да проследявам — рече Зирка.
— Нито едното става, нито другото. Какво ще надушвате, какво ще проследявате...
— Ай, ай! — рекоха всички. — Просто невероятно! Погледнете тия мокри хора! Нищо не знаели да правят!
— А тоя наистина ли знае да проследява? — попита един гражданин, сочейки към шпионина. — Тъкмо такъв ни трябва! Аз съм градският градинар. Той ще работи при мен в градините, по булевардите и в парковете. Ще оглежда, ще проследява, ще надушва бръмбарите корояди, гъсениците и другите вредители.

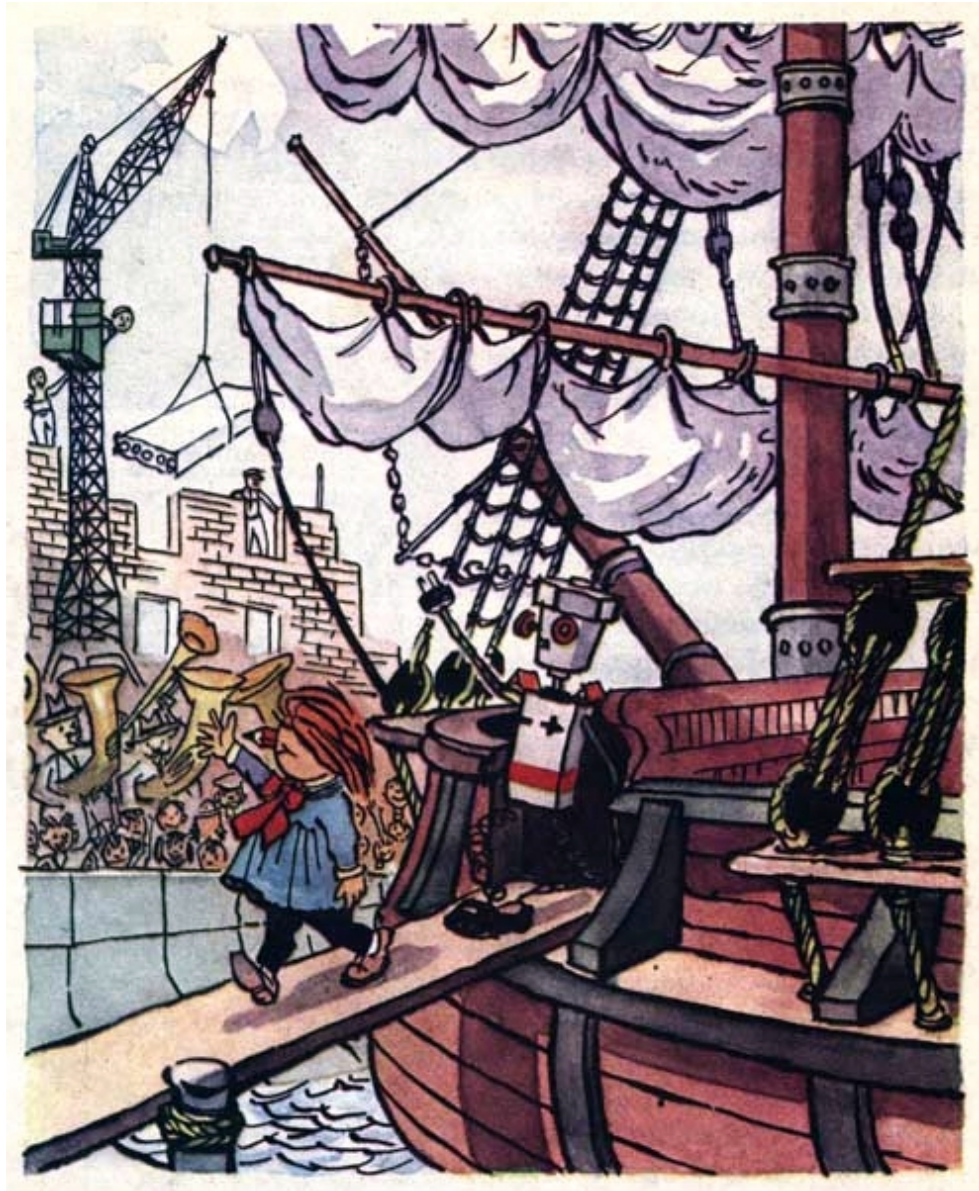
„Джаф, джаф!“ — излая Петното, цялото вир-вода. „Аз също искам да надушвам бръмбарите корояди!“ — искаше да каже то.

— Преследването на бръмбарите корояди е много полезна работа — одобри мустакатият чичко, който приличаше на моряк, и добави: — А този подмокрен моряк, пишман капитан, ще го взема в нашия магазин. Тъкмо ми трябва помощник. Ще лови със сакчето параходчетата. А на платноходния кораб ще уредим филиал на магазина.

— Ура! — завикаха всички момчета. — Ура!

Ала те съвсем не викаха за капитан Бъл-Бъл, който от тази минута ставаше продавач в Плаващия магазин.

От каютата на кораба най-сетне излязоха двамата малки приятели. Сръчко се смееше от радост. Веселият художник махаше с ръка на всички деца и се усмихваше.

А децата, на които Тима и Притко всичко бяха успели да разкажат, викаха:

— Да живее храбрият Сръчко!

— Да живее Моливко, най-вълшебният художник на света!

— Ура! Ура! Ура!

Стоманолелярят вдигна Тима на ръце, за да вижда всичко.

— Ура! — викаше Тима. — Победа! Ура!

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

ПОСЛЕДНАТА

След няколко дни на най-красивия площад в града, на Ясния площад, всеки можеше да види и прочете огромния плакат:

ДЕЦА!

КОЙ ИСКА ДА СЕ НАУЧИ ДА РИСУВА ВЪЛШЕБНИ
КАРТИНКИ?

ПОСТЪПВАЙТЕ В НОВОТО УЧИЛИЩЕ НА МОЛИВКО
И СРЪЧКО!

Училището е открито близо до площад Романтици, на
улица Мечта номер 21.

В това училище ще ви научат да рисувате различни
вълшебни картинки!

Къщите, които ще нарикувате на хартията, ще се извисяват
на най-красивите зелени улици. В къщите ще се настанят
весели, добри хора. Те ще се возят на автомобили,
нарикувани от вас, ще носят дрехи, нарикувани от вас, ще
ходят на театри, нарикувани от вас. Градове, автомобили,
заводи, училища, пътища, самолети — милиони най-
различни полезни неща — ще бъдат нарикувани,
измислени от вас!

Ракетата, която вие отначало ще нарикувате, ще полети с
вас към далечната Луна!

Всички, които искат да се научат да рисуват вълшебни
картинки —

ПОСТЪПВАЙТЕ В НОВОТО УЧИЛИЩЕ!

Канят ви:

Вълшебният художник, учител по рисуване: **МОЛИВКО**
и Главният учен, механик — съветник, майстор **СРЪЧКО**

Докато децата се записваха в новото училище, Моливко и Сръчко заминаха на голямо, голямо пътешествие. Те решиха да видят всичко със собствените си очи, всичко да разберат и проверят, за да учат децата в новото училище добре и правилно.

Притко, нарисуваното момченце, постъпи в подготвителния клас към новото училище.

А ето че свършва нашият разказ за малкия вълшебен художник и за храброто желязно човече, което беше най-обикновено желязно човече, но можеше да прави много неща не по-зле от истинските вълшебници. Да ви пошепна на ухото какво казват вълшебниците: „Който прави всичко сам, той непременно става вълшебник!“

Довиждане, малки читатели, малки слушатели, малки приятели!
ДОВИЖДАНЕ!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.